Laurent

Gounelle

Ziua în care am învățat să trăiesc

„O lecție despre fericire."
–Le Parisien

FICTION CONNECTION

TREI

„Poetul român Mihai Eminescu spunea: «Viața este irosită pentru cel care n-a trăit-o așa cum ar fi vrut». Adevărul este că, odată ce ajung în amurgul vieții, mulți oameni încep să aibă regrete și își dau seama că, dacă ar putea să trăiască din nou, ar face-o altfel. Am vrut să scriu o poveste plecând de la dorința irezistibilă a oamenilor de a trăi conform celor mai profunde aspirații ale lor."

–Laurent Gounelle

LAURENT GOUNELLE

ZIUA ÎN CARE AM ÎNVĂȚAT SĂ TRĂIESC

Traducere din franceză de Diana-Alina Ene
Titlul original: *Le jour où j'ai appris à vivre*, 2014

Editura Trei, 2018

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2019

Pentru Charlotte şi Léonie

„Dacă eşti stăpân pe tine însuți, eşti mai puternic decât cei ce stăpânesc lumea.”
BUDDHA

„Omul nu-şi descoperă adevăratul sine decât în situații-limită.”
KARL JASPERS

1

Taie răul de la rădăcină.

De la fereastra băii situate la etajul minusculei case roz pe care o închiriase cu aproape trei luni în urmă pe o străduță cochetă din San Francisco, Jonathan privea, bărbierindu-se cu gesturi automate, trifoiul care invada gazonul. Biata peluză, îngălbenită de soarele neîndurător de iulie, părea gata să capituleze. Clopyralidul fusese inutil. O sticlă întreagă pulverizată la începutul lunii nu ajutase la nimic. Va trebui să-l smulg fir cu fir, își zise el, în timp ce mașina de ras electrică îi mângâia bărbia, bâzâind melodios și repetitiv. Era foarte important să reușească să întrețină cât mai bine grădina: situată în spatele casei cu expunere spre sud, era locul de joacă preferat al fetiței lui, Chloé, atunci când îl vizita în weekend, o dată la două săptămâni.

După ce termină cu bărbieritul, își verifică e-mailurile pe smartphone. Cereri de la clienți, o reclamație, un dejun reprogramat, raportul contabil lunar, o ofertă de la operatorul de telefonie și câteva newsletter-uri.

Revenit în fața oglinzii, se înarmă cu o pensulă și cu un flacon de tinctură închisă la culoare. Cu grijă, aplică loțiunea pe primele lui fire de păr alb. La treizeci și șase de ani, era prea devreme să accepte semnele înaintării în vârstă.

Se grăbi să-și termine toaleta pentru a ajunge la timp la întâlnirea zilnică de la cafeneaua din piața centrală: în fiecare dimineață, de când își deschiseseră micul birou de asigurări, în urmă cu cinci ani, cei trei asociați se întâlneau acolo pentru o primă cafea la terasă. Dintre asociați făcea parte chiar fosta lui soție, Angela, iar recenta lor despărțire nu reușise să schimbe ritualul, ce părea imuabil.

Firma lor era singura din oraș care se specializase pe o clientelă de mici comercianți din regiune. După începutul dificil, la momentul de față atinseseră un anumit echilibru, care le permitea asociaților și asistentei lor un salariu lunar, chiar dacă destul de mic deocamdată. Reușiseră să-și facă

un nume, iar perspectivele de dezvoltare erau promițătoare. Sigur că bătălia era de-abia la început şi Jonathan se mai simțea descurajat uneori, dar se îmbărbăta imediat spunându-şi că orice e posibil, că limitele sunt doar cele pe care ni le impunem noi înşine.

Ieşi pe trepte şi se îndreptă spre poartă. Mirosea a vară. Mica grădină din fața casei nu arăta nici ea mai bine decât cea din spate. Cu expunere spre nord, era invadată de muşchi.

Corespondența îl aştepta în cutia de scrisori. Deschise un plic trimis de bancă. Revizia maşinii îl lăsase pe sponci. Trebuia să revină pe linia de plutire cât mai repede. A doua scrisoare era de la operatorul de telefonie. Cu siguranță, încă o factură...

— Bună ziua!

Vecinul, care-şi lua corespondența în acelaşi moment, îl salută afişând un aer relaxat, al omului căruia viața îi surâde. Jonathan îi răspunse în acelaşi fel.

O pisică i se împletici printre picioare mieunând. Se aplecă s-o mângâie. Era a vecinei care locuia într-un mic imobil din apropiere. Pisica venea adesea la el în curte, spre marea încântare a lui Chloé.

Pisica i-o luă înainte ieşind în stradă şi apoi începu să miaune în fața casei stăpânei ei, privindu-l insistent. Jonathan împinse uşa şi pisica intră, fără să-l scape din priviri.

— Vrei să te-nsoțesc, nu? Să ştii că mă grăbesc, îi spuse bărbatul deschizând uşa liftului. Hai, vino repede!

Dar pisica rămase la piciorul scării, miorlăind încet.

— Vrei pe scări, ştiu... dar ți-am spus că n-am timp. Hai, grăbeşte-te...

Animalul insistă clipind. Jonathan oftă.

— Acum chiar că exagerezi...

Luă pisica în brațe şi urcă una câte una treptele până la etajul trei. Sună la uşă şi coborî fără să aştepte răspunsul.

— A! Pe unde-ai umblat, vagabondule? se auzi vocea bătrânei.

Jonathan o luă pe străduța pe care casele încă nu se treziseră şi făcu dreapta spre o arteră comercială ce ducea în piața unde trebuia să-şi întâlnească amicii.

Se gândi încă o dată la manifestația la care participase în ajun, organizată împotriva defrişărilor excesive din zona Amazonului. Organizatorii reuşiseră să adune cam o sută de oameni şi să atragă atenția presei locale. Un pas înainte.

Trecând prin dreptul vitrinei magazinului de articole sportive, aruncă o privire la perechea de tenişi care-i făcea cu ochiul de ceva timp. Trecând pe lângă patiseria austriacă, se simți asaltat de mirosul apetisant al prăjiturilor calde, care îşi făcea drum spre el prin gurile de aerisire strategic plasate spre stradă. A fost cât pe ce să cedeze tentației, dar grăbi pasul. Prea mult colesterol. Dintre toate bătăliile pe care le dăm zilnic, oare nu este cea mai grea aceea împotriva dorințelor pe care ni le alimentăm singuri?

Câțiva oameni fără adăpost dormeau pe ici, pe colo, înveliți în cuverturi. Băcanul mexican deschisese deja, la fel şi vânzătorul de ziare şi, puțin mai încolo, frizerul portorican. Trecu pe lângă câțiva cunoscuți care mergeau spre serviciu cu un aer absent. Peste o oră, străzile aveau să fie pline.

Mission District era cel mai vechi cartier din San Francisco. O lume plină de contradicții: vile în stil victorian uşor decolorate, amestecate cu imobile noi, impersonale, ridicate în vecinătatea unor clădiri vechi, pe jumătate insalubre. Case vechi în culori pastel flirtând cu construcții acoperite de graffiti în tonuri agresive. Chiar şi populația era alcătuită din numeroase comunități care trăiau împreună fără să se amestece cu adevărat. Se vorbeau tot felul de limbi printre care spaniola, chineza, greaca, araba şi rusa. Fiecare trăia în lumea lui, fără să-l intereseze de ceilalți.

Un cerşetor se apropie cu mâna întinsă. Jonathan ezită un moment, apoi îşi văzu de drum, evitându-i privirea. Nu poți mulțumi pe toată lumea.

Michael, asociatul lui, îl aştepta deja pe terasa cafenelei. Era un tip de patruzeci de ani, elegant, cu un surâs fermecător şi un discurs elevat, debordând de atâta energie, încât aveai impresia că ori se încărca precum bateriile la înaltă tensiune, ori se îndopa cu amfetamine. Îmbrăcat într-un costum de culoarea nisipului, cămaşă albă şi cravată portocalie de mătase, împletită, avea în faţă o ceaşcă mare de cafea şi o *carrot cake* pe care părea că o alesese ca să se asorteze cu cravata. Terasa ocupa o porţiune mare din trotuar, dar era suficient de ferită încât să poţi face abstracţie de maşinile ce treceau în spatele unui zid de arbuşti plantaţi în ghivece masive, demne de o oranjerie de castel. Mesele şi scaunele de ratan accentuau impresia că te aflai undeva departe de oraş.

— Cum îţi merge? spuse Michael pe un ton entuziast, nu departe de prestaţia lui Jim Carrey din *Masca.*

— Bine. Dar ţie? răspunse Jonathan ca de obicei.

Scoase din buzunar un mic flacon de gel antibacterian, lăsă să-i cadă câteva picături în palmă şi apoi îşi frecă mâinile energic. Michael îl privea cu un surâs amuzat.

— Hai! Ce iei? Prăjitura zilei e de vis.

— Mai nou mănânci prăjituri la micul dejun?

— Da. E noua mea dietă: puţin zahăr dimineaţa pentru demaraj, apoi nimic tot restul zilei.

— Bine. Iau o prăjitură.

Michael îi făcu semn chelnerului şi comandă.

Dintre cei trei asociaţi, Michael stăpânea cel mai bine dedesubturile meseriei şi Jonathan simţea adesea o oarecare admiraţie pentru el. Îl invidia pentru felul în care reuşea să-i creeze clientului o stare de spirit favorabilă pentru a se lăsa convins. Însoţindu-l în timp ce sonda terenul pe lângă diferiţi comercianţi, Jonathan asistase la scene incredibile, în timpul cărora Michael reuşea să-i aducă unde voia pe posibilii clienţi extrem de recalcitranţi. După ce învăţase multă vreme diferite metode de vânzare a produselor, el făcea totul ca la carte, dar trebuia să depună eforturi considerabile acolo

unde Michael făcea cu uşurinţă paradă de arta sa, stăpânind aşa de bine toate tehnicile care sfârşeau prin a convinge clientul să semneze un nou contract, să aleagă mai multe opţiuni, să-şi mărească aria de asigurare sau chiar să-şi acopere de mai multe ori acelaşi risc... În domeniul lor, le mărturisise Michael asociaţilor lui, cea mai importantă e spaima primordială, principala aliată a consilierului în asigurări. Aceasta se naşte în ochii clientului din primul moment în care-i vorbeşti despre dezastre, furturi sau litigii. La început infimă, dar insidioasă, se infiltrează în meandrele minţii, până când devine primordială în zona neuronală a deciziilor. Ce va însemna în acel moment o nenorocită de cotizaţie anuală, în raport cu costul unui dezastru natural sau al unui proces intentat de un consumator furios? Cu cât mai sumbre perspectivele, cu atât mai ieftină părea asigurarea...

Jonathan, pe de altă parte, era un tip cinstit şi nu de puţine ori i se întâmpla să-şi facă procese de conştiinţă. Numai că toate firmele concurente aplicau aceleaşi metode şi, dacă ar fi acţionat după cum îi dicta conştiinţa, ar fi avut de pierdut. În acea lume lipsită de sentimente, astea erau regulile. Cei care nu voiau să fie excluşi din joc trebuiau să le accepte şi să încerce să tragă lozul câştigător...

— Ştii, zise Michael, în ultimul timp m-am tot gândit la situaţia ta.

— Situaţia mea? întrebă Jonathan.

Michael dădu din cap cu amabilitate, uitându-se la el plin de empatie.

— Cu cât te urmăresc, cu atât realizez ce infern trebuie să fie pentru tine să lucrezi zi de zi cu „fosta".

Luat prin surprindere, Jonathan se uită la el fără să răspundă.

— Nu vă faceţi decât rău unul altuia. Nu e deloc rezonabil.

Jonathan rămase interzis.

— Şi asta nu mai poate continua.

Jonathan se uită în pământ. Michael îl privi aproape tandru.

— Aşa că mai bine să luăm măsuri din vreme...

Luă o înghițitură de *carrot cake.*

— Am tot analizat faptele, am întors situația pe toate fețele şi, în sfârşit, am o propunere.

— O propunere?

— Da.

Jonathan rămase tăcut.

— Uite, nu-mi da un răspuns pe loc, reflectează un timp.

Jonathan îl privi cu atenție.

— Aş fi dispus să-ți cumpăr partea, spuse Michael, dacă te hotărăşti să te retragi.

— Partea mea... din firmă?

— Că doar nu din prăjitură.

Jonathan rămase fără replică. Nu se gândise niciodată să renunțe la firma pe care o construiseră împreună. Se implicase atât de mult, pusese trup şi suflet în ea, încât aceasta devenise... parte din el însuşi. Simți cum i se strânge stomacul. Să părăsească firma ar fi însemnat să renunțe la elementul cel mai important din viața lui. S-o ia de la zero. Să reconstruiască din temelii...

În cafenea, la televizorul agățat pe perete, rulau imagini cu Austin Fisher, campionul de tenis care strângea trofeu după trofeu. După ce câştigase din nou la Wimbledon cu câteva săptămâni în urmă, se prezenta la Flushing Meadow ca mare favorit al US Open.

Jonathan urmărea imaginile, visător. A-i vinde lui Michael partea sa ar fi însemnat să renunțe la visul secret de a-l depăşi, de a deveni el însuşi campionul celor mai bune contracte.

— Ar trebui să fac un împrumut, reluă Michael. Ar fi greu, dar probabil că ăsta e cel mai bun lucru pentru toată lumea.

— Bună, la toată lumea.

Angela se aşează la masă şi suspină zgomotos pentru a-şi sublinia exasperarea, păstrând totuşi pe buze un mic surâs. Jonathan o cunoştea ca pe propriile buzunare.

— Cum îți merge? îi aruncă Michael.

— Fiică-ta a refuzat să se spele pe dinți, spuse ea, arătând cu bărbia în direcția lui Jonathan. Bineînțeles că n-am cedat. A trebuit să duc muncă de lămurire vreo zece minute... Ca urmare, la şcoală am găsit poarta încuiată. A fost nevoită să sune la portar şi să suporte perdaful de rigoare. Nu că nu l-ar merita...

— Cafea lungă, ca de obicei? întrebă Michael, zâmbind în continuare.

— Nu. Una dublă, zise ea, oftând din nou.

Michael dădu comanda. Angela se uită la Jonathan cu un surâs acid.

— Pari foarte senin. Chiar destins...

El nu reacționă în niciun fel. Ea îşi trecu degetele prin părul şaten-deschis, ale cărui vârfuri îi mângâiau umerii.

— Mi-ai reproşat că mă ocup mai mult de florile mele decât de fiica mea, dar...

— Nu ți-am spus niciodată aşa ceva, protestă Jonathan pe un ton de învins fără luptă.

— Dar... vezi tu... plantele nu se trântesc pe jos urlând.

Jonathan îşi suprimă un zâmbet, apoi îşi bău cafeaua fără să mai spună nimic. Se despărțiseră de trei luni, dar ea continua să-i facă aceleaşi reproşuri ca întotdeauna. Brusc, simți că, în mod bizar, asta îi făcea plăcere, dându-i impresia că relația lor continua, în ciuda tuturor problemelor. Realiză atunci ceea ce niciodată nu îndrăznise să-şi mărturisească: în adâncul sufletului mai spera la o împăcare.

Să-i vândă lui Michael partea lui ar fi însemnat să renunțe la această speranță, rupând ultimele fire care-l mai legau de Angela.

O şterse deci de la prima întâlnire a zilei, abandonându-şi asociații pe terasă. Lista posibililor clienți era lungă. O

perspectivă nu prea atractivă, dar era înainte de weekend. În curând va avea tot timpul să se odihnească.

Nici prin cap nu-i trecea că, două zile mai târziu, viața lui urma să se schimbe pentru totdeauna.

2

Fața din profil, uşor crispată. El se ridică, salută scurt, apoi se întoarce şi pleacă.

Zoom-ul puternic al aparatului Nikon urmări mişcările lui Jonathan până când acesta părăsi terasa. Când silueta deveni greu de urmărit, Ryan opri camera, se ridică şi-l observă pe tânăr îndepărtându-se prin transperantul negru al ferestrei de la etajul al doilea al casei sale din partea cealaltă a pieței.

— Niciun simț al replicii, se lasă dus de nas fără o vorbă... Ciudat, dar nu imposibil. Să zicem... 10/20, asta în cel mai bun caz, mormăi el în barbă.

Îşi şterse mâinile transpirate pe blugi şi trase de poalele tricoului negru ca să-şi şteargă broboanele de transpirație de pe frunte. Avantajul hainelor negre. Se murdăresc mai greu.

Plimbându-şi privirea peste terasa cafenelei, reperă două femei destul de elegante. Pe una dintre ele o cunoştea pentru că o mai filmase de vreo două-trei ori fără succes. Îndreptă spre ele camera conectată la noua microantenă ultradirecțională. Îşi puse căştile şi vocile femeilor se auziră cu o claritate surprinzătoare. Ryan nu regreta deloc investiția: la mai bine de optzeci de metri le auzea ca şi cum ar fi stat cu ele la masă.

— Ba da. E adevărat, zicea una. Te asigur. Şi totuşi le-am rezervat în avans. Cu mai bine de şase luni înainte. Bineînțeles că m-am ocupat de tot. Avion, hotel... Absolut tot.

— Chiar că nu e deloc *cool,* răspunse cealaltă, dând din cap. Ți-ai făcut asigurare storno?

— Sigur că da! Ştii doar că mi-a mai tras clapa şi în urmă cu trei ani. Acum suflu şi-n iaurt.

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş schimba serviciul. Cu CV-ul pe care îl ai, găseşti orice vrei. Eu, pe de altă parte, am un orizont mai limitat...

Ryan filmă o vreme degeaba. Cu o săptămână în urmă, descoperise că fereastra camerei lui, din cealaltă parte a casei, dădea în grădina tinerei, situată la o distanță de vreo nouăzeci şi patru de metri. Puțin cam departe dar, cu o focalizare dublă, ar fi putut filma, în cazul în care ar fi apărut ceva interesant. Apartamentul lui de la etajul al doilea oferea în mod cert multe avantaje. Casa dădea pe o parte spre piață, într-un unghi perfect cu terasa cafenelei, iar pe cealaltă parte, spre un şir de curți în care se desfăşurau adesea scene familiale demne de luat în seamă. Multe dintre ele reuşiseră de altfel să atingă proporția ideală de 12/20, prag fixat de Ryan pentru a fi demne de publicat pe blogul său.

Bău o gură de cola, apoi mătură terasa cu privirea. Reperă un cuplu necunoscut, la vreo cincizeci de ani, în plină ceartă şi îndreptă camera într-acolo.

— Când vorbesc cu tine, zicea femeia, am impresia că vorbesc cu o statuie de ceară.

Ryan făcu *zoom* pe fața bărbatului, jumătate resemnat, jumătate absent.

— Şi ceara, reluă femeia, se topeşte la soare. Pe tine nimic nu te mişcă. Poate ar fi mai bine să zic o statuie de marmură. Chiar aşa, de marmură. Ca o piatră de mormânt. Eşti la fel de vorbăreț ca o piatră de mormânt. Incapabil să comunici...

Auzind aceste cuvinte, Ryan simți un val de ură şi închise aparatul foto.

Incapabil să comunici. Reproşul ce i se făcuse încă din prima zi în care se văzuse cu diploma de inginer în buzunar şi-i răsuna în urechi chiar şi acum, după şapte ani.

Parcă-l vedea pe directorul de la resurse umane, cu părul lui presărat cu fire albe, explicându-i pe tonul acela condescendent teoria lui fumată, destinată cretinilor. Existau, după el, *mai multe forme de inteligență. Inteligența rațională nu este singura de luat în seamă. Cea emoțională are importanța ei.*

Inteligența emoțională... Ce nu inventau ăştia ca să-i facă pe tembeli să se simtă bine... Atunci de ce nu şi inteligență musculară, digestivă, defecatorie?

Adevărul era că i se dăduseră papucii pentru că nu putea, ca alții, să se coboare la nivelul tuturor cretinilor şi să le vorbească pe limba lor. În fapt, ce i se cerea? În regatul tembelilor, cei ce vorbesc limbajul proştilor sunt regi. Ar trebui predat la Berkley sau la Stanford în loc de limbajul C sau de Visual Basic. De altfel, în politică, lucrurile funcționau la fel: aveau succes doar cei care le spuneau oamenilor tâmpeniile pe care voiau să le audă. Cu cât mai gogonate, cu atât mai aplaudate.

Ryan inspiră profund, încercând să se calmeze. Asta mai lipsea, să facă vreun AVC. Ce s-ar mai fi bucurat cretinii!

De fiecare dată când rememora filmul de început al carierei sale, i se întâmpla la fel. Revedea scenele de la firmele de recrutare, tot ce trăise după ce se pomenise licențiat. Îl torturau cerându-i să le explice motivele pentru care renunțase la fosta slujbă. Toate acele interviuri din cale-afară de umilitoare, în timpul cărora îi puneau tot felul de întrebări personale, scandalos de intime. *Ce legătură au hobby-urile mele cu postul respectiv?* ar fi vrut să le strige în față. *Ce dracu' vă interesează dacă am sau nu o relație?* Ar fi trebuit să le spună toate astea cu voce tare, să-i trimită la naiba din primul moment şi să refuze din start toate punerile alea în scenă, toate jocurile alea de rol, de tot rahatul... Şi întotdeauna concluziile lor pripite, ridicole, jalnice: *De văzut partea relațională... Nu va face față muncii în echipă... Incapabil să comunice.*

Ryan şterse ultima înregistrare.

În prezent era nevoit să se mulțumească muncind ca programator de bază, pe un salariu de mizerie. Munca la distanță era singurul avantaj al acestui job cu normă întreagă, pe care reuşea să-l realizeze într-o jumătate de zi.

Torturat de toate aceste gânduri, mai bău trei guri de cola, apoi se întoarse spre ecranul computerului. O sută şaptezeci

şi şase de *like*-uri şi douăsprezece comentarii pentru ultima postare, cea cu tipul care se răzgândise de patru ori înainte să dea comanda, apoi îşi mâncase hamburgerul cu un aer abătut, mărturisindu-i tovarăşului său că ar fi preferat totuşi un hot dog. Exemplu unic de idiot de oraş. Să mori de râs.

Blogul lui, *Minneapolis Chronicles,* dădea pe-afară de astfel de scene. Reclamele îi mai aduceau câte un dolar în plus. Mai bine decât nimic. Ezitase să-l boteze *Viață de cretin* şi preferase să facă referire la un oraş situat departe de San Francisco. Filma întotdeauna în prim-plan, deci era imposibil să recunoşti zona. Nu era decât o falsă modalitate de a se linişti singur. Legea din California era clară: trebuia să ai în prealabil acordul tuturor persoanelor prezente ca să poți filma într-un spațiu public. În Minneapolis însă, la dracu' în praznic în Middle West, puteai filma orice.

Ca urmare, se bucura împărtăşindu-şi hohotele de râs cu o mână de vizitatori fideli ai site-ului. Deoarece societatea e organizată de tâmpiți pentru tâmpiți, îşi zicea el, era mai bine să faci haz de necaz decât să te lamentezi şi să te alegi cu vreun ulcer.

Concentrându-se să-i filmeze pe oamenii din cartier, ajunsese să le cunoască prenumele şi chiar fragmente din poveştile de viață. Majoritatea erau lipsite de interes, deprimant de banale şi de mediocre, dar, uneori, cretinismul făcea mediocritatea să devină savuroasă.

Mai luă o gură de cola, apoi îşi aruncă plasa asupra unor tinere având în față nişte boluri mari de ceai aburind. Una dintre ele urma să se mărite şi-i împărtăşea prietenei sale proiectele de viitor. Ryan nu se putu abține să nu zâmbească la auzul tonului dulce-naiv al viitoarei mirese. Tipa avea potențial.

Rafină reglajele. Cu obiectivul f8 obținea imagini cu profunzime. Reuşea chiar să detecteze genele false ori punctele negre ascunse sub machiaj.

— Eu şi Bob facem totul împreună, spunea fata.

— Ce noroc pe tine, o complimenta cealaltă. Kevin al meu găseşte mereu motive să nu strângă masa. Să nu mai vorbim de întins rufele. M-am săturat.

— Te cred. Eu şi Bob ne împărţim rolurile, sarcinile, totul. Chiar şi cheltuielile. Totul e foarte clar şi bine pus la punct.

— O, ce bine! La noi, regula e că n-avem nicio regulă...

— Uite, de exemplu, apartamentul pe care vrem să-l cumpărăm. Ei bine, Bob mi-a zis. „Cel mai bine e să împărţim cheltuielile: punem apartamentul pe numele meu şi plătesc eu toate ratele. Mă ocup de tot. Tu poţi să plăteşti impozitele, facturile, mâncarea, vacanţele.” A calculat totul şi a ajuns la concluzia că aşa ar fi echitabil. Ca să n-avem niciunul bătăi de cap.

— Dar... dacă ajungeţi la divorţ... el va rămâne cu apartamentul... iar tu... n-o să ai nimic.

— Auzi la ea!... E bărbatul vieţii mele, o să ne căsătorim în curând şi tu te gândeşti la divorţ.

— Da, dar...

— Tu nu crezi în dragoste, tu...

Ryan îşi muşcă buzele. Mai filmă câteva secunde, pentru orice eventualitate, apoi se opri. Izbucni în râs.

— Ei bine, draga mea, tocmai ţi-ai câştigat biletul spre Minneapolis!

3

Ceața începea să se ridice deasupra golfului San Francisco şi insula Alcatraz apărea brusc în depărtare, ajurată cu albastru. Vântul cald mirosea a sare şi aducea cu el clinchetele parâmelor de catarg de pe velierele amarate la țărm. Jonathan inspiră adânc. Îi plăceau la nebunie aceste momente ale zilelor de vară, când ceața se dispersa ca prin magie, lăsând loc unui soare strălucitor, de neconceput cu câteva clipe în urmă.

I se întâmpla rar să meargă duminica pe cheiul prea turistic pentru gustul lui, dar în acea zi locul îl atrăgea ca un magnet. Detesta weekendurile fără fetița lui, când nemiloasa regulă „o dată la două săptămâni" îl lăsa singur, foarte singur. Îşi făcuse însă o obişnuință să iasă în rarele zile de *Sunday Streets,* când o întreagă parte a oraşului devenea pietonală şi străzile reveneau, în sfârşit, celor dornici de plimbare şi bicicliştilor.

Începutul dimineții fusese de rahat: trebuise să smulgă cu mâna tot trifoiul din grădina din spate şi să dea cu sulfat de fier pe muşchiul din zona de la stradă.

***

În jurul lui, pe ponton, lumea se plimba lipsită de griji, veselă şi prietenoasă. Copiii săreau într-un picior, izbucneau în râs şi lingeau înghețate enorme care se scurgeau pe cornet. Izul iodat al brizei marine interfera pe ici, pe colo cu efluvii de *gaufre* sau de clătite calde emanând de la tonetele din vecinătate. Frânturi de conversații rezonau într-un vacarm vesel şi relaxat.

Fluxul trecătorilor îl conduse în mod natural spre capătul pontonului, de unde puteai zări focile lungite pe insulițe plutitoare. Le văzuse deja de sute de ori, dar niciodată nu se putea abține atunci când trecea prin apropiere. Corpurile lor alunecoase se amestecau unele cu altele, asemenea turiştilor

transpirați care se înghesuiau forțând baricada agenților de pază, din dorința de a le vedea, primele rămânând absolut indiferente la voyeurismul celor din a doua categorie.

Nu putu să nu se întrebe cine s-ar fi făcut responsabil dacă balustrada ar fi cedat sub presiune, aruncându-i pe curioşi în apele reci ale Pacificului. Antrepriza care o construise? Firma care o instalase? Sau docul 39, care transformase pontonul acela în spațiu comercial pentru inconştienți? De când lucra ca agent de asigurări pentru firmele din zonă, mintea lui era populată de tot felul de astfel de întrebări. Deformație profesională în toată regula.

Îşi continuă drumul de-a lungul cheiului, deranjat din când în când de câte un tânăr pe role care se freca de el. O mică formație de jazz cu instrumente de suflat strălucitoare interpreta o melodie cunoscută a lui Sidney Bechet. Puțin mai departe, un bărbat de vreo şaizeci de ani îşi controla nervos toate buzunarele.

— Nu mai e! Nu-l mai am!

— Ce? întrebă femeia cu ochelari impresionanți de lângă el. Despre ce vorbeşti?

— Portofelul! A dispărut!

— Poate l-ai lăsat la hotel. În ultima vreme uiți o grămadă...

— Nu... Îl aveam... Sunt sigur... Am... A! L-am găsit! În buzunarul de la spate, se bucură omul pipăindu-şi fesa stângă.

— Ai început să te prosteşti, bietul meu prieten...

Jonathan se uita înduioşat la cuplul de bătrâni. Era puțin probabil ca şi el să aibă parte cândva de o astfel de relație.

El şi Angela fuseseră împreună şapte ani. Când ea îl părăsise, învinuindu-l pe nedrept că o înşelase, avusese un adevărat şoc. Urmase o perioadă de depresie, apoi singurătatea şi sentimentul dureros al pierderii.

Claxonul unei biciclete îl readuse la realitate.

În lipsa maşinilor, pietonii şi bicicliştii îşi reintraseră în drepturi şi puseseră stăpânire cu entuziasm pe şosea.

Semafoarele capitulaseră, clipind disperate în gol. Pe măsură ce trecea timpul, mulțimea se îngroşa umplând străzile şi răspândind bună dispoziție până în cele mai îndepărtate colțuri ale oraşului.

Din când în când, Jonathan trăgea cu ochiul la mobil ca să-şi verifice e-mailurile ori SMS-urile. Unele firme îşi rezolvau duminica problemele administrative şi-i trimiteau mesaje. Chiar dacă îl deranjau, aceste contacte îi mai alungau durerosul sentiment de singurătate. A-şi ocupa mintea cu ele reprezenta o modalitate de a evita să se gândească prea mult la problemele lui, îşi zicea. Dacă nu era fericit, măcar era ocupat.

Mergea liniştit, când atenția i-a fost atrasă de o mulțime extrem de animată. O dansatoare antrena zeci de spectatori pe o melodie foarte ritmată, difuzată din nişte boxe enorme.

— E talentată, nu? îi şopti o doamnă în vârstă cu pălărie roz cu borul lat. E Babeth, o franțuzoaică. Vine la fiecare *Sunday Streets* şi antrenează o groază de lume. Câtă energie...

Jonathan avea el însuşi sânge franțuzesc, din partea mamei. De altfel, se născuse în Bourgogne, unde trăise o parte din copilărie într-un sătuc din Clunisois. Tatăl lui, californian pursânge, mersese acolo ca să învețe secretele meseriei de viticultor, lucrând pentru un castel renumit. Aşa o întâlnise pe cea care avea să-i devină soție. Câțiva ani mai târziu, familia se mutase în districtul Monterey, la sud de San Francisco, unde cumpărase un domeniu viticol în ruină. După un deceniu de muncă pe brânci, lucrurile începuseră să meargă bine şi vinul lor căpătase o oarecare reputație. Apoi, într-o zi de martie, o tornadă le pusese la pământ toată via. Prost asigurată, proprietatea fusese condamnată la faliment. Tatăl lui nu-şi mai revenise niciodată.

Dansatorii plini de vervă reuşeau să-şi coordoneze perfect mişcările. Ai fi zis că erau legați cu fire nevăzute. Johanthan se simți invadat de dorința de a li se alătura, de a se strecura printre ei şi de a se lăsa în voia ritmului amețitor. Ezită un

moment, din cauza unei timidități deplasate, apoi închise ochii, simțind vibrațiile instrumentelor de percuție prin tot corpul. Tocmai se decisese şi voia să facă pasul spre ei, când se simți prins de mână. O tânără stătea în fața lui şi îi strângea uşor mâna între degetele ei fine. O țigancă. Subțire, dispărea parcă în volanele hainelor ei închise la culoare.

— Să-ți ghicesc viitorul.

Se uita fix la el, cu ochii ei negri, frumoşi. Privire grea, profundă, binevoitoare, dar fără urmă de zâmbet. Mulțimea îi atingea în trecere.

Privirea tinerei femei coborî apoi spre mâna lui. Degetele ei calde şi blânde i le depărtau pe ale lui cu o apăsare uşoară, asemănătoare unei mângâieri. Jonathan se simți tulburat de senzualitatea acelei atingeri. Ea se aplecă uşor asupra palmei. O lăsă, stând nemişcat, savurând aproape acest contact mai mult forțat, şi curios, bineînțeles, de ceea ce i-ar fi putut spune.

Fața serioasă a țigăncii avea trăsături regulate, cu gene lungi, îndoite uşor, iar părul negru şi des era prins într-un fel foarte drăguț la spate.

Brusc, sprâncenele i se ridicară şi fruntea i se umplu de riduri. Ridică încet capul, cu un aer abătut. Jonathan îi prinse privirea total schimbată şi simți cum îi îngheață sângele în vene. Fata părea descumpănită, extrem de tulburată.

— Ce s-a întâmplat?

Ea dădu din cap şi îi lăsă mâna, fără să spună nimic.

— Ce-ai văzut?

Cu fața de nedescifrat, ea se dădu înapoi, lăsând ochii în jos. Jonathan se simțea rău.

— Ce? Ce-ai văzut? Spune-mi!

Fata se uita fix înainte, cu buzele tremurând uşor.

— O... o să...

— Da?

— O să...

Apoi se întoarse brusc şi o luă la fugă.

— Lisa, aşteaptă-mă! strigă atunci cineva din mulțime.

Era o altă țigancă, cu un fizic mult mai impresionant. Dar cea care se numea Lisa alerga, strecurându-se printre oameni cu o agilitate de pisică.

Jonathan se lansă în urmărirea ei dar, în acelaşi moment, o bicicletă îi tăie calea, urmată imediat de o alta. O întreagă familie defilă pe biciclete prin fața lui, fără să-i lase nici cel mai mic spațiu de manevră. Fierbând, încercă să n-o scape din ochi, terifiat că o va pierde. Era pe punctul de a intra în panică. Trebuia neapărat s-o prindă, trebuia să ştie.

Odată calea eliberată, se aruncă pe urmele ei. Țiganca era deja departe, n-o mai vedea decât cu intermitențe, pierzându-se în mulțimea de corpuri şi fețe. Simțea că pierde... Dar încerca să-şi păstreze speranța. Trebuia s-o prindă şi o va prinde, cu orice preț. Se împinse, dădu din coate, intra în oameni, ca un nebun. Lumea protesta; el nici măcar nu privea înapoi, cu ochii agățați de silueta fluidă, de teamă să nu dispară. La un moment dat, avu impresia că se apropie şi acceleră şi mai tare. Deodată, brațul puternic al unui bărbat solid îl trase cu violență înapoi.

— Oh! O să dobori pe cineva!

Jonathan nu răspunse şi zbură printre doi turişti japonezi. Nu se putu redresa decât câțiva metri mai încolo. Unde era? Unde? Scrută frenetic mulțimea. Lumea se lovea de el; îşi cerea scuze. Căuta deznădăjduit în marea de siluete. Repede! Deodată, o coadă neagră de păr apăru în dreapta. Se năpusti cu toată forța în acea direcție, cu brațele înainte, pentru a se putea strecura mai uşor şi strigând pentru a avertiza trecătorii. Doamne, ce aglomerație!

Reuşi deodată să-i vadă profilul. Era într-adevăr ea! Se proiectă într-acolo, alergă în zigzag şi în cele din urmă se apropie de ea. Făcu un salt înainte şi o prinse de braț.

Ea se întoarse dintr-o mişcare, fulgerându-l din priviri. Jonathan era epuizat; ea părea la fel de lipsită de suflu. Avea broboane de sudoare pe față, scoțându-i şi mai tare în

evidență ochii negri. Nările i se dilatau în ritmul respirației sacadate.

— Spune-mi! Am dreptul să ştiu!

Ea continua să-l fixeze, respirând cu greutate, dar ținându-şi cu disperare buzele strânse.

— Vreau să ştiu ce-ai văzut! Spune-mi!

O ținea ferm. Trecătorii cărora le stăteau în cale îi ocoliră cu greu momente bune. Fata nu clipea. Jonathan nu mai ştia ce să facă.

— Spune-mi cât vrei!

Ea rămase tăcută.

În disperare de cauză, o strânse şi mai tare de braț. Durerea o făcu să caşte ochii, dar continuă să tacă, stând nemişcată. O strânse şi mai tare. Buzele ei rămaseră pecetluite...

Dezgustat, realiză că n-o s-o poată convinge. Rămaseră privindu-se în ochi, fără niciun rezultat. Sfârşi prin a-i da drumul.

În mod surprinzător, ea nu se mişcă. Rămase acolo, în fața lui. Nu ştia ce să mai creadă.

— Te rog...

Ea nu-l slăbea din ochi. Cohortele de trecători se deschideau şi se închideau în jurul lor, ocolindu-i.

Jonathan continua s-o privească fără să-i mai ceară nimic. De altfel, nici nu mai aştepta nimic.

După o vreme, ea vorbi, cu o voce încărcată de regrete.

— O să mori.

Apoi se întoarse şi dispăru în mulțime.

4

Nu ți se întâmplă în fiecare zi să afli că vei muri. Previziunea formulată ca o sentință îl zdruncinase pe Jonathan. Rămăsese singur, năucit în mijlocul mulțimii de trecători absurd de fericiți.

Pe seară, rațiunea îl readuse la realitate. Până în acea zi, nu acordase niciun fel de atenție acelor femei care ghiceau viitorul, aşa cum nu o făcuse nici cu clarvăzătorii, cititorii în cărți sau alți aşa-zişi astrologi. De altfel, îi punea pe toți în aceeaşi oală, a celor ce mizează pe credulitatea bieților oameni ca să facă bani. El, Jonathan Cole, era un om titrat şi, credea el, destul de inteligent. N-ar fi fost stupid să pună vreun preț pe astfel de baliverne? Hai, nu le băga în seamă!

Nu le băga în seamă, îşi repetă el la infinit în următoarele două zile. Dar ceva continua să scârțâie în raționamentul pe care-l făcuse să se liniştească: cuvintele țigăncii nu avuseseră nicio motivație financiară. Fata se făcuse nevăzută fără să ceară nimic în schimb...

Mai bine să nu se mai gândească. De cum se simțea cuprins de cel mai mic val de descurajare, căuta să-şi distragă atenția citind ultimele ştiri ori e-mailurile pe smartphone. Să viseze la viitoarele proiecte era un alt mijloc de a-şi ține mintea ocupată. Proiectul de mutare, de exemplu. În momentul în care rezultatele firmei îi vor permite un salariu mai bun, o să închirieze o casă mai mare, în care Chloé va avea propria cameră. Se săturase până-n gât să tot desfacă şi să strângă canapeaua din salon. Apoi ar fi putut să spere la schimbarea maşinii, la a-şi oferi puțină plăcere...

A treia dimineață se trezi cu o durere de cap localizată şi destul de puternică. I-au trebuit doar câteva secunde pentru a face legătura. Un val de panică l-a cuprins... şi a început să-l strângă ca într-un cleşte. O jumătate de oră mai târziu, lua telefonul.

— Aş dori o programare la doctorul Stern.

— O clipă, să verific, răspunse o voce feminină pe un ton pe cât de profesional, pe atât de impersonal.

— E... o urgență.

Auzi o melodie cântată la pian, lentă şi siropoasă. Aşteptă, în timp ce starea de anxietate continua să se agraveze. Ideile îi țâşneau din minte, dezordonate. Se vedea deja internat în spital, operat pe creier. Oare asigurarea lui acoperea genul ăsta de intervenție chirurgicală?

— Nu închideți, mai am un apel.

Acelaşi pian, picurând cu dulceață.

Pe fereastra deschisă auzea țipetele lui Gary, vânzătorul de brioşe. Curtea din spatele magazinului său se prelungea cu un pătrat de gazon lipit de curtea din spate a casei lui Jonathan. În timpul vacanțelor şcolare, copiii petreceau acolo majoritatea timpului, iar Gary nu rata nicio ocazie să-i muştruluiască. Bieții micuți îşi auzeau o groază de vorbe pentru nimic. Trebuie spus că afacerea nu mergea prea bine; în ciuda calității brioşelor, clienții erau rari şi bilanțurile lunare nu erau prea roz pentru el...

Pianul continua să se audă. Brusc, Jonathan avu o revelație. Durerile de cap nu erau ceva nou, le mai avusese şi în trecut, şi-atunci de ce se alarma de data asta? Simți cum începe să se enerveze şi sfârşi prin a închide telefonul. Era doar vina nenorocitei ăleia! Dacă ea nu i-ar fi băgat ideile astea idioate în cap, n-ar fi ajuns în starea de acum!

Era furios. Furios pe ea, dar şi pe el însuşi pentru că se lăsase influențat fără să vrea. Cum îndrăznise fata aia să facă o astfel de afirmație? Cu ce drept? Ce ştia ea de fapt? Hm? Şi dacă într-adevăr trebuia să moară, când se va întâmpla? Era singurul lucru care conta, de fapt.

Ieşi să ia micul dejun în oraş. Trebuia să se liniştească înainte de a da ochii cu asociații lui, chiar dacă nu prea avea timp.

Afară, aerul era încă proaspăt. Inspiră profund. Unul dintre puținele lucruri gratuite în lumea asta de rahat. În ziua când vom fi obligați să-l purificăm, de exemplu,

nenorociții ăştia vor găsi cu siguranță o cale să ni-l factureze. Se felicită pentru că avusese bunul-simț să semneze petiția online prin care se cerea interzicerea vehiculelor celor mai poluante.

Ca să nu piardă timpul, se duse la *Gary's.* La intrare îl întâmpină mirosul boabelor de cafea proaspăt prăjite. Atmosfera era cam dezolantă – un singur client, într-un colț – , dar brioşele erau bune, deşi cam mici la banii ăia.

Gary se apropie în linişte mormăind un „Bună dimineața" greu de auzit. Ochii mici, puțin strânşi, îi erau acoperiți de sprâncenele negre întotdeauna încruntate, în timp ce gura i se pierdea într-o barbă deasă care-l făcea să semene cu un urs masiv.

Îi luă comanda la fel de puțin vorbăreț şi zgârcit la zâmbete, ca de obicei. Lipsa de generozitate se manifesta la el pe toate planurile.

Agățat pe un perete de cărămidă roşie, televizorul difuza imagini cu fața unei jurnaliste de la CNN care îi lua interviu lui Austin Fisher, campionul la tenis. Dacă ar fi câştigat din nou, putea doborî recordul absolut al numărului de victorii de Grand Slam. Presiunea era deci enormă, explica tipa pe un ton uşor acid. Mai ales că Austin nu reuşise niciodată până atunci să se impună la Flushing Meadow, unde terenul rapid nu-i era favorabil, amintea ea insistând maliții os pe ceea ce durea cel mai tare.

Jonathan se concentră asupra feței hotărâte a campionului, a cărui siluetă invadase ecranul, cu logo-ul Nike imprimat pe mai toate piesele de îmbrăcăminte. Recunoscu imediat imaginile din ultimul meci pe care-l câştigase. Zâmbind rareori, avea un joc dur care-i dădea un aer implacabil. Poate că din cauza asta nu provoca niciodată entuziasmul suporterilor, în ciuda modelului de depăşire de sine pe care îl încarna.

În timp ce mânca o brioşă, Jonathan realiză deodată că durerea de cap îi trecuse.

La finalul mesei, luase deja o hotărâre. O va găsi pe țigancă şi-i va cere explicații suplimentare. Nu e nimic mai rău ca incertitudinea. Mintea se lasă copleşită şi caută cu disperare răspunsurile care-i lipsesc. N-avea niciun chef să-şi petreacă restul vieții chinuindu-se ca un prost şi trăind cu frica-n sân fără rost. Weekendul viitor va şti mai multe.

Plăti nota şi verifică restul primit. Data trecută mai că trecuse cu vederea: Gary îi dăduse rest cinci dolari în loc de zece. Jonathan se întreba dacă n-o făcuse cumva intenționat.

Restul săptămânii trecu fără probleme. Se concentră asupra serviciului, luptându-se să-şi atingă obiectivele pe care şi le stabilise împreună cu cei doi asociați.

Asta i-ar fi închis gura lui Michael care îi spusese într-o zi, în timp ce murea de râs: „Dacă aş fi client, mutra ta nu mi-ar inspira încredere". Fraza respectivă îl bântuia cu regularitate, scena îi revenea mereu în minte şi îl umplea de dorința de a-şi lua revanşa. Muncind fără întrerupere, era posibil să reuşească să-l întreacă pe Michael.

Vineri, Jonathan îşi dădu seama că vizita lui Chloé urma să-l împiedice s-o caute pe țigancă. Să ia cu el copilul nici nu se punea problema... Şi totuşi nu se vedea în stare să mai aştepte mult timp. *Trebuia* s-o vadă, să stea de vorbă cu ea. Nu avea curaj să se perpelească la foc mic încă opt zile.

Sfârşi prin a lua telefonul.

— Angela, sunt eu, Jonathan.

La celălalt capăt al firului, linişte.

— Alo?

— Te ascult, Jonathan...

— Am... o mică problemă... Eu...

— Lasă-mă să ghicesc: nu eşti liber weekendul ăsta.

— Ba da, dar... dacă... mă rog...

— Spune odată, Jonathan! Am treabă. Mă aşteaptă florile...

— Vreau doar să ți-o aduc pe Chloé duminică mai repede decât de obicei.

Linişte.

Apoi un oftat.

Jonathan nu mai insistă.

Sosi weekendul. Cu spontaneitatea celor şapte ani ai ei, Chloé îi umplu de veselie căsuța, aşa cum făcea mereu. Sâmbătă merseseră împreună la Stinson Beach. Vântul bătuse destul de tare cu o noapte înainte, iar valurile, mai mari decât în mod normal, se spărgeau pe nisip, răspândind în jur o ceață de stropi cu miros sărat.

Fetița petrecu toată dimineața jucându-se pe plajă, săpând o piscină în nisip, construind castele şi – jocul ei preferat – alergând în apă şi sărind peste valuri.

— Tăticule, vino să te joci cu mine!

— Mai târziu, draga mea...

O ținea sub observație cu coada ochiului, răspunzând în acelaşi timp la e-mailurile clienților. Dacă le lăsa să se adune, ar fi devenit o pacoste.

— Haide, tati...

În cele din urmă, ea reuşi să-l convingă să i se alăture pe mal şi se agăță de gâtul lui țipând şi stropindu-l cu apa rece ca gheața. Râsul ei acoperea protestele lui Jonathan.

Se instalară pe terasa de la *Parkside Cafe* ca să ia prânzul, la umbra unui pin mediteranean ce mirosea a cetină încălzită la soare. Apoi Chloé se repezi spre locul de joacă din față.

— Vino cu mine! îl imploră ea.

— Du-te tu, eu mă uit la tine.

Se aşează pe o bancă, invidios pe pofta de viață şi pe lipsa de griji a fiicei sale. O urmărea jucându-se şi încerca să se bucure de clipa prezentă, dar cum să te relaxezi când ai în cap o mie de lucruri de făcut despre care ştii că se vor aduna în timp ce tu stai acolo nemişcat, fără să acționezi? Îl asaltau toate ca nişte săgeți sub formă de gânduri, furişe ca nişte hoți, unul după altul: de făcut curat în beci, mii de poze de copiat şi de salvat înainte să dispară prin cine ştie ce joc al hazardului, cumpărături – adu-ți aminte să iei Sopalin –, de

vopsit obloanele cât mai e cald ca să nu putrezească, de spălat maşina, de udat grădina şi, bineînţeles... de smuls trifoiul de cum apare din nou. A... şi apoi, of, Doamne: de răspuns mătuşii Margie care îi trimisese o scrisoare de mână, aşa cum nu mai proceda nimeni în ziua de azi. Asta de mai bine de o lună... Ce ruşine...

Dintr-odată îi veni în minte imaginea ţigăncilor. Şi le închipuia puse pe treabă pe dig, în faţa docului 39. Încă opt zile de chin... Ce aşteptare crudă!

— Vino, tăticule...

Ridică privirea, forţându-se să zâmbească. Cu atâtea lucruri în minte, de unde să mai aibă energie ca să se joace cu fiica lui?

Dar Chloé nu renunţa uşor. Se apropie de el.

— Atunci, spune-mi o poveste!

— Bine. S-a făcut.

— Da! Da! Genial!

Îi sări de gât.

— Vasăzică... e povestea...

În acel moment sună telefonul. Numărul unui posibil client pe care îl căuta de două zile.

— Un minut, draga mea, e ceva important. Şi te rog, nu face gălăgie... sst!

A doua zi, merseră să se plimbe cu bicicletele pe malul apei. Ajunşi la Lombard Gate, o luară spre vest, întorcând cu grijă spatele blestematului de dig. O luară pe Presidio Promenade, alunecând printre locuinţele cochete de pe coastă şi brazii masivi ce se înălţau parcă până la cer. Ce bine mirosea aerul de mare! Oceanul de safir se întindea la orizont, abia ridat de vântul uşor. Din timp în timp, Golden Gate, cu silueta lui zveltă, apărea în vizor, ca şi când un pictor pus pe şotii s-ar fi amuzat închizând golful cu o tuşă de pensulă portocalie. Chloé pedala în viteză pe mica ei bicicletă, super încântată, debordând de o fericire contagioasă, cu un surâs larg pe faţă care îl umplea pe Jonathan de bucurie. Reuşi chiar să facă uitată acea profeţie

revoltătoare. Dar brusc, după una dintre numeroasele curbe ale pistei, apăru în fața lor National Cemetery, iar vederea miilor de cruci albe care acopereau dealurile îl făcu să i se înece corăbiile pentru tot restul plimbării.

O duse pe Chloé la mama ei exact la ora normală. Ca de obicei, îi zâmbi pentru a ascunde sentimentul de sfâşiere pe care i-l dădea despărțirea. Aşteptă ca uşa căsuței galbene să se închidă, apoi demară în viteză. 19:01. *Nu se ştie niciodată.* Turiştii plecaseră fără îndoială de pe dig îndreptându-se spre hoteluri, iar localnicii ieşiți la o plimbare de duminică, spre casele lor. Dar merita să încerce. Acțiunea te ajută să diminuezi angoasa.

Luptă împotriva tentației excesului de viteză – n-avea niciun chef să se trezească cu vreo amendă –, conducând nervos cam un sfert de oră până să ajungă să parcheze în cartierul portului. Alergă spre dig, cu sufletul la gură. Avea un fel de trac şi, pe măsură ce se apropia, îşi simțea muşchii gambelor încordându-se. În ciuda oricărei aşteptări, locul era încă plin de lume care profita de răcoarea serii. Se urcă pe o bancă, să poată scruta mai bine împrejurimile, cu atenție, de mai multe ori. Nici urmă de țigănci. Traversă piața, atent la fiecare față din mulțime, căutând din ochi acel păr lung şi negru. Nimic. Străbătu digul până la capăt, apoi reveni, cercetând celălalt chei, cu ochii în patru la orice apariție. Degeaba. Frustrarea începea să pună încet stăpânire pe el. Se îndreptă spre un vânzător ambulant de înghețată.

— Ce căutați? întrebă tipul, la vreo cincizeci de ani, bronzat şi cu părul negru ca pana corbului, țepos şi prost tuns, care-i acoperea jumătate din față.

— Am o întrebare: le-ați văzut cumva pe țigănci azi? Ştiți, cele care citesc în palmă...

Tipul miji ochii.

— Ce treabă aveți cu ele? întrebă suspicios.

— Una dintre ele mi-a... prezis viitorul şi aş vrea să aflu mai multe... Aş mai vrea... o şedință. Le cunoaşteți?

Celălalt îl privi un moment fără să spună nimic.

— Azi după-amiază erau aici. Acum nu ştiu unde ar putea fi.

— Vin aici la fiecare sfârşit de săptămână?

— Chiar nu le ţin socoteala. Cu ce aromă doriţi, doamnă?

Jonathan mai rămase câteva momente cercetând mulţimea, apoi se întoarse la maşină. Îşi va încerca norocul weekendul următor. Totuşi nu mai era aşa de sigur. Simţea deja că ar fi trebuit s-o lase baltă, să uite predicţia aia idioată care nu dovedea nimic. Dacă liniile din palmă ar spune realmente lucruri despre viaţa noastră, oamenii de ştiinţă ar fi dovedit-o de mult, nu? Mai bine ar uita o dată pentru totdeauna toate tâmpeniile alea. Ar da pagina.

Îşi aminti brusc de John, amicul din facultate care, cu ajutorul unui pendul, îi prezisese că... va avea un fiu. Nu putu să nu zâmbească amintindu-şi, dar chiar în acea clipă, o văzu la câţiva paşi în faţa lui. Nu pe cea care îi citise în palmă. Era cealaltă, mai masivă şi mai în vârstă, care o strigase pe Lisa în momentul în care aceasta o luase la sănătoasa. Sări literalmente pe ea.

— Prietena ta... unde e? Vreau s-o văd!

Femeia nu se lăsă intimidată şi îl măsură cu duritate din cap până-n picioare.

— Ce mai vrei? îi zise pe un ton necioplit. Ai vorbit deja cu sora mea. Ce mai e de zis?

Fără să aştepte un răspuns, îi luă mâna cu brutalitate şi-i depărtă degetele. El se crispă, dar nu se retrase.

— Nu ţi-a spus Lisa? i-o trânti, dându-i drumul fără menajamente. O să mori. E scris.

— De unde ştii aşa ceva? E scandalos să le bagi oamenilor în cap o astfel de idee!

— Dacă nu vrei să auzi, de ce te-ai întors aici?

— Şi când sunt condamnat să mor, hm? Când?

Se uită la el disprețuitoare. Nu avea nicio urmă de milă în ochi.

— Trebuia să fii deja mort. Consideră-te norocos! Dar nu mai prinzi sfârşitul anului. Şi-acuma, lasă-ne dracului în pace!

Violența cuvintelor îl făcu să încremenească locului. O privi îndepărtându-se, complet năucit.

5

Zilele care urmară i se părură groaznice. Jonathan avea impresia că primise o lovitură năucitoare în moalele capului. El, care refuzase să-i acorde prea mult credit primei ţigănci, lua acum lucrurile în serios. Pe sora ei, acea soră odioasă cu un comportament lipsit de orice compasiune, o detestase profund, dar nenorocirea era că, în ciuda a tot, simţise că ea spunea... adevărul. Cu un fel de franchețe brutală, dezarmantă, devastatoare.

Sigur că există posibilitatea să fim sinceri, totuşi să ne înşelăm, să greşim, în ciuda siguranţei pe care o afişăm. Asta nu înseamnă... Toată nebunia îl lăsa fără replică, totalmente ieşit din uz. Avea impresia că lumea i se prăbuşeşte sub picioare, că întreaga lui viaţă urma să se năruie ca un castel de cărți de joc. El, care până atunci nici nu se gândise la cât de mult va trăi sau nu, se surprindea acum imaginându-şi finalul, iar această idee i se părea pur şi simplu... inacceptabilă, de nesuportat.

Încercă să-şi reia cursul normal al vieții. Se forță să se ridice dimineața din pat la ora obişnuită, asumându-şi fără chef responsabilitățile, achitându-se de toate sarcinile profesionale şi îndatoririle personale. Dar profeția ţigăncilor îl bântuia şi, în adâncul sufletului, se întreba dacă nu aveau, în definitiv, dreptate.

După o săptămână trăită în această stare de semiletargie avu o revelație şi se hotărî să ia legătura cu doctorul Stern. Îi ceru un set complet de analize: sânge, raze, scanări, RMN, tot. Doctorul i le prescrise explicându-i cu o voce impersonală că, în absența oricărui simptom, casa de asigurări va refuza să i le compenseze. Îi prezentă apoi un deviz de şapte mii opt sute de dolari care îl lăsă cu gura căscată.

I se păru o nedreptate strigătoare la cer. Dacă ar fi fost bogat, ar fi putut să acționeze şi, la nevoie, să se trateze din timp. Îşi rumegă frustrarea zile întregi, apoi sfârşi prin a se

resemna. Analizele medicale ar fi fost oricum inutile, nu? Dacă era sortit să moară, va muri oricum. Nimeni nu se poate împotrivi destinului. Povestea Caterinei de Medici n-o dovedea cu prisosință? Astrologul ei, Cosimo Ruggieri, îi prezisese că va muri în apropiere de Saint-Germaine. Toată viața, ea se ținuse departe de orice loc cu acest nume, mergând până la a ordona închiderea şantierului de la palatul Tuileries, situat prea aproape de Saint-Germain-l'Auxerrois. Dar într-o zi se îmbolnăvise atât de rău, încât i-a fost chemat un preot. În agonie, ea se întorsese spre el şi, cu un ultim efort, îl întrebase cum îl cheamă. Cu o voce blândă şi reconfortantă, acesta răspunsese: Julien de Saint-Germain. Ochii bătrânei regine a Franței se holbaseră îngroziți şi femeia îşi dădu sufletul.

Jonathan era epuizat. Se simțea ca o pasăre cu aripile ciuruite de gloanțe în plin zbor.

Şi totuşi, se încăpățâna să se agațe de viața lui obişnuită, deşi îi venea din ce în ce mai greu să afişeze surâsul profesional obligatoriu în meseria lui, dar şi în rolul lui de bărbat, de tată sau de vecin. Întâlniri, negocieri, obiecții, semnături, ambuteiaje, obiective neatinse, de acord domnule viitor client, nu, domnule actual client, şi apoi cumpărături, spălatul hainelor, vase, curățenie, coş de gunoi, facturi, petiții... Lupta cotidiană continua; doar că viața îşi pierduse orice savoare, savoare pe care nici nu visase s-o aprecieze altădată, dar pe care pierderea o înnobila *a posteriori.* Nu prețuim viața decât când suntem pe cale s-o pierdem.

Şi acum, moartea plana în permanență deasupra capului său, împletindu-se în filigranul vieții lui de toate zilele. Pe lângă spaima care-l paraliza în ciuda eforturilor sale, nu se mai putea gândi la niciun proiect care altădată ar fi reuşit să-i distragă atenția – avusese dintotdeauna obiceiul să se consoleze cu privire la dezamăgirile prezentului, proiectându-se într-un viitor plin de promisiuni care-l făceau să se simtă bine: vacanța de anul viitor, perspectiva de a-şi cumpăra mobilă nouă, o pereche de pantofi, o altă maşină, speranța

unei întâlniri şi, mai ales, ziua când ar fi putut, în sfârşit, să se mute într-o casă mai mare. Tot acest viitor de care se agăţase până atunci i se părea dintr-odată confiscat. Speranţa dispăruse. Nu-i mai rămăsese decât atât: prezentul tern şi jalonat de probleme, fără nicio rază de lumină la orizont.

Într-o dimineaţă, în momentul în care se trezi ca să se ducă la serviciu, realiză că nu mai putea continua în felul acesta. Nu mai era în stare, nu mai avea resurse să continue. Nici măcar forţa să se ridice.

Depresia în care plonjase îl aduse în situaţia de a pune în discuţie tot ce trăise până atunci. Ce sens avea să mai trăiască aşa? Spre ce se îndrepta? Muncă şi iar muncă, zbatere continuă, probleme fără sfârşit, în aşteptarea weekendului în care să-şi satisfacă în magazine puţinele dorinţe care-i mai rămăseseră, simţind o satisfacţie care dura prea puţin. Apoi iarăşi muncă şi un alt weekend după acelaşi tipar. Oare viaţa nu era decât o alternanţă de luptă înverşunată şi de satisfacţii frivole şi efemere?

Cât despre ambiţia lui secretă de a se autodepăşi, devenind un agent mai bun decât Michael, i se părea acum lipsită de sens. I se părea că fusese doar o sursă de motivaţie derizorie, fără suport real. Chiar munca lui... ce sens mai avea? Să semneze în fiecare zi mai multe contracte... La ce foloseau toate astea până la urmă?

Jonathan avea nevoie de o pauză, să întrerupă acest lanţ infernal, să dea înapoi. Să hotărască ce voia să facă cu viaţa ce-i mai rămăsese. Dacă trebuia să moară înainte de sfârşitul anului, cum i-ar fi plăcut să trăiască aceste ultime luni?

Se întâlni cu cei doi asociaţi şi le explică faptul că nişte probleme personale îl obligau să ia o pauză. Absenţa lui nu avea să aibă consecinţe financiare asupra lor: repartiţia beneficiilor era proporţională cu numărul de contracte obţinute de fiecare dintre ei. De finalizarea dosarelor în curs se va ocupa asistenta.

— O să lipseşti mult timp? întrebă Michael.

Jonathan inspiră profund. N-avea nici cea mai mică idee.

— Atât cât va fi necesar...

Angela nu făcu niciun comentariu.

În acea zi, Michael îl conduse plin de bunăvoință la uşă.

— Vezi că am avut dreptate că nu va merge? îi spuse coborând vocea. Ascultă, nu te grăbi şi gândeşte-te la ce ți-am propus.

Întors acasă, aruncă într-o geantă de voiaj minimul necesar şi sări în vechiul lui Chevrolet alb, îndreptându-se pe autostrada 101 spre sud. Eliberat de obişnuita ceață matinală, cerul de un albastru crud i se păru imens.

6

„Dăm din nou legătura Evei Campbell, trimisul nostru special la Flushing Meadow."

„Da, Tony, mulțumesc. Ei bine, imaginați-vă că Austin Fisher tocmai a câştigat primul tur la US Open. N-a făcut decât să se joace cu simpaticul australian Jeremy Taylor, numărul patruzeci şi trei mondial. Un meci impecabil, în trei seturi, 6–2, 6–4, 6–3. Austin e, după părerea mea..."

— O să-ți petreci tot dejunul zgâindu-te la televizorul ăla? zise Angela.

Erau pe terasa cafenelei din piață, chiar lângă fereastra larg deschisă, iar Michael se încăpățâna să se holbeze la ecranul fixat pe peretele din interior.

— Pun pariu c-o să câştige turneul.

— Genial, zise femeia, pe tonul ei sarcastic inconfundabil.

— Îți dai seama? O să doboare recordul victoriilor de Grand Slam, o...

— Asta chiar că o să-mi schimbe viața.

Apoi luă hamburgerul de pe farfurie şi îşi înfipse dinții în el.

— Trebuie să fii de acord că va fi absolut incre...

Angela îi tăie vorba, cu gura plină.

— Iar Chloé va înceta să mă mai trezească în fiecare noapte din cauza coşmarurilor...

— Stai că...

— Şi clienții vor semna contractele fără să negocieze...

Michael pufni în râs.

— Angela...

— Nu, uită-te liniştit. Cum eu nu exist...

— Ce vrei? Nu pot să mă abțin...

— Văd că te abții foarte bine să nu vorbeşti cu femeia din fața ta.

El izbucni din nou în râs.

— Să ştii că n-o să reuşeşti să faci din mine următorul cal de bătaie al umorilor tale...

Femeia surâse şi ea. Michael o servi cu vin.

— Ce părere ai? Jonathan se va mai întoarce ori va renunța? întrebă ea.

— Cu siguranță că se va întoarce.

— Ultima dată, credeai contrariul... se încruntă ea.

— Da... dar, în cele din urmă, cred că va trece peste ce are şi se va apuca de treabă. Cu cât mă gândesc mai mult, realizez că e genul de persoană care nu renunță uşor. Aşa că da. În afacerea asta, ne va fi asociat pe viață.

— Te-ai hotărât să-mi strici tot cheful ca apoi să mi-o reproşezi?

Michael zâmbi.

— Nu, doar că... mi se pare că pierzi timpul sperând. E o cauză pierdută.

— Chiar ții să-mi strici apetitul?

— Sigur că situația voastră e insuportabilă...

Angela oftă şi muşcă din nou din hamburger.

— Ce laşi sunt bărbații...

— Mersi că ne bagi pe toți în aceeaşi oală...

— Incapabili să-şi asume responsabilități...

— Totuşi nu poți să spui aşa ceva despre Jonathan.

Ea ridică din umeri.

— N-ai să ghiceşti într-o mie de ani ce mi-a spus în ziua în care am mers acasă şi l-am găsit cu tipa cu sânii la vedere.

— Ce?

— „Nu e ceea ce pare... e doar noua babysitter... în fine, a venit la interviu...”

Michael îşi reprimă un surâs.

— Trebuie că ai avut un şoc.

— L-am întrebat dacă se pregătea să-i facă un test pentru alăptare. Pentru fiica noastră de şapte ani.

Bărbatul izbucni în râs.

Angela mai luă o îmbucătură şi mestecă uitându-se în gol.

— Vrei să-ți spun? zise el.

— Ce?

— În fapt, dacă aş fi în locul tău, aş fi eu cel care ar pleca. Ca să închei capitolul o dată pentru totdeauna.

— E cea mai frumoasă zi din viața mea. Mă bucur că am venit...

— E doar o părere...

— Niciodată! Auzi?

— Spuneam doar aşa...

— După ce că tot eu trebuie s-o cresc singură pe Chloé, după capul tău ar mai trebui să renunț şi la slujbă, şi chiar repede... Şi altceva, ce?

— Îți înțeleg reacția, dar trebuie să te gândeşti la interesul tău general, nu să alegi doar în funcție de Jonathan.

— Nu trebuie să fiu mereu eu cea care se sacrifică...

Michael bău o gură de vin.

— Ascultă, fă-ți puțin timp şi reflectează. Dacă te răzgândeşti, spune-mi. Poate că ți-aş propune ceva.

Camera făcu un *zoom* în spate. Terasa apăru în întregime, în plan larg, apoi Ryan închise.

Toate astea nu valorau nimic pe lângă ceea ce prinsese zilele trecute de la fereastra camerei lui, când îl filmase pe Jonathan în patru labe în grădină, smulgând trifoiul de pe gazon fir cu fir, în loc să dea cu erbicid, ca toată lumea. Era aşa o prostie, că se prăpădise de râs. Filmarea avusese succes. O sută patruzeci de like-uri şi optsprezece comentarii.

Ryan luă o gură de cola.

Apoi reperă pe terasă doi tineri în toiul discuției. Un dialog destul de animat. Întoarse spre ei miniantena parabolică şi ajustă sunetul. Apoi redeschise camera.

7

Autostrada 101 şerpuia vreo douăzeci de kilometri de-a lungul golfului San Francisco, apoi se îndepărta de ţărm pe o distanţă de aproximativ două ore, ca să regăsească oceanul în apropiere de Monterey. Puţin mai la sud, vegetaţia devenea mai abundentă şi pinii care dominau peisajul răspândeau o aromă de vacanţă.

Soarele era încă pe cer când vechiul Chevrolet al lui Jonathan intră pe aleea mărginită de chiparoşi şi bougainvillea. Casa mătuşii lui apăru după colţ, mică şi albă, plină de farmec fără să pară pretenţioasă, ascunsă de verdeaţă. Opri motorul şi deschise portiera. Parfumul dulce al florilor îl transportă într-o clipă cu treizeci de ani în urmă. Avea şase ani şi familia lui tocmai se întorsese din Franţa şi o vizitau pentru prima dată pe mătuşa Margie. Când coborâse din maşină fusese cuprins de vraja mirosurilor amestecate de trandafiri, clopoţei şi caprifoi care învăluiau împrejurimile cu un parfum cu iz de paradis, ca şi cum o zână ar fi presărat un pumn de pudră magică peste casă şi grădină. Trei decenii mai târziu, aceleaşi flori îi creau aceeaşi impresie.

Se îndreptă spre casă. Pietrişul aleii scârţâia sub tălpi. Mai jos, la câţiva zeci de metri distanţă, de-abia ascuns vederii de crengile pinilor seculari contorsionate de crivăţul atâtor ierni, oceanul de un albastru profund părea adormit.

Mătuşa Margie îşi făcu apariţia pe scări, cu acelaşi surâs de-acum treizeci de ani, de când îl descoperise întâia dată, cu aceiaşi ochi scânteietori de bucurie, de vitalitate şi de un aer poznaş, rar la persoanele de vârsta ei.

Dusese o viaţă de roman. Avusese trei soţi şi cel puţin tot atâtea meserii: ca arheolog se specializase în craniile primilor locuitori ai planetei, preferând bărbaţii pietrelor, şi o ţinuse aşa cam douăzeci de ani. Apoi, într-o bună zi, decretase că oamenii vii erau mult mai interesanţi decât cei morţi şi îşi reluase studiile, de data asta în biologie. După câţiva ani de

muncă în laborator, îşi crease propria fundaţie despre al cărei obiect de activitate Jonathan nu fusese niciodată prea sigur. Ceva legat de explorarea teritoriilor mai puţin cercetate de oamenii de ştiinţă. De mai bine de zece ani era pensionară, dar rămăsese preşedinta de onoare a fundaţiei. Nepotul ei bănuia că nu dăduse cu adevărat acea pagină şi că rămăsese în contact cu cercetătorii.

— Camera ta e pregătită, zise ea. Poţi să rămâi cât vrei!

Se îmbrăţişară strâns.

— Nu mai ştiam nimic de tine de multă de vreme. De asta am tras concluzia că n-aveai nicio problemă.

— Margie!

Femeia zâmbi şi porni spre casă. Nu avea dreptate, dar în sufletul lui trebuia să recunoască: era adevărat că n-o prea vizita decât atunci când avea nevoie de ea, chiar dacă o iubea foarte mult. Vieţile noastre trăite în fugă ne fac deseori să-i neglijăm pe cei la care ţinem.

— De fapt, zise el, am primit scrisoarea ta luna trecută. Am tot vrut să-ţi răspund, dar n-am prea avut timp...

— Sunt fericită că te văd; e bine să-ţi mai iei şi câte o vacanţă. Tot muncă şi iar muncă... te prosteşti.

Ajunse în camera pe care i-o pregătise, o cameră drăguţă la primul etaj, cu pereţi albi, mobilă de un farmec desuet în culori pastel şi o atmosferă din alte vremuri. Mai peste tot, tablouri, gravuri şi fotografii vechi din India, Egipt sau Orietul Mijlociu: toate locurile în care lucrase ea ca arheolog. Pe noptieră trona o carte de Karl Jaspers. Jonathan se apropie de fereastră şi o deschise. Lemnul scârţâi uşor în balamale. Aerul parfumat al grădinii pătrunse în cameră şi îl învălui. Panorama oceanului era impresionantă. În spatele grădinii luxuriante, albastrul lui se întindea la infinit. Se aplecă peste pervaz şi inspiră profund adierea de azur.

Zgomotele şi poluarea oraşului i se păreau atât de îndepărtate... la fel şi stresul de la serviciu.

A doua zi, avu neplăcuta surpriză să constate că avea din nou pană la maşină. Se simţi brusc extrem de deranjat, la

limita furiei: oare necazurile aveau să-l urmărească şi aici? Trebuia să se lupte cu toți şi cu toate până la sfârşitul zilelor sale? Ăsta era destinul lui?

— Şi-o să te mai gândeşti la asta încă douăzeci de ani? îl întrebă Margie malițioasă.

— La ce?

— La pană.

— Nu... sigur că nu. De ce?

— Atunci uită de asta imediat, spuse ea cu malițiozitate.

O privi nedumerit.

Părea atât de plăpândă stând lângă stela plasată în acel colț al grădinii! Era vorba de o copie a celei pe care o descoperise în Arabia la începutul carierei. Magnific sculptată, era gravată cu inscripții în aramaică.

— Să nu-mi spui că o grămadă de fiare au puterea să-ți dicteze starea de spirit.

— Mă gândesc doar că va trebui să-l sun din nou pe mecanic şi să-i spun că reparația lui n-a ținut, să protestez, să negociez, poate chiar să-l amenințț... M-am săturat să trebuiască să lupt pentru orice.

Margie începu să râdă.

— Nu înțeleg ce poate fi atât de amuzant.

— O, ba da, bietul meu prieten!

— Ce?

— Îmi aminteşti de primul meu soț! Şi el vedea viața ca pe o continuă luptă, mereu pe baricade. Eterna mea bună dispoziție îl scotea din minți. I se părea că mă născusem norocoasă, o răsfățată a sorții, pe când el era nevoit să se zbată pentru fiecare firimitură. N-a realizat decât la sfârşitul vieții că majoritatea problemelor lui nu fuseseră cauza, ci urmarea propriei viziuni despre lume...

Se îndepărtă şi apoi intră în casă, lăsându-l pe Jonathan cu gura căscată în fața acelor raționamente care i se păreau lipsite de logică.

— Până una-alta, poți să foloseşti rabla mea, strigă ea din bucătărie, o să-i facă bine puțin rulaj. N-o scot decât o dată

pe săptămână, când merg la cumpărături. Cred că se plictiseşte de moarte.

— Asigurarea îți permite s-o împrumuți?

— Calmează-te.

Uşa garajului se deschise scârțâind înfiorător, lăsând să iasă un uşor miros de mucegai. Vechiul *Triumph* decapotabil data din anii ’70. Roşu-închis cu acoperitoare de un negru decolorat.

Motorul tuşi puțin, apoi porni fără prea multe fițe, torcând surd. Jonathan dădu acoperitoarea la o parte şi-şi puse ochelarii de soare.

Câteva momente mai târziu, parcurgea drumeagurile pustii din Big Sur[1], înconjurat de munții înverziți ale căror şiruri se cufundau în mare. Aerul de pe coastă mirosea bine şi soarele părea etern. Reuşise să scape de viața stresantă de zi cu zi şi dintr-odată voia să se bucure de fiecare clipă. Dacă într-adevăr îi era scris să moară tânăr, atunci trebuia să profite de fiecare secundă, fără să se lase pradă cotidianului şi fără să se lamenteze. Şi dacă ce-i mai rămăsese din viață însemna să se bucure de tot ce-i putea ea oferi, cu siguranță alesese locul potrivit ca să guste din savoarea acestei lumi. Se hotărî să-şi impună un singur cuvânt de ordine: savurează fiecare moment, fără să te gândeşti la moarte.

După o săptămână, cunoştea toate micile terase de pe coastă, se scăldase în apa răcoroasă a tuturor golfulețelor ascunse din zonă, moțăise pe plajă contemplând cerul înstelat, degustase împreună cu Margie produsele de patiserie al căror secret femeia îl păstra ca un cerber, se plimbase pe malul apei ascultând țipetele pescăruşilor, dansase pe terasa unui night-club în aer liber, gustase voluptatea unui flirt fără compromisuri şi privise în fiecare seară apusul cu un pahar de Chardonay în mână.

Cu toate astea, rămânea bineînțeles conectat şi la viața reală. E-mailurile şi lectura ştirilor de pe site-urile de presă online făceau prea mult parte din viața lui ca să-i treacă

[1] Zonă de pe Coasta Centrală a Californiei. *(N.t.)*

măcar prin cap să renunțe la ele. Îşi permitea să răspundă chiar la unele dintre întrebările clienților, pentru altele îndrumându-i spre asistenta lui. Şi se ținea la curent cu toate noutățile.

Odihna îi făcea bine, paranteză deschisă spre dulceața unei vieți fără griji, iar el se lăsa fără rezerve dus de val.

Totuşi, după ceva timp de *dolce farniente,* începu să simtă adânc în sufletul lui, insidioasă, senzația de gol. Trândăveala era bună, desigur, dar în fond nu-i aducea nici satisfacție, nici fericire. Plăcere după plăcere, intensitatea se degrada progresiv, împingându-l în căutarea a noi şi noi surse. Începu să înțeleagă de ce viața aparent perfectă a unor copii de bani gata derapa atât de uşor în consumul de droguri puternice.

Şi mai avea o mare problemă: timpul. Acesta îşi accelera ritmul cu fiecare zi lăsată în urmă. Fiecare zi, chiar în lipsa unei activități intense, i se părea că trece clipind din ochi. Începea să simtă că vacanța asta va trece foarte repede, la fel ca întreaga viață pe care-o mai avea de trăit.

Ar fi vrut să găsească un mijloc de a opri timpul. Când era copil, o simplă după-amiază i se părea extrem de lungă. Ca adult însă, viața se scurgea într-o clipă; fiecare an părea mai scurt decât precedentul. De altfel, un amic fizician îi spusese că, în termeni de percepție, oamenii ating jumătatea vieții la vârsta de şaisprezece ani.

8

Nimic interesant. Doar banalități, şi nici alea haioase.

Căpăcelul dozei de aluminiu se deschise cu zgomot, apoi pocni tare când Ryan îl smulse complet. Coca-cola curse în pahar umplându-l cu o spumă strălucitoare, debordantă. Bărbatul îl duse la gură nerăbdător. Gustul familiar. Micile bule explodând în ace infime care îi gâdilau cerul gurii. Luă trei înghițituri, apoi lăsă paharul jos. Se şterse la gură dintr-o mişcare cu mâneca tricoului de culoare neagră.

De două zile nu mai publicase nimic pe blog. Se simțea ca un leu în cuşcă.

Traversă salonul, intră în dormitor şi se uită gânditor pe fereastră. Şirul de curți din fața caselor de pe strada lui şi de pe bulevardul paralel cu ea aducea rareori ceva interesant.

Singura persoană pe care o observă era tipul ăla, Gary, care, la fel ca în fiecare dimineață, îşi citea corespondența aşezat într-un fotoliu de grădină din plastic alb, plasat pe gazon. Vânzătorul de brioşe ridica din umeri la fiecare scrisoare. Foarte plictisitor.

Nimic nici în celelalte curți. La fel şi în casele din apropiere, în care putea surprinde frânturi de viață intimă prin ferestre.

Înciudat, se întoarse în salon, apoi se opri brusc, fulgerat de o idee. Prostia nu ținea doar de cuvinte sau acțiuni. O puteai descoperi şi-n atitudine. Comicul ar izvorî atunci din repetiție. Asta e: ursul ăla de Gary, în melancolia lui idioată, putea fi hazliu până la urmă. Cu o condiție: să-l publice în serial... Dacă ar reuşi să-i facă pe internauți să aştepte în fiecare zi să-l vadă pe vânzător ridicând din umeri în timp ce-şi citea corespondența, treaba putea deveni super haioasă.

Ryan reveni în cameră şi îndreptă camera spre Gary. *Zoom.* La nouăzeci şi doi de metri, miniantena captă instantaneu fâşâitul plicului rupt. Minunile tehnologiei. În plan apropiat, Gary se încrunta scoțând scrisoarea. O citi, apoi, inevitabil, ridică din umeri. Ryan izbucni în râs. Sigur

că da! Gary era o mare figură! Un adevărat personaj! Nu-i rămânea decât să-l introducă în scenă...

Evident că risca mult mai mult decât filmând un grup într-un loc public. Dar, oricum, probabilitatea ca un internaut din Minneapolis să cunoască un fraier din San Francisco era aproape nulă. Şi apoi, Ryan îşi luase toate măsurile de precauție. Blogul era găzduit de un server nelocalizat. Pentru a ajunge la el, trebuia să identifici şi să ocoleşti o serie de servere ecran. Şi apoi cine şi-ar fi dat atâta silință pentru ceva atât de lipsit de importanță?

Un sfert de oră mai târziu, apăsă *Enter* şi imaginea lui Gary apăru pe blog, în timp ce el tasta titlul: „O viață de fraier – episodul 1”. Era sigur că urma să fie primul dintr-o serie destul de lungă.

9

— Ce-ar fi dacă te-ai plimba?

Sugestia lui Margie îl luă pe Jonathan prin surprindere.

— Să mă plimb?

— Da, sunt zeci de cărări pe aici. Nicio şansă să te întâlneşti cu cineva şi, în plus, peisajul e superb, doar ştii.

Chiar era frumos şi nu mică i-a fost mirarea să descopere, privindu-le cu alți ochi, locurile pe care le străbătea deja de opt zile la volanul *Triumph*-ului. Conducând cu viteză, pierzi la nivel emoțional ceea ce câştigi ca senzație.

Peisajul era impresionant, debordând de culori şi miresme. În unele locuri, versanții erau populați de arbuşti de un verde intens şi de vegetație sălbatică ce dezvăluia vederii, uneori, orhidee sălbatice. Alteori, pantele erau acoperite de păduri de conifere cu umbră reconfortantă, în apropiere de ocean, puteai zări chiar sequoia cu trunchiuri roşii, sculptate de ani.

Plimbările îi erau acompaniate de ciripitul a tot felul de specii de păsări şi, într-o după-amiază, avu şansa să zărească chiar un condor plutind maiestuos pe cer.

Lanțurile muntoase se succedau în pante uşor de coborât, alternând cu ascensiuni dificile care-ți scoteau sufletul, într-un etern ciclu ondulatoriu. La capătul urcuşului te întâmpina însă o privelişte surprinzătoare şi uneori marea apărea şi ea în deschizătura vreunei văi. Peisajul se schimba mereu şi, de fiecare dată, încântarea lui Jonathan era la fel de mare. Aceeaşi privelişte părea mult mai impresionantă după efortul unui urcuş dificil decât la o simplă coborâre din maşină. Oare era vorba de mândria explorării? Ori poate că natura le rezerva ce avea ea mai frumos doar celor care plăteau prețul?

În plus față de această experiență plină de satisfacții, Jonathan avu parte de un şoc: când descoperi pentru prima oară în timpul lungilor sale plimbări că mobilul lui... nu avea semnal! La început, sentimentul acela difuz, de legătură care

se rupe, de lipsă de conexiune cu lumea îl deranja şi îl îngrijora într-atât, încât pe fiecare pisc cucerit scotea aparatul întinzându-l disperat spre cer, ca şi cum ar fi vrut să capteze cine ştie ce mesaj venit din spațiu. Ca Moise ridicând toiagul. Degeaba.

Se simțea atunci izolat şi rupt de lume, până când, într-o zi, realiză că niciodată nu fusese mai conectat ca în acele momente. Nu la rețelele media care alegeau să-i arate cele mai oribile evenimente de pe glob, ori la e-mailurile şi mesajele cunoscuților care îl contactau zi şi noapte, fiecare demonstrându-şi sieşi că încă exista în viața altora. Nu, ceea ce experimenta acum era cu totul altceva, ceva absolut nou pentru el: se simțea conectat cu el însuşi, cu trupul, sentimentele, gândurile lui, dar şi, în mod surprinzător, în armonie perfectă cu Pământul, cu toată bogăția lui animală şi vegetală.

Fiecare oră de efort fizic aprindea în el această flacără, îl făcea părtaş la această bogăție necunoscută, ori poate doar reprimată în el atâta timp, încât uitase de existența ei.

Cu fiecare zi ce trecea, se simțea din ce în ce mai euforic. Ranchiuna şi deprimarea care îl stăpâniseră în ultima vreme se evaporaseră. Cu timpul, plimbările începură să-l umple de o stare de recunoştință pe care nu o mai simțise niciodată până atunci. Recunoştință pentru frumusețea nebănuită a lumii, pentru viața care, în sfârşit, îi oferea o fericire şi o împăcare sufletească nebănuite. El, care obişnuia să bombăne nemulțumit pentru orice prostie, simțea acum nevoia să spună mulțumesc, chiar dacă nu ştia prea bine cui. Mulțumesc întregului univers, ca un naufragiat care-şi lansează mesajul aruncând o sticlă în mare. Pentru că e în viață, respiră, vede, simte şi, în sfârşit, înțelege. Nici măcar profeția țigăncii nu mai părea să conteze. Trăia acum şi aici, şi nimic altceva nu mai avea importanță.

Mătuşa Margie avea propria părere despre această revelație, pe care i-o împărtăşi într-o seară în grădină. Stăteau tolăniți în nişte fotolii drăguțe din ratan, dichisite cu

perne moi şi confortabile. Ea pregătise, aşa cum obişnuia adesea, un ceainic aburind în care adăugase o linguriță de miere şi... o picătură de votcă.

— Natura ne dă înapoi ceea ce ne-a răpit civilizația.

— Ce anume?

— Pe noi înşine, deplin şi profund.

— Ă... ai putea să-mi explici, te rog?

— Noi, oamenii, suntem ființe complexe şi natura ne ajută să înțelegem toată această bogăție interioară, pe când civilizația ne dă sentimentul de lipsă, de frustrare. Ştie să ne facă să credem şi să simțim că *ne lipseşte* ceva pentru a fi fericiți. Ne interzice să ne simțim mulțumiți cu ce avem, cu ce suntem. Ne induce permanent sentimentul că suntem incompleți.

Aceste cuvinte au avut un ecou deosebit în el. Starea aceea de deplinătate corespundea cu ceea ce simțise el cu adevărat, cu puțină vreme în urmă, în mijlocul naturii. O stare atât de diferită de gustul la urma urmei insipid şi lipsit de savoare pe care i-l lăsase prima săptămână consumată în plăceri de tot felul, după cum îi explică lui Margie.

— Da, a fost cu totul altceva! exclamă ea cu un surâs maliții pe buze. Săptămâna aia te-ai abandonat viciilor!

— Nu ştiu dacă eşti chiar în măsură să mă judeci, cu o sticlă de votcă pe masă. Tocmai tu care ai avut trei soți...

Ea izbucni în râs.

— Dragul meu nepot, n-am afirmat nicio clipă că păcatul n-ar fi dulce!

— Atunci nu mai înțeleg nimic...

— Dacă ai şti aramaica, ai înțelege...

— Sunt un ignorant. La liceu am învățat doar franceză şi spaniolă.

Femeia zâmbi şi mai turnă câte o ceaşcă de ceai.

— Oamenii bisericii au căutat întotdeauna să ne culpabilizeze, arătându-ne că păcatul implică mereu şi o dimensiune morală... Şi toate astea, din pricina unei simple greşeli de traducere...

— O greşeală de traducere?

— Da. Cuvântul folosit de Iisus pe care l-au tradus prin „păcat", era *khtahayn,* care înseamnă mai degrabă „greşeală" în sensul că faci ceva care nu se leagă de un scop bine definit. Pe de altă parte, atunci când vorbea de ceva rău, Iisus utiliza cuvântul *bisha,* care înseamnă mai degrabă „neadecvat". Pe scurt, să faci păcate nu înseamnă că faci ceva rău, ci că te înşeli, îndepărtându-te de obiectivul pe care ți l-ai propus.

— Obiectiv? Dar... ce obiectiv?

— A... aici e toată problema... replică ea turnând din nou ceai. Creştinii, evreii şi musulmanii îți vor răspunde fără îndoială că obiectivul este „Să-L găseşti pe Dumnezeu", budiştii „Nirvana", iar ateii „Fericirea"... Dar, în fond, e cam acelaşi lucru, nu? Cum aflăm şi din *Vedele* indiene: „Adevărul e unul singur; multe sunt denumirile pe care i le dau înțelepții."

— Căutarea fericirii, repetă Jonathan gânditor.

Luă o gură de ceai. Se lăsă pătruns de căldura lui suavă şi parfumată. Lumina începea să se atenueze în jurul lor. În depărtare, oceanul reflecta ultimele licăriri ale zilei, care pictau cerul în tonuri blânde de roz şi portocaliu. Grădina, scăldată într-o linişte profundă, respira calm şi pace. Chiar şi păsările păreau să savureze în tăcere frumusețea momentului.

— Deci, ceea ce vrei să spui e că săptămâna mea de *farniente* nu este calea care duce la adevăr. Am dreptate?

— Da. Ți-ai dat seama şi singur. De altfel, e ceva normal: obişnuim să ne simțim atraşi de plăcerile accesibile, iar apoi, odată consumate, fie că e vorba de plăceri gustative, carnale ori pur şi simplu de o seară de butonat la televizor de pe un canal pe altul, ne simțim dezamăgiți, nu? Avem chiar sentimentul bizar de frustrare, pentru că respectiva plăcere nu ne-a „hrănit" cu adevărat. Toată lumea a simțit măcar o dată lucrul ăsta. Spinoza îl descria foarte bine în secolul al XVII-lea.

— Dacă îl descria Spinoza...

— Şi încă o dată, nu e nimic rău în asta, doar că experiența respectivă nu-ți va aduce ceea ce cauți şi, mai mult sau mai puțin conştient, toți căutăm acel ceva.

Jonathan rămase câteva momente pe gânduri.

— Şi... cum îți explici? sfârşi el prin a întreba.

Margie inspiră:

— În acea săptămână a plăcerilor, căutai în exterior ceva care să-ți aducă un soi de fericire, nu? În restaurante, cluburi, magazine sau mai ştiu eu unde.

— Da.

— Ei bine, să ştii că nu vei găsi niciodată fericirea în exterior. Poți să-ți petreci întreaga viață alergând după o grămadă de lucruri: dacă le cauți unde nu trebuie, nu le vei găsi niciodată. Ca şi cum ai căuta mormântul lui Nefertiti în America.

— Hmmm...

— Şi cu cât vei dori să obții plăceri din exterior, cu atât îți vei obliga creierul să se întoarcă spre exterior pentru a căuta surse de satisfacție. În majoritatea cazurilor, creierul nostru ne îndeamnă să facem ceea ce el crede că e mai bine pentru noi. Problema e că ia decizii în funcție de felul în care trăim. Dacă îi oferi surse de mulțumire mai mult din exterior, te va împinge din ce în ce mai departe de tine.

Jonathan era de acord:

— Acesta e motivul pentru care diferitele religii au încercat multă vreme să-şi convingă adepții să stea departe de plăceri.

— Da, chiar dacă asta ne face adesea să ne simțim vinovați. Nu e o cale chiar potrivită spre fericire... Mai bine să ne lăsăm pradă plăcerii! Dacă tot cedăm tentației, mai bine s-o savurăm!

Jonathan zâmbi gânditor:

— Problema e că plăcerile despre care vorbeşti ne atrag. Dacă aş vrea să fiu absolut sincer cu mine însumi, aş

recunoaşte că pentru asta mă zbat. Ca să pot plăti ceea ce mă tentează. Să-mi satisfac o parte din dorințe.

— Sunt de acord cu tine. Aşa ni se întâmplă aproape tuturor. Şi pentru că treaba asta nu ne satisface pe deplin, odată o dorință împlinită, vom năzui spre ceva nou, la care nici nu ne gândeam înainte. În final, e doar o cursă fără sfârşit în încercarea de a împlini dorințe care se succed la infinit.

— Posibil.

Margie bău şi ea o gură de ceai.

— Budiştii au înțeles foarte bine acest fenomen. După părerea lor, dorințele noastre reprezintă principala cauză a suferinței. De aceea propovăduiesc calea eliberării de dorințe deşarte.

— Eliberarea de dorințe...

— Chiar aşa.

— Ei bine, sunt dispus să înțeleg teoria, dar în practică nu sunt sigur că sunt pregătit s-o îmbrățişez.

— De ce nu?

— Am totuşi impresia că dorințele sunt cele care ne animă viața.

— Îți animă viața?

— Bineînțeles. Dacă nu mai am nicio dorință, nu ştiu dacă mai am pentru ce trăi. Dorința este motorul vieții, nu? Dorința de a avea ceva îmi dă energia necesară pentru a mă lupta. Dacă aş reuşi să mă eliberez de orice dorință, cum zici tu, ei bine, nu mi-ar mai rămâne... decât un mare gol. Vezi tu... mă pot imagina aşa, zen, nemişcând niciun deget pentru că nu-mi mai doresc nimic, dar asta mi se pare... un pic cam trist, nu? Cam deprimant.

Margie zâmbi.

— Ah, dragul meu, spui asta pentru că societatea noastră nu te-a învățat să simți decât plăcerile futile, născute din satisfacerea dorințelor personale; nu ți-a lăsat alegerea de a simți adevărata fericire, cea care vine din interior.

— Posibil...

— Când părinții tăi voiau să te facă fericit, ce făceau?

— Păi... nu ştiu, îmi ofereau un cadou...

— Ce fel de cadou?

— Cum adică?

— Cum alegeau acel cadou?

— N-am idee... presupun că încercau să afle ce jucărie îmi doream.

Margie dădu din cap a înțelegere.

— Da. Jucăria pe care ți-o doreai... Şi de ziua ta ce făceau?

— Îmi cumpărau ceva, normal.

— Iar de Crăciun?

— La fel, cadouri.

Margie se aplecă să mai toarne ceai.

— Vezi tu, problema e că părinții tăi chiar doreau să-ți facă o plăcere şi presupun că realmente reuşeau. Fără îndoială că-şi doreau să te facă fericit.

— Fără îndoială.

— Totuşi nu-şi dădeau seama că, în fapt, te învățau că fericirea înseamnă a primi ceva din exterior.

— Încep să...

— Ceea ce e complet greşit. Cu cât te vei raporta mai mult la exterior în căutarea satisfacției, cu atât vei simți mai acut lipsa ei. Cu cât vei dori mai mult, cu atât vei fi mai puțin satisfăcut.

Jonathan dădu încet din cap.

— Vezi tu, treaba asta a devenit deja o moştenire culturală, reluă Margie. În prezent e parte din noi. Ne guvernează viețile. Am ajuns la ceea ce spuneai acum câteva minute: satisfacerea dorințelor a devenit însuşi motorul vieții. Realizezi? Îți dai seama în ce măsură depindem de asta? Ca urmare, ne omorâm cu munca, fără să înțelegem că nici măcar nu avem nevoie de acel ceva după care alergăm de nebuni...

Jonathan privea gânditor în zare. Un velier aluneca încet pe suprafața oceanului.

— Bun. Am înțeles. Şi ce pot face ca să lupt împotriva acestor dorințe? Pentru că nu mă pot abține, sunt atât de prezente în mine...

— Nu trebuie să lupți!

— Scuză-mă, dar nu mai pricep nimic.

— Dacă lupți, înseamnă că o parte din tine doreşte ceva, iar cealaltă parte vrea să se împotrivească.

— Exact.

— E un fel de conflict interior alt tău... cu tine.

— Poți s-o spui şi aşa.

— Ei bine, s-ar putea să nu-ți iasă! Aşa se întâmplă în majoritatea cazurilor când vrei să ții o dietă. Trebuie să înțelegi că atunci când te lupți cu tine însuți, sigur unul dintre voi va pierde!

— Şi atunci care e soluția? o privi Jonathan nedumerit.

— De fapt, dădu ea din cap, cred că nu putem să *reprimăm* nimic din noi, fie că e vorba de o dorință ori de altă chestie. Dacă ți se întâmplă să-ți doreşti cu disperare şi în mod regulat o prăjitură, ori chipsuri, încearcă să-ți reprimi aşa ceva. Succes!

— Nu-mi spune.

— Ideea e că e foarte greu să *reprimăm* ceva în noi. Ceea ce putem însă face e să *adăugăm.*

— Să adăugăm?

— Da. Să adăugăm vieții noastre interioare chestii mai puternice decât dorințele, care le vor depăşi şi ne vor hrăni, ne vor ilumina în aşa măsură, încât vom uita de ele. Pur şi simplu. În acel moment, dorințele se vor evapora de la sine. Se vor dizolva.

— Şi... despre ce chestii vorbeşti?

— Despre cele care ne permit să demonstrăm ceea ce suntem cu adevărat şi pentru ce am venit pe lume. Acele lucruri care ne fac să ne simțim mulțumiți, pătrunşi de o fericire care vine din cele mai profunde straturi ale ființei noastre.

Jonathan o privi câteva momente fără să spună nimic.

— Şi... cum aş putea eu să găsesc aşa ceva?

Margie se aplecă spre el şi îi şopti ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret:

— Caută în interior.

Jonathan îi susținu privirea, în timp ce şoaptele ei rezonau adânc în el.

Inspiră profund. Timpul părea suspendat şi, în grădina tăcută, până şi natura părea să-şi țină respirația.

— Şi pentru asta trebuie să înveți să te agăți de timp şi de spațiu, făcându-le să se mişte doar pentru tine. Lasă lucrurile să te pătrundă... învață să decodezi mesajele inimii, ale corpului tău...

Cuvintele femeii păreau să plutească prin aer, sub strălucirea stelelor îmbătate de dulceața serii. Zâmbea, iar privirea ei luminoasă părea să radieze din fiecare rid al feței atât de frumos sculptate de ani şi de o viață bogată şi încărcată de experiențe.

— Nu sunt sigur că voi putea primi astfel de mesaje, cum le spui tu, dar nici nu pot să spun că mai resping din start ideea...

— Fără să ne dăm seama, ni se întâmplă tuturor mai devreme sau mai târziu.

Jonathan nu părea convins.

— Nu ți se întâmplă uneori să oboseşti? îl întrebă Margie.

— Nu mai mult decât altora.

— Când obosim, corpul ne cere odihnă şi creierul somn. Şi noi, ce le dăm? O cafea!

El dădu încet din cap, gândindu-se la cantitatea pe care era nevoit s-o ingurgiteze ca să facă față la serviciu...

— Dar depresia te apucă din când în când? insistă Margie.

— Ei bine, da. Mă apucă, bineînțeles, suspină bărbatul.

— Şi ce faci?

— Ce fac? Hmm... nu ştiu... De ce?

— Adu-ți aminte când ți s-a întâmplat ultima dată.

— Ultima dată... OK. A fost...

— Nu mă interesează momentul. Spune-mi doar ce ai făcut când te-ai simțit deprimat.

— Foarte simplu: am mâncat patru bucăți de ciocolată! Adică nu... opt.

— Şi te-ai simțit mai bine pe urmă?

— Nu chiar, dar pe moment mi-a indus o stare de bine. Măcar atât.

— Şi apoi ce ai făcut?

— Cred că am deschis televizorul.

— Vezi? Acelaşi tipar. Tindem să căutăm în exterior soluțiile pentru problemele noastre interioare: ciocolata, o plăcere ce vine din afară; şi televizorul, un flux de informații şi de senzații din aceeaşi sursă.

— Şi crezi că e grav, doctore?

Margie izbucni într-un râs colorat.

— Aşa cum zicea Paul Watzlawick, care, apropo, locuia nu departe de aici: e dezastru, dar nu e grav!

— Mersi de încurajare...

— Oricum, e mai bine decât să iei pastile, dar rămâne acelaşi tipar! De altfel, sunt sigură că atunci când te îmbolnăveşti, primul reflex e să...

— Iau un medicament, răspunse el abătut.

Ea râse şi mai turnă ceai.

— Crede-mă: soluția majorității problemelor noastre trebuie căutată în interior.

— Te cred.

— Asta e una dintre cele mai mari iluzii ale vremurilor noastre. Ne ascultăm din ce în ce mai puțin vocea interioară. Ajungem uneori chiar să nu mai ştim ce vrem să facem cu viața noastră. În plus, avem tendința să ne dorim cu disperare să corespundem unor tipare care nu sunt ale noastre, ci impuse de societate.

— Tipare?

— Da. Sau norme, coduri, numeşte-le cum vrei. Norme de comportament, de opinie şi mai ales de gusturi. Uneori am impresia că ne place nu ceea ce ne spune inima, ci ceea ce

ne este impus. Suntem chiar noi cei care ne alegem îmbrăcămintea, telefoanele, băutura sau filmele pe care le vedem?

— Te înțeleg, dar e aproape inevitabil în zilele noastre. Suntem interconectați, așa că e normal să ne influențăm unii pe ceilalți. Nu e nimic rău în asta.

— Sigur că nu. Dar în acest context de interconexiune, e nevoie totuși să rămânem suficient de conectați cu noi înșine ca să ne putem trăi propria viață și nu pe a celorlalți.

Jonathan se gândi la lungile lui plimbări, singur în natură în Big Sur, și la acel sentiment puternic pe care nu-l mai trăise până atunci, că se regăsește.

— Ca să-ți trăiești cu adevărat viața, reluă Margie, trebuie să știi să-ți asculți vocea interioară. Să-i înțelegi mesajele. Sufletul nostru e ca un înger care susură cu o voce atât de dulce, de suavă, încât trebuie să-ți apleci urechea. Și cum vrei s-o auzi în vacarmul acela neîncetat? Cum vrei să-i acorzi atenție, când mintea ți-e în permanență bombardată de mii de lucruri din afară?

— Poate nu chiar mii...

— Gândește-te numai la toate acele informații care ne copleșesc în permanență, la toți acei stimuli.

— Lasă-mă să ghicesc: o să dai vina pe televizor, internet, rețele sociale, jocuri video, e-mailuri, SMS-uri...

— Nu dau vina pe nimic. Toate astea sunt foarte utile, dacă suntem destul de precauți cât să nu cădem în capcană. Pentru că știi de ce devenim dependenți de ele?

— Nu.

— Pentru că ne induc emoții. Și, vezi tu, când încercăm emoții, simțim că trăim. Și atunci mai vrem, mai mult și mai mult. De aceea rămânem conectați la toate acele rețele sociale. Când primim un mesaj, simțim o emoție. O informație ne incită? Altă emoție. Cineva se gândește la noi? Emoție. O țară a fost lovită de furtună? Emoție. Și încă o dată, nu e nimic rău în asta, dar lăsându-ne absorbiți de ceea ce vine din exterior, pierdem contactul cu noi înșine. Cu

cât emoțiile ne sunt induse din exterior, cu atât mai puțin reuşim să le facem să izvorască din interior, din gândurile, acțiunile şi sentimentele noastre. E ca şi cum am trăi într-un montagne-russe, purtați încoace şi-ncolo de un tren pe care nu ştim cine îl conduce şi încotro.

Jonathan dădu din cap gânditor.

— Ştii, reluă femeia, o sămânță nu poate încolți pe un teren invadat de buruieni. E nevoie de puțin spațiu ca lumina să poată pătrunde până la noi.

Jonathan îşi lăsă privirea să rătăcească în jur. Luna se ridica deasupra oceanului, scăldând grădina într-un clarobscur aproape palpabil. O carte poştală în alb şi negru.

Margie reluă:

— Dacă nu ne dăm timp să ne ascultăm inima, să atingem ceea ce vine din cele mai profunde acorduri ale ființei noastre, riscăm să nu ne cunoaştem cu adevărat. Şi când se întâmplă asta...

Se întrerupse ca să muşte în linişte dintr-un biscuit cu ghimbir.

— Ce?

— Când nu ne cunoaştem cu adevărat, lăsăm iluziile să ne guverneze viața.

— Iluziile? ridică Jonathan ochii spre ea.

— Da. Toți avem iluzii în legătură cu viața noastră, care ne împing într-o direcție sau alta. În profunzime, conştiința noastră ştie că nu sunt reale şi că ne aflăm pe un drum greşit. Dar dacă nu ne ascultăm inima, lăsăm acele iluzii să ne guverneze viața şi să ne priveze de adevărata libertate. Putem deveni chiar sclavii iluziilor noastre...

— Nu înțeleg foarte bine.

Margie bău câteva guri de ceai.

— Mă simt nevoită să-ți dau un exemplu... Hai să luăm un cuplu căsătorit.

— E clar că tu ştii despre ce vorbeşti...

— Când iubim, nu ne interesează nimic! Primul meu soț era un tip charismatic, care iubea puterea. Iluzia lui era să

creadă că oamenii nu sunt demni de încredere şi că totul trebuie dirijat şi controlat. Era obsedat să aibă control asupra oricărei situaţii şi mai ales... asupra oamenilor! Dar viaţa are grijă adesea să ne transforme obsesiile în realitate. Laşii se torturează singuri, cei care n-au încredere în ei înşişi eşuează, cei ce se tem că vor fi respinşi sfârşesc prin a fi. Şi atunci când, din nesiguranţă, vrem să controlăm totul, ei bine, nu controlăm nimic: încearcă să-ţi controlezi nevasta, te va înşela cu siguranţă. Poartă-te aşa cu copiii, se vor răzvrăti. Fă acelaşi lucru cu un întreg popor şi-ţi asiguri o revoluţie.

— De-asta l-ai părăsit?

— Voia să mă oblige să renunţ la explorările în Egipt. De parcă m-aş fi putut îndrăgosti de vreo mumie ori ceva...

Înmuie un biscuit în ceai şi se opri să-l savureze.

— Şi al doilea?

— Al doilea era diferit. Iluzia lui era să se creadă mai inteligent decât toată lumea. Asta îl făcea să se poarte uşor condescendent cu cei din jur. Obişnuia să asculte discuţiile ţinându-se la o oarecare distanţă, ca şi cum ar fi judecat toate prostiile care se spuneau. Ca să nu mai vorbim de disprețul suveran cu care trata toate reacţiile emoţionale... Arunca atunci câteva cuvinte pe un ton glacial, destinate să-i demonstreze interlocutorului lipsa de raţiune a ieşirii sale. Inutil să-ţi spun că am pierdut în felul ăsta o groază de prieteni...

— Dar de ce spui că inteligenţa lui era o iluzie?

— Nu inteligenţa, ci convingerea că e superior celorlalţi la nivel intelectual. Doar pentru că eşti bine mobilat mental nu înseamnă că eşti mai inteligent.

— Mobilat mental?

— Da. Nu vreau să-ţi ţin acum un curs de biologie, dar pe scurt, noi, oamenii, avem trei creiere...

— Angela era de părere că n-am nici măcar unul şi tu vrei să mă convingi că am trei.

— De fapt, ca să fiu mai precisă, creierul nostru are trei zone care ne influențează deciziile, dezvoltate în mod diferit la fiecare dintre noi. Posedăm în primul rând un creier arhaic, moştenit de la strămoşii noştri reptilieni, de-acum patru sute de milioane de ani, mult înainte de omul preistoric. E zona care se ocupă de reflexele primitive de supraviețuire, teritoriale, agresive. Sunt persoane cu zona arhaică mai dezvoltată decât la alții şi aceştia sunt făcuți pentru alegeri rapide şi acțiune. Sunt atraşi de putere, de bani, de sex...

— Politicienii noştri!

Margie izbucni în râs.

— Şi celelalte zone? întrebă nerăbdător Jonathan.

— Creierul limbic, cu ajutorul căruia simțim emoțiile noastre şi ale altora şi care ne permite să dezvoltăm relații cu ceilalți. A apărut odată cu primele mamifere, obligate să aibă grijă de pui, care nu puteau supraviețui singuri în mediul adulților. Şi, în fine, neocortexul, sediul a ceea ce numim mental: gândirea logică, capacitatea de conceptualizare etc.

— Acum înțe...

— Ideal ar fi să găsim un echilibru între cele trei pentru a putea să fim la fel de buni în acțiune ca şi în exprimarea emoțiilor ori în gândirea abstractă.

— Deci soțul numărul doi avea un neocortex bine dezvoltat...

— Poți s-o spui şi-aşa. Dar inteligența nu se rezumă la mental. Reprezintă folosirea în mod echilibrat a tuturor celor trei zone ale creierului. De aceea, omul avea mari probleme pe plan emoțional. Nu se cunoştea cu adevărat şi nu-i înțelegea bine nici pe ceilalți. Era genul care nu-şi asculta niciodată inima, pornirile, nu-şi înțelegea nici propriile emoții. Ca să nu mai vorbim de ale mele...

— Ați ținut legătura după divorț?

— Am aflat că s-a pricopsit cu un Alzheimer. Ce nenorocire pentru el, care se credea atât de bine mobilat la mansardă...

— Bietul om!

— A uitat până şi de boală...

Femeia mai luă o gură de ceai.

— Al treilea soț era şi mai diferit. Căuta fericirea în statut. Cea mai mare iluzie... La început îl admiram ca personaj, ca mod de a se impune. Şi apoi, într-o zi, am realizat că nu alerga decât după ceea ce i-ar fi putut lustrui blazonul şi conferi importanță. Începând cu titlurile şi până la ținutele elegante, maşinile ultimul răcnet, casa în care locuiam sau cuvintele potrivite pe care le plasa în conversație. Chiar şi prietenii şi-i alegea pentru a se pune pe el în valoare. Nu făcea nimic din suflet, totul era dictat de nevoia de recunoaştere socială. Aveam impresia că sfârşise prin a încerca să se impresioneze pe el însuşi. Şi totuşi nu era fericit. Voia mereu mai mult, ca şi cum nu s-ar fi putut ridica niciodată la nivelul idealului pe care el însuşi şi-l crease. Fără îndoială că totul venea dintr-o nevoie de a-şi confirma valoarea, dintr-o lipsă de stimă față de propria-i persoană, mascată în mod savant... Când m-am hotărât să-mi schimb meseria şi să devin biolog, a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a mă împiedica: nevasta arheolog dădea clasă. Biologul părea comun.

Jonathan nu se putu abține să nu râdă.

— A murit strivit de o maşină, adăugă Margie pe un ton detaşat.

— Ce oroare!

— Ba nu! Din contră!

— Cum poți să spui aşa ceva?

— Era un Rolls-Royce, ieşind de la o petrecere dată într-un castel. Ce moarte putea fi mai potrivită pentru el? Gândeşte-te că l-ar fi putut lovi vreo biată motocicletă de periferie...

— Margie...

— I-am îndeplinit la literă toate dorințele din testament: funeralii grandioase, cu toată protipendada locală, orchestră şi cor cu *Requiem*-ul lui Mozart şi un mormânt mai impresionant decât al lui Ronald Reagan. Toată lumea a fost

impresionată! Doar eu, nu. În comparație cu Tutankhamon, era un personaj minuscul... mă înțelegi...

10

Bărbatul respiră profund şi se uită când la mingea de golf, când la parcurs, de două-trei ori. Mişcă scurt din umeri, un fel de înălțare, urmată de o uşoară rotire spre spate. Michael se abținu să nu râdă. De fiecare dată când John Dale se pregătea să lovească mingea, avea acelaşi tic nervos. Ce ridicol, să mori de râs, nu alta!

Un sunet înfundat şi mingea îşi luă zborul, foarte sus, descriind un arc imens înainte să cadă şi să rămână nemişcată pe iarbă.

— Nu e rău deloc, spuse Michael cu un zâmbet ce intenționa să flateze. Drăguț lob.

Cei doi se puseră apoi în mişcare. Ceața matinală se ridicase, alungată de un soare strălucitor care scălda Golden Gate Park Golf Course într-o lumină intensă. Mirosea a iarbă proaspăt cosită. În depărtare, oceanul părea uşor agitat. În larg, valurile se rostogoleau înspumate.

— Deci, cum stai cu asociații?

— Avansăm, avansăm, răspunse Michael. Mergem spre bine.

— Spui asta de vreo trei luni încoace şi nu s-a rezolvat mare lucru...

— Te-am prevenit că va dura. Maghernița aia e într-un fel bebeluşul lor. Nu poți renunța aşa de uşor la fructul pântecelui tău.

— Cu cât le pun eu pe masă, ar putea să mai aibă câți bebeluşi vor.

— Nu mai e cazul...

John Dale se opri şi se uită la el.

— Crezi c-ar fi bine să vorbesc eu cu ei?

— În niciun caz! Ştiu eu cum să-i iau. Doar practic „meseria” asta de cinci ani încoace...

— Atunci de ce durează atâta? Oferta mea ar trebui să-i convingă destul de uşor.

— Când sunt şi sentimente la mijloc, banii nu înseamnă totul. Nu vor vinde niciodată cuiva din exterior. Aşa că trebuie să treacă întâi pe la mine. Stai liniştit, că îi „lucrez". Dar durează. Nu poți obține nimic fără trudă...

Celălalt se strâmbă neîncrezător.

— Ai încredere în mine. Suntem pe drumul cel bun.

Îşi continuară drumul spre *green*[2]. În largul oceanului, numeroase veliere ieşiseră, sfidând hula, ca să profite de vânt. Puteai ghici tangajul puternic provocat de valuri.

Michael oftă. Nu mai putea să-l ducă de nas multă vreme pe John, ştia asta. Vrând să câştige pe toate planurile, risca să piardă totul. Numai că nu se putea mulțumi doar cu profitul din revinderea părții sale din afacere şi să-i lase pe asociații lui să primească totul de-a gata, fără să fi mişcat un deget, fără să fi participat măcar la negocieri. Cu atât mai bine, de altfel. Erau atât de modeşti, încât ar fi fost în stare să vândă cu patru, cinci sute de dolari, când John era pregătit să le ofere două mii.

***

„...în lăptăria asta uriaşă, Dan, putem vedea sute de vaci aliniate, una lângă alta. Au atât de puțin spațiu, că nici nu se pot întoarce. Mă întreb dacă reuşesc să se aşeze jos ca să doarmă. Şi mai şocant decât atât, se văd la animale consecințele acestei claustrări. Imaginați-vă că bietele lor copite au crescut din cauza lipsei totale de mişcare. Au nişte unghii gigantice care s-au încovoiat spre înăuntru. E de-a dreptul monstruos, Dan, şi, privindu-le, nu pot să nu mă gândesc că odată încheiată sarcina lor de vaci de lapte, vor pleca poate uşurate spre abator, pentru a ajunge apoi în farfuriile noastre."

„Îi mulțumim lui Tiffany, trimisul nostru special la ferma din apropiere de Denver, Colorado. Să ne întoarcem la problemele de mediu, la Jeremy Stenson în direct din Doha,

[2] Zonă de gazon în jurul unei găuri pe terenul de golf. (*N.t.*)

Qatar. Jeremy, reprezentanții a o sută nouăzeci de țări s-au întâlnit pentru a discuta despre încălzirea globală. Au reuşit să adopte până la urmă o rezoluție comună?"

„Bună, Dan. Purtătorul de cuvânt tocmai a părăsit conferința de presă. Delegații tuturor țărilor au luat act de concluziile experților, aici la Doha. Aproape toți oamenii de ştiință sunt de aceeaşi părere: în cel mai fericit caz, până la sfârşitul secolului ne vom confrunta cu o creştere a temperaturii de minimum 4 grade Celsius. Poate că 4 grade ni se pare puțin, dragă Dan, nouă cărora ne place clima blândă, dar după cum ne-au amintit savanții francezi, pământul a mai cunoscut momente în care temperatura globală era cu 4 grade mai scăzută decât acum. Închipuieşte-ți că se întâmpla în ultima eră glaciară... Da, m-ai auzit bine, 4 grade reprezintă enorm la scară planetară şi savanții prezic că, la finalul secolului, aceste 4 grade în plus vor avea drept consecință topirea în întregime a ghețarilor din Alpii europeni, ceea ce înseamnă că pe Valea Ronului nu va mai exista nicio picătură de apă, regiunea Provența transformându-se în deşert. E o imagine care pare să-i fi marcat pe toți participanții, şi totuşi, Dan, congresul care tocmai se încheie nu s-a soldat cu nicio decizie. Şefii de stat au hotărât doar că se vor mai întâlni peste doi ani la Paris, ca să discute eventualele măsuri şi..."

Jonathan închise radioul şi se aşează înapoi pe scaunul de ratan, în fața ferestrei camerei sale de la etaj. Privi oceanul şi inspiră profund. *Caută în interior,* îi spusese Margie. Lăsă să-i scape un oftat. Nu e atât de simplu să găseşti fericirea în tine însuți în timp ce lumea se întoarce cu susul în jos. Greu de făcut abstracție de tot ce nu merge bine.

Încercă să-şi alunge din minte veştile proaste. De ce mergea societatea din rău în mai rău? Simțea răsucindu-se în el un amestec de furie şi neputință. Ar fi trebuit să asculte ştirile până la final. Poate că jurnalistul urma să indice sursa vreunei petiții online ori a vreunui miting. O să caute pe internet.

Caută în interior! Închise ochii pentru câteva clipe, încercând să-şi golească mintea. Când îi redeschise, zări luna palidă pe cerul albastru al dimineții. Luna... Angela... lungile lor seri de vară în grădină, înainte de naşterea lui Chloé. Obişnuiau să-şi petreacă ore întregi pălăvrăgind sub stele, încercând să schimbe lumea. Angela... Dificil de mărturisit chiar pentru el însuşi, îi era dor de ea. În ciuda resentimentelor acumulate față de ea şi a acestei despărțiri nedrepte din cauza unor reproşuri lipsite de importanță. Ce vină avea el că li se trimisese o babysitter nimfomană? Dar Angela nu dorise să asculte nicio explicație. Intransigentă, în stilul ei. La fel ca în trecut, când îi reproşa că lucrează prea mult, că nu e destul de prezent în viața familiei. Nu pot să mă bazez deloc pe tine, îi spunea cu aplomb. Incapabilă să priceapă că el făcea totul doar pentru ea. Pentru ea şi pentru Chloé.

Se ridică şi îşi căută portofelul în buzunarul de la vestă. Nu se mai uitase de ani întregi la acea fotografie. Totuşi ştia că trebuie să fie acolo, ascunsă pe undeva. O găsi în sfârşit, strecurată în mod ironic printre filele polițelor lui de asigurare. O prinse între degete cu o strângere de inimă. Pe vremea aceea nu-i făcea Angelei decât poze alb-negru. Mai autentice. Mai pline de semnificație. În cea de față, ea purta un sutien alb din dantelă şi aparatul surprinsese o expresie adorabilă, un zâmbet marcat de o furie plină de veselie în timp ce protesta, refuzând să fie pozată în timp ce se îmbrăca. Cu sprâncenele încruntate şi ochi surâzători, era absolut irezistibilă.

Se auzi o bătaie în uşă şi mătuşa Margie intră cu o mică tavă în mână. Jonathan ascunse repede fotografia în mânecă.

— Cafea la domiciliu!

— Margie, eşti adorabilă.

Pe tavă, o cafetieră drăguță din porțelan, două ceşti şi o sticlă de whisky. Femeia se autoinvita în mod subtil. Se apropie pentru a aşeza totul pe măsuța de lângă fereastră,

dar din greşeală era gata să cadă. Jonathan întinse brusc mâinile pentru a o sprijini. Fotografia alunecă din mânecă şi căzu pe podea. El o culese repede şi se grăbi să treacă peste incident, dar femeia începu să vorbească cu o voce blândă.

— N-ai reuşit să treci peste asta, nu-i aşa?

El nu-i răspunse.

Margie turnă cafea în ceşti şi împinse una dintre ele spre nepotul său.

— Serveşte-te, dragul meu.

Jonathan luă ceaşca aburindă. O aromă reconfortantă se răspândi din ea.

— Ce-ar fi dacă i-ai mărturisi ce simți? spuse ea pe un ton de confidență.

El se încordă uşor şi rămase tăcut câteva momente.

— E o cauză pierdută. Am discutat deja prea mult. Am făcut tot ce-am putut ca să-i demonstrez că reproşurile ei sunt nefondate. Degeaba.

— Nu-ți sugeram să-i explici, doar să-i spui ce simți.

— E acelaşi lucru, nu?

Ea oftă.

— Bietul meu Jonathan, în ciuda tuturor anilor în care ai trăit cu ea, nu cunoşti deloc femeile...

El o privi interzis.

— O femeie nu aşteaptă explicațiile tale raționale. Explicații, mereu explicații... Ca şi cum ar trebui cu orice preț să ai dreptate. Of... bărbații nu înțeleg nimic... Ce vrea ea este să simtă c-o iubeşti, pe ea şi numai pe ea...

— Dar e lipsit de logică...

— Dă-o-ncolo de logică! N-are nimic de-a face cu viața de cuplu! Totul se rezumă la sentimente, nu la matematică!

Jonathan rămase mut pentru mult timp. Nu, nu se vedea vorbind cu Angela şi luând totul de la capăt. Era cât se poate de probabil să-l respingă. N-avea niciun chef să fie ridicol. În niciun caz. Trebuia să schimbe subiectul, repede.

— Tocmai am ascultat la radio un reportaj revoltător. Despre creşterea animalelor în sisteme de tip baterie. Un adevărat scandal.

— A...

El se aşează şi se lăsă pe spate în scaun.

— E destul de greu să-ți regăseşti pacea interioară într-o lume plină de egoism şi de violență împotriva căreia trebuie să lupți zi de zi.

Margie se aşează pe pervaz, se uită fix la el şi apoi îşi întoarse privirea spre fereastră, contemplând depărtările.

— E adevărat, zise ea într-un final. Genul ăsta de poveşti mă întristează şi pe mine.

Lumina obscură a dimineții cădea pe fața ei în tonuri calme, asemănătoare celor ale rochiei pe care o purta. Ridurile ei fine păreau să completeze frumusețea uşor fanată a vopselei de pe canaturi.

— Şi totuşi, reluă ea, să ne revoltăm împotriva lucrurilor pe care nu le putem schimba... nu seamănă cu o rețetă pentru depresie?

Remarca îl atinse pe Jonathan ca şi cum ar fi privit în oglindă o realitate care-l deranja.

Îşi privi mătuşa în tăcere. Era adevărat că se simțea teribil de neputincios în fața unor astfel de situații şi sentimentul acesta îi făcea rău.

— Dar cineva trebuie să reacționeze împotriva acestor deviații ale societății. Nu putem rămâne cu brațele încrucişate şi deplângând ceea ce se întâmplă, ca apoi să ne vedem de viețile noastre ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Margie se uită la el cu înțelegere.

— În anii '30, un teolog protestant a popularizat o rugăciune în sensul ăsta. Unii au fost de părere că s-ar fi inspirat din Marc Aureliu. Alții, din Francisc de Assisi. Dar, mă rog, nu contează.

— Şi cum suna?

— „Dă-mi curajul de a schimba lucrurile pe care pot să le schimb, seninătatea de a le accepta pe cele pe care nu le pot

schimba şi înțelepciunea de a şti să fac deosebirea dintre ele."

Jonathan o privi fix câteva momente.

— Ei bine, eu nu pot sta cu mâinile în sân. În viață trebuie să contribuim la evoluție, nu la regres.

— Înțeleg, dar ce ai putea face? Mai bine zis, ce faci cu adevărat?

— Lupt împotriva tuturor acestor lucruri, îşi ridică el ochii spre ea. Le denunț atât cât e posibil. Lupt...

Apoi se opri şi se lăsă să cadă din nou pe fotoliu înainte de a adăuga:

— Şi câteodată mă întreb ce rost are, în fond...

— Probabil, niciunul.

— Mersi că-mi ridici moralul.

— Uneori, inspiră ea profund, nu facem decât să întărim lucrul împotriva căruia luptăm.

Jonathan se încruntă.

— Poți găsi sigur şi contraexemple, continuă ea, dar e valabil în toate domeniile.

— Nu văd cum.

Margie mai turnă cafea. La fel de fierbinte şi de parfumată.

— Există o explicație profundă pentru toate astea, dar mi-ar plăcea mai curând să te ajut s-o descoperi cu ajutorul unui experiment...

— Un experiment?

— Intenționez să-l organizez împreună cu fundația mea.

— Credeam că te-ai retras acum vreo zece ani.

Ea schiță un zâmbet în loc de răspuns.

— Până atunci, aş putea să-ți ofer câteva exemple. S-o luăm în planul relațiilor. Imaginează-ți că cineva are o idee care ție ți se pare complet falsă, chiar şocantă.

— OK.

— Dacă intri în polemică şi ataci acea idee, ce-o să se întâmple? Îl vei enerva şi îl vei obliga să-şi apere punctul de vedere ca să nu pară idiot. Chestia asta îi va întări

convingerea şi nu-l vei mai putea face să se răzgândească. Luptând împotriva ideii sale, i-ai întărit poziția...

— Văzut în felul acesta...

— În secolul al XVIII-lea, în Franța, monarhia Vechiului Regim a luptat cu ajutorul cenzurii împotriva filosofilor iluminişti, iar asta nu a făcut decât să întărească mişcarea care a culminat cu Revoluția de la 1789.

Jonathan dădu din cap a aprobare.

— La începutul secolului XX, în Rusia, continuă Margie, poliția țarului îi persecuta pe toți protestatarii, socialişti ori liberali. Asta n-a făcut decât să alimenteze exasperarea oamenilor, care a sfârşit prin a le da apă la moară comuniştilor în 1917.

— N-am ştiut.

— Am încă un exemplu şi mai relevant, zise ea ridicându-se. Nu te mişca de aici, trebuie să merg să verific cifrele.

— Lasă, nu trebuie să te...

— Ba da, trebuie.

Ieşi din cameră şi reveni câteva minute mai târziu cu o hârtie în mână.

— Îți aminteşti că, în 2002, administrația americană a lansat aşa-numita „luptă împotriva terorismului”? În acelaşi an, Departamentul de Stat vorbea despre 198 de acte teroriste la nivel global în care au murit 725 de persoane. După zece ani de luptă continuă şi la scară largă, implicând mijloace de tot felul, aceeaşi administrație face bilanțul anului 2012: 6.771 de acte teroriste în care şi-au pierdut viața mai bine de 11.000 de oameni.

— Situația se calmează...

— Teoria se verifică şi în planul sănătății, doar o ştii. Poate o să vorbim şi despre asta într-o zi. Nu vreau să-ți țin azi o lecție de biologie!

— Tot ce-mi spui e foarte interesant, dar tot nu putem accepta orice. Modelul individualist şi de consum care nu face pe nimeni fericit s-a extins totuşi pe aproape întreaga

planetă, la culturi foarte diferite. Hegemonie totală. Asta mă revoltă.

— Tocmai pentru că este hegemonie, acest model se va năruri prin el însuşi. Ne-o demonstrează din nou istoria. Napoleon a reuşit să cucerească jumătate din Europa, nu? Ei bine, când a fost înlăturat de la putere, teritoriul Franței era mai mic decât la începutul domniei lui... Uită-te de asemenea la Imperiul Roman, Sfântul Imperiu, Imperiul Otoman, imperiile coloniale, Uniunea Sovietică... Toți cei care au avut vocația cuceririi s-au dezintegrat.

Jonathan nu era chiar convins, în ciuda exemplelor concludente ale lui Margie. Se uită pe fereastră. Ceața începea să se ridice lent. Luă ceaşca fierbinte între mâini şi bău o gură. Ce savoare caldă şi reconfortantă! Răspândindu-i-se prin corp, căldura începea să-i atenueze furia. Vocea blândă a mătuşii îi întrerupse reveria.

— Ascultă-mă pe mine, lupta e un țel van, cum spunea Lao Zi cu două mii cinci sute de ani în urmă: „Decât să blestemi tenebrele, mai bine aprinde o lumânare”.

— Aprinde o lumânare, repetă Jonathan pe un ton de neîncredere, lăsându-şi privirea să rătăcească din nou pe fereastră.

Luna dispăruse, eclipsată de lumina unui cer eliberat de cețuri.

Margie continuă calmă, aproape inocentă:

— Ceea ce nu ne place la ceilalți este poate ceea ce nu acceptăm la noi înşine.

Jonathan simți împunsătura. În ciuda abordării extrem de binevoitoare, Margie nu îl menaja. Era gata să reia discuția, dar, sincer, nu vedea în ce fel se putea el face responsabil de problemele societății. Bine, poate că nu era chiar super cinstit în felul în care îşi făcea meseria, dar cine era? Nimeni nu e perfect. Nu avea mare lucru să-şi reproşeze. Dacă toată lumea ar fi fost la fel de „necinstită” ca el, Pământul ar fi fost Paradisul.

Margie se aplecă spre el şi, cu ochi strălucitori, îi strecură pe un ton de confidență:

— Caută mai bine divinul din tine decât diavolul din ceilalți.

Jonathan o fixă câteva momente uşor vexat.

— Divinul din mine? Credeam că, în fond, suntem toți nişte păcătoşi...

— Asta e poate cea mai nefericită dintre toate ideile pe care le-am putea avea. Când mă gândesc ce ravagii a făcut în spiritul uman... Şi azi mai suportăm consecințele...

— Totuşi Adam şi Eva n-au ascultat porunca, zise Jonathan cu un surâs ironic...

Margie îi întoarse zâmbetul:

— Vrei să-ți spun ce cred eu? Dacă Dumnezeu există, El e cel care a vrut ca Eva să muşte din măr!

— Biblia zice că El i-a interzis...

— Da. Ca s-o incite s-o facă! Răzvrătindu-se, Eva a săvârşit primul act de libertate din lume. Păcatul originar egal libertatea originară!

— Poate că e puțin prea mult spus...

Margie se prefăcu supărată.

— Cum poate vreun credincios să-şi imagineze măcar o singură clipă că Dumnezeu n-a fost capabil să creeze o ființă perfectă, care să poată respecta tot ce i se impusese? Dacă El ar fi vrut ca Eva să se supună, ea s-ar fi supus. Nu, ascultă-mă pe mine: Dumnezeu a vrut ca omul să fie liber!

Spunând acestea, ea luă sticla de whisky şi-şi turnă câteva picături în ceaşca de cafea. Jonathan o urmărea, femeia asta era un adevărat personaj. Îi invidia optimismul manifestat în orice ocazie.

— Bun, deci am divinul înlăuntrul meu... Şi cum fac să-l... găsesc?

— Ghiceşte, îi oferi ea cel mai frumos surâs.

— Spune-mi...

— Ți-am răspuns deja la această întrebare.

— A... o să-mi spui din nou: „Caută în interior”, nu?

— Înveți repede.

— Dar asta nu-mi arată cum s-o fac. Şi, în plus, cum adică, divinul din mine?

Margie se uită la el cu infinită bunătate şi lumină.

— A găsi divinul înseamnă a te ridica la un nivel superior de conştiință.

— A, aşa... Nu-mi sună prea concret, să ştii...

— Într-o bună zi, o să ți se pară foarte limpede.

— Mda...

— Şi ziua aceea e poate mai aproape decât crezi.

— Şi... cu ce o să mă ajute să ajung la acel nivel de conştiință, cum îl numeşti tu?

— Îți aminteşti când am vorbit ieri despre păcat şi am spus că anumite lucruri, după ce ne oferă o scurtă satisfacție, ne lasă goi pe dinăuntru şi apoi nu fac decât să ne tragă în jos.

— Da.

— Ei bine, acum e un pic pe dos: când reuşim să depăşim simpla căutare a plăcerilor, când facem şi spunem lucrurile pe care ni le dictează conştiința, nu doar dorința de a ne atrage un avantaj personal, atunci ne simțim pătrunşi... de ceva mai mare decât noi înşine. Ni se întâmplă acelaşi lucru şi când ne descoperim adevărata menire, acel ceva care ne împlineşte, chiar dacă nu se referă la partea profesională. Descoperim atunci că acel ceva depăşeşte cu mult tot ce ne-ar fi putut aduce satisfacerea unor simple dorințe.

— Menirea, acum devii mistică.

Femeia zâmbi.

— Îmi place să cred că fiecare dintre noi are un anumit destin şi ar fi păcat să nu ni-l împlinim.

Jonathan izbucni în râs.

— Tu chiar crezi că pot exista şapte miliarde de demiurgi pe Pământ...?

— N-am spus că e vorba neapărat de o menire grandioasă. Poate fi vorba de ceva mult mai umil, dar să ştii că uneori lucrurile care par anodine contează mai mult pe lumea asta.

Avem tendința să credem că marii lideri sunt cei care au modelat cursul istoriei. În realitate nu e chiar în totalitate adevărat. Fiecare om, prin actele, cuvintele, stările de spirit, emoțiile sale, are o anumită influență asupra celor din jur şi apoi asta se propagă asemenea cercurilor de la suprafața apei. Crede-mă! Nimic nu rămâne neutru, înțelegi? În final, fiecare dintre noi are un impact pe lumea asta. Şi atunci când ne găsim menirea, jucăm un rol, un rol util pentru umanitate, pentru tot ce e viu, pentru univers.

— Un rol pe care-l jucăm...

— De aceea fiecare dintre noi are ceva al lui, un talent, chiar dacă în cazul majorității acesta rămâne ascuns, aşteptând să fie descoperit şi cultivat. De altfel, a încerca să ne descoperim propriul talent e una dintre modalitățile de a ne înțelege menirea.

Jonathan se strâmbă.

— În cazul meu, talentul ăsta e foarte bine ascuns.

Apoi mai turnă cafea.

— Majoritatea oamenilor se simt obligați să facă ceea ce trebuie, chiar dacă asta nu-i împlineşte în niciun fel. Şi se încăpățânează să nu-şi asculte pornirile profunde, convinşi că nu-i vor duce nicăieri. Ceea ce sugerez eu este exact pe dos. Pornirile latente, nu dorințele superficiale pe care ni le induce societatea, pot deveni căi de urmat întru descoperirea menirii noastre.

— Căi?

— Da. Prin acele porniri intime, sufletul încearcă să ne ghideze pe drumul potrivit. Ca un fel de chemare obscură a destinului...

Luă câteva guri de cafea înainte de a continua:

— Adevăratul drum ni se revelează atunci când renunțăm la iluzii, care nu fac decât să ne îndepărteze de la direcția cea bună şi să ne împiedice conştiința să se trezească. Să ştii... ceea ce este extrem de tulburător în viață este că tot ce ni se întâmplă, pozitiv sau negativ, bucurii sau drame, serveşte în

realitate unui singur scop: să ducă la trezirea conştiinţei noastre, deoarece doar acolo suntem cu adevărat noi înşine.

Jonathan respiră profund. Pe fereastra deschisă, aerul sărat din larg se strecura până la el, lăsându-se pătruns în drum de mireasma copacilor, a tufişurilor şi a florilor din grădină.

— Mi se pare cam dificilă treaba asta cu descoperirea pornirilor mele profunde, cum le numeşti tu... După ultima noastră discuţie, am petrecut destul de mult timp gândindu-mă la felul în care aş putea să mă debarasez de dorinţele mele. Am încercat din toate puterile. Fără rezultat.

Margie îi adresă un surâs binevoitor.

— Ascultă-ţi inima, nu raţiunea.

Jonathan începu să râdă.

— Ascultă-ţi inima... Ce ciudat sună expresia asta atât de cunoscută, în gura unui biolog.

— Te înţeleg. Intelectualii îşi cam bat joc de zicerile populare. Ei bine, n-au dreptate! Omul din popor e de multe ori mult mai înţelept decât elitele care se cred deasupra tuturor.

— Probabil, dar în cazul de faţă... să-ţi asculţi inima nu înseamnă mare lucru, trebuie să recunoşti.

— Te înşeli: inima e cea care decide. În societatea de azi, ne-am băgat în cap că totul se petrece în minte, astfel încât am pierdut legătura cu restul corpului. Nu mai preţuim decât creierul, cu neuronii lui care controlează totul. Ridicol! Află că avem neuroni şi în inimă şi nimeni nu spune nimic despre ei. Află că avem şi în intestine, şi...

— Glumeşti, nu?

— Ai în jur de patruzeci de mii de neuroni în inimă şi cam cinci sute de milioane în intestine. Fiecare dintre aceste două organe dispune de un sistem nervos independent şi extrem de bine dezvoltat.

— Chiar aşa?

— Cele mai bune decizii vin de la inimă, ori din pântece. Nu din cap. În Egiptul Antic, o ştiau foarte bine, de altfel.

— A... în spatele biologului stă foarte aproape arheologul...

— Înainte de a mumifica un faraon, egiptenii îi extrăgeau din corp toate viscerele. Le păstrau apoi pe cele mai importante, conservându-le cu grijă în vase somptuoase care urmau să fie îngropate împreună cu mumia. Era vorba chiar de inimă şi de intestine.

Făcu o mică pauză înainte de a adăuga:

— Creierul îl aruncau la gunoi.

11

Ryan focalizează pe silueta lui Gary. Aşezat în vechiul său scaun de plastic de un alb îngălbenit de soare, acesta se încrunta deschizându-şi corespondența. În apropiere, copiii alergau după o minge.

Ryan aşteptă răbdător. Ridicarea din umeri întârzia. Gary avu apoi o mişcare bruscă de recul, însoțită de o uşoară mijire a ochilor în timp ce-şi privea mâna. Ryan făcu un *zoom.* Câteva picături de sânge periau vârful degetului lui Gary.

Idiotul! Se tăiase în timp ce-şi deschidea scrisorile.

— Terminați odată cu prostiile! urlă el înspre copii.

Ryan trecu repede la panoramă. Fir-ar! Îi ratase pe puştii care tocmai trimiseseră mingea în stratul de flori.

— Sunteți tâmpiți sau ce? strigă din nou Gary, vânăt de furie. Degeaba vă spun să aveți grijă la flori! Creiere de găină ce sunteți!

Puştii rămaseră încremeniți câteva secunde, vizibil speriați, apoi recuperară mingea şi se uşchiră în casă.

Gary dădu din cap, apoi desfăcu scrisoarea şi începu să-şi sugă degetul rănit.

Ryan făcu din nou un *zoom.*

Gary se încruntă în timp ce capul lui mare se mişca de la stânga la dreapta, urmărind rândurile. În spatele camerei, Ryan nu-şi putu reține un zâmbet.

Apoi, în sfârşit, ridicarea din umeri atât de aşteptată.

Cameramanul zâmbi cu cruzime. Postarea zilei era asigurată.

***

Pânzele velierelor fâlfâiau vesele în bătaia vântului uşor ce aducea valuri de miresme marine şi adieri de aer proaspăt în soarele după-amiezii.

Caută divinul din tine!

Uşor de zis... Jonathan se instalase de vreo două ore pe terasa acelei cafenele din portul Monterey şi încercase din toate puterile să „prindă valul”, dar nimic.

Din timp în timp, îşi lăsa gândurile să zboare spre trecători şi frânturile de conversații pe care le prindea. Oameni ca el, fără îndoială, cu o mică diferență: păreau lipsiți de griji, spre deosebire de el. *Nu mai apuci sfârşitul anului.* Vocea celei de-a doua țigănci îi răsuna încă în minte.

Privi spre larg, în încercarea de a-şi alunga senzația de angoasă care îl păştea din nou. Nu voia să recadă în starea de deprimare, de letargie, din care nu se poate ieşi decât printr-un efort suprauman, ca o insectă prizonieră într-un borcan cu pereții atât de netezi, încât fiecare tentativă de evadare se soldează cu o alunecare inexorabilă spre fund.

Caută în interior!

Greu de privit spre interior când ți-e teamă că singurul lucru pe care-l vei găsi acolo e spaima.

Televizorul agățat pe peretele cafenelei difuza imaginile frapante ale unei păduri filmate din elicopter. Jonathan de-abia reuşea să perceapă vocea jurnalistului.

„Pădurea amazoniană, zicea acesta, este distrusă într-un ritm înspăimântător, de o mie şase sute de hectare pe zi, echivalentul a o mie cinci sute de terenuri de fotbal.”

Imaginea se focaliză asupra unui bătrân indigen, stând în fața Muzeului de Istorie Naturală din San Francisco unde, în acel moment, avea loc, după spusele jurnalistului, o expoziție impresionantă despre Amazonia. Părul lung îi era dat pe spate, iar fața părea senină, chiar dacă marcată de o oarecare tristețe. Un fel de resemnare calmă.

Jonathan suspină profund. Cum poți să-ți găseşti fericirea când lumea e plină de atâta mizerie? Cum să găseşti forța de a te detaşa de acel rău care distruge puțin câte puțin Pământul? Lupta e inutilă, zicea mătuşa Margie.

Glasul bătrânului indigen era calm, aşezat. În ciuda gravității a ceea ce spunea, nu puteai percepe niciun strop de ostilitate ori de ură.

„După ce o să tăiați ultimul copac, spunea el, şi o să pescuiți ultimul peşte, veți descoperi că banii nu se mănâncă.”

12

— Întindeți degetul.

— Poftim?

— Degetul arătător, vă rog.

Jonathan întinse mâna spre tânăra în bluză albă. Ea lăsă să-i alunece pe arătător ceva asemănător cu degetul unei mănuşi, căptuşit cu aluminiu, de la care pornea un fir electric lung şi subțire, racordat, la câțiva metri distanță, la un computer de pe o masă. Pe peretele din spatele ei, un ecran gigantic.

— Iată-vă conectat, mai spuse ea.

Avea o voce caldă şi binevoitoare, în care se simțea însă o oarecare rezervă, sută la sută profesională.

Femeia alunecă în spatele biroului şi începu să apese pe taste.

Jonathan aruncă o privire spre cele trei persoane aşezate lângă el pe nişte scaune dispuse în semicerc. O femeie de treizeci-treizeci şi cinci de ani, cu părul negru tuns franțuzeşte, care părea să evite cu grijă să-i privească pe ceilalți, o alta de vreo şaizeci, foarte zâmbitoare, cu un ten proaspăt şi părul blond înfoiat cu fixativ, care la sosire salutase călduros pe toată lumea, şi, în sfârşit, un tânăr cu un aer de student, neras şi cu părul vâlvoi, a cărui privire se pierdea cu regularitate în decolteul savantei. Trebuie spus că bluza ei albă decoltată lăsa într-adevăr la vedere începutul unei drăguțe perechi de sâni.

Camera, destul de mare, cu pereți albi şi decor impersonal, era totuşi scăldată într-o lumină plăcută, caldă. Fundația mătuşii Margie era adăpostită în hinterlandul oraşului Monterey. O clădire sobră, pierdută într-o zonă puțin locuită, în mijlocul copacilor.

— Curba pe care o vedeți pe ecran reprezintă gradul de conductivitate a pielii dumneavoastră, cu fluctuațiile ei în timp real.

Curba în discuție nu era perfect orizontală, ci oscila lent şi destul de uşor, dar neregulat. Era departe de sinusoida perfectă dintr-o electrocardiogramă.

— Conductivitatea fluctuează în funcție de umiditatea pielii, mai precis de transpirație. Sistemul nervos simpatic controlează glandele sudoripare, dar şi tensiunea arterială şi ritmul cardiac.

— OK.

— Starea dumneavoastră interioară, emoțiile, stresul influențează elementele psihologice care se pot schimba de la un moment la altul.

— Înțeleg.

Tânăra operatoare conectă şi arătătoarele celorlalți participanți.

Ecranul gigantic afişa acum patru curbe de culori diferite, care evoluau independent unele de altele. A lui Jonathan era albastră. A femeii brunete, galben-intens, era cea mai plată dintre toate. Curba verde a tânărului oscila moderat. Cea roşie a sexagenarei fluctua puțin haotic şi clar mai accentuat decât a celorlalți, pe care se suprapunea în mod regulat.

— Aşa cum puteți observa, reluă savanta, suntem diferiți unii de alții, cu psihologii diferite, reacționând diferit în aceleaşi situații.

Se dădu înapoi câțiva paşi.

— O să vă rog acum să vă gândiți la diferite lucruri. Pentru început, amintiți-vă de ultima dată când ați fost extrem de stresați...

Curba roşie decolă aproape instantaneu.

Jonathan închise ochii. Imaginea țigăncii îi apăru în față. Se uită la ecran. Curba lui albastră făcuse un salt abrupt în sus. Cea a tânărului de-abia se ridicase, iar cea galbenă rămăsese plată.

Operatoarea se apropie de ei şi i se adresă tinerei brunete:

— Nicio amintire stresantă?

Femeia răspunse cu un mic surâs enigmatic şi curba galbenă rămase în aceeaşi poziție.

Savanta făcu un pas spre tânăr.

— Viața de student nu v-a produs niciun fel de agitație în ultima vreme? îl întrebă cu un zâmbet amuzat pe buze.

În același moment, stiloul lui căzu la picioarele ei. Ea se aplecă în față ca să-l ia și mișcarea îi dezveli și mai mult sânii.

Curba verde își luă zborul, în timp ce obrajii tânărului luară foc. Sensibilă, a naibii mașină! Jonathan își reprimă un zâmbet. Căderea stiloului fusese oare premeditată?

Femeia brunetă se uită la ceas. Jonathan se întrebă cu cât erau plătiți cobaii pentru genul acesta de experimente.

— Acum o să facem un exercițiu de destindere, zise operatoarea. Faceți-vă comozi!

Participanții își luară poziții relaxante.

— Vă invit să respirați profund, calm... așa... apoi din ce în ce mai rar... da... foarte bine... și, la fiecare expirație, lăsați-vă corpul să se destindă și mai mult, din ce în ce mai mult...

Jonathan își fixă privirea pe ecran. Majoritatea curbelor se destindeau încet, cea roșie mai mult decât celelalte, cea galbenă vizibil mai puțin. A lui și a studentului se întâlniră, apoi porniră în sensuri opuse.

Vocea femeii îi ghidă astfel spre stări de tot felul, de la calm la crispare, de la pozitiv la stresant, și fiecare curbă părea să-și trăiască propria viață, independent de celelalte.

Apoi, tânăra îi invită să se uite unii în ochii celorlalți, ceea ce făcură, privirea trecându-le de la unul la altul. Chiar și tânăra brunetă intră în joc și Jonathan se simți mai puțin detașat decât era la început.

— Priviți-vă... cu bunăvoință, zise femeia cu vocea ei caldă și pozitivă, și încercați să descoperiți prin ce vă asemănați...

Experiența îi făcu pe toți să zâmbească, un surâs ușor jenat la început, apoi, cu timpul, tot mai natural. E neobișnuit să privești *realmente* pe cineva. În majoritatea timpului, Jonathan nu privea oamenii în ochi, sau poate doar un moment, apoi se uita la ei fără să-i vadă, măturând spațiul cu privirea în timp ce se gândea la altceva, ori se

concentra asupra conversației. Acum, privea acele persoane în ochi doar cu intenția de a le vedea şi parcă le-ar fi descoperit o parte din ființa intimă, întrezărindu-le viața, percepându-le identitatea. Chiar aşa, avea sentimentul tulburător că descoperise cine erau cu adevărat. Nu mai erau nişte necunoscuți precum cei pe care-i vedem cu sutele în fiecare zi, la serviciu ori la cumpărături, fără să ne intereseze.

Pe ecran, curbele erau acum surprinzător de apropiate, ca şi cum ar fi fost convergente. De necrezut. Cum era posibil? Cum putea un simplu contact vizual între nişte persoane să provoace o apropiere fiziologică? Jonathan nu-şi mai revenea. În acel moment, curba lui albastră intră în vrie, dezvăluindu-i uluirea. Zâmbi şi decise să revină în joc, concentrându-se din nou asupra persoanelor din jurul său, împărtăşind cu ele acel moment de fuziune.

Un fel de comuniune.

La finalul unui lung moment, aruncă din nou un ochi spre ecran. Curbele sfârşiseră prin a se uni într-una singură.

13

— Austin Fisher, ați încheiat cu brio al doilea tur de la Flushing Meadow. Cum vă simțiți azi, înaintea următoarei întâlniri?

Austin zâmbi. Jurnaliştii voiau întotdeauna să ştie ce se petrecea în mintea lui, în interiorul lui.

— Nu suntem decât la început, mai e mult de jucat, trebuie să rămân concentrat.

— Se ştie că genul ăsta de teren nu vă convine. Totuşi, dacă veți câştiga turneul, intrați în istorie cu cel mai mare număr de victorii de Grand Slam. Asta înseamnă o presiune în plus?

— Îmi păstrez capul limpede. Un turneu se câştigă meci cu meci.

Jurnalista păru dezamăgită de răspuns. Evident. Ar fi vrut ca el să stea cu ei la taclale şi să le dezvăluie chestii intime.

— Cum vă explicați acest decalaj între reuşita dumneavoastră explozivă şi imaginea de jucător, să zicem... prea puțin simpatizat?

Prea puțin simpatizat. Tipa îl făcea să plătească rezerva lui de mai înainte. El se încăpățână să-şi păstreze zâmbetul intact.

— Genul acesta de lucruri nu mă preocupă. Joc tenis, iar asta mă ține complet ocupat...

— Unii vă acuză că sunteți rece, distant. Credeți că relația dumneavoastră cu fanii va evolua în bine?

Austin făcu eforturi să-şi păstreze zâmbetul.

Distant... Dacă ai şti tu tot ce am avut de îndurat şi ce mai îndur încă auzind aceste tâmpenii! Dacă cineva nu-şi expune pe toate gardurile problemele, asta nu înseamnă că nu simte nimic.

— Nu obişnuiesc să ascult bârfele. Muncesc, muncesc mult şi mă concentrez asupra obiectivului meu.

Aruncă o privire în stânga, spre Warren, antrenorul său, aflat undeva mai departe. Warren închise şi deschise ochii în semn de aprobare.

Austin se îndreptă spre vestiar, urmat de Warren şi de doi-trei fotografi.

De fiecare dată când primea astfel de împunsături ce evocau lipsa de entuziasm a publicului, renăştea în el un sentiment difuz, dar foarte particular, familiar, apărut în copilărie când citea pe faţa tatălui său o undă de dispreţ. Era ca şi cum filamente invizibile îl legau din nou de acel trecut dureros pe care se străduia să-l lase în urmă, dar care renăştea odată cu remarcile acelea perfide. Trecutul dădea atunci buzna în prezent fără nicio invitaţie.

Refuză să pozeze pentru fotografi. Uşile vestiarului se închiseră în urma lui.

Se simţi invadat de acea energie debordantă, de acea furie, acea nevoie imperioasă de a zdrobi totul în cale şi de a învinge.

— Când începem? întrebă el.

— În patru minute, răspunse Warren.

— Perfect, spuse Austin.

O să lupte până la capăt şi o să câştige turneul. Odată ce va deţine recordul, lumea o să-l vadă cu alţi ochi. În mod cert.

***

Big Sur.

Dealurile acoperite de verdeaţă. Şoapta vântului prin frunze. Giganticii sequoia cu trunchiuri roşii şi spini întunecaţi. Mirosul de răşină. Flash-uri ale oceanului prin desişuri...

Jonathan mergea de mai bine de o oră. Ieşind de la institut, simţise chemarea naturii. Nu se putea întoarce acasă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Trebuia să se plimbe singur să-şi revină.

Când ne plimbăm, timpul pare să treacă mai greu. Cultura imediatului şi a ultrareactivității în care ne scăldăm ne face să nu mai fim atenți la nimic. Mergând pe jos, recădem în timpul naturii, al universului, al cosmosului. În timpul vieții înseşi. Asta ne ajută să ne reconectăm cu ființa noastră intimă.

În acel final de după-amiază, aerul era călduț şi Jonathan se simțea bine, în largul lui. Regăsea acel sentiment de gratitudine care-l stăpânise în timpul celorlalte plimbări. Gratitudine față de viață, de frumusețea lumii, de parfumul vântului şi de lumina atât de frumoasă a soarelui care dispărea încet, îmblânzind apusul.

Vechile preocupări păreau atât de departe, la fel ca şi dorințele neîmplinite, senzațiile de lipsă, de frustrare. Conta doar ziua de azi, senzația de a fi viu. Nu ştia pentru cât timp, dar era încă în viață şi pentru asta simțea o recunoştință infinită.

Pe cer apăru un condor şi Jonathan îi urmări mult timp zborul silențios, până când pasărea se pierdu în spatele dealurilor.

Toți oamenii sunt conectați între ei.

Această revelație îi reveni iar şi iar în minte. Suntem diferiți, spusese savanta, şi totuşi ceva ne uneşte. Un fir invizibil, dar foarte prezent, care se face simțit doar atunci când îl căutăm, când îi solicităm prezența, când îl activăm...

După experiment, Jonathan rămăsese să discute cu ea. Femeile, îi mărturisise ea, pot simți altă formă de manifestare psihologică a acelui fir care ne uneşte. Atunci când trăiesc împreună, într-o comunitate, de exemplu, ele ajung după câteva luni să-şi sincronizeze ciclul menstrual.

Condorul reapăru deasupra unui defileu şi plană în direcția oceanului.

Toți oamenii sunt conectați între ei.

Până în acel moment, Jonathan se simțise aproape singur pe lume, zbătându-se în colțul său ca să iasă la lumină. Zbătându-se... a te zbate şi a lupta.

Experimentul pe care tocmai îl trăise îl ajutase să realizeze ceva grandios, fundamental, care îi răsturna întregul sistem de valori, competiția lui cu Michael, relațiile ambivalențe cu clienții cărora le oferea servicii inutile, conflictele cu Angela... Tot ce gândise până atunci se baza pe o minciună, pe o concepție falsă despre viață. Trezirea sinelui său rezona acum în straturile lui cele mai profunde.

Pentru că suntem conectați unii cu alții, luptând unii contra celorlalți, luptăm cu noi înşine.

14

Michael intră în clădire, sună la videofon şi aşteptă, zâmbind cu gura până la urechi în obiectiv.

Zăvorul electric vibră cu un sunet strident. Împinse uşa, traversă holul şi luă liftul.

Ultimul etaj.

Soneria nu scoase niciun sunet, aşa că bătu cu putere de câteva ori.

Uşa se întredeschise după câteva clipe şi fața Samanthei se iți îndărătul ei.

— Cum îți merge? zise el cu un zâmbet larg.

Tânăra îl inspectă cu un aer inexpresiv, aruncă o privire pe lângă el, apoi se întoarse şi dispăru.

Michael împinse uşa şi intră în vestibul. O urmă pe fată în salon, o cameră spațioasă, scăldată într-o lumină albă. Pe ferestrele largi, clădirile din San Francisco păreau să înoate într-o ceață ce amenința să le înghită.

Tânăra se aşeză pe brațul canapelei şi îşi încrucişă gambele. *Încheiată până la gât. Păcat!*

— Am nevoie de serviciile tale, începu Michael.

Ea îl fixă fără urmă de zâmbet.

— O masă în oraş cu unul dintre clienții mei. Posibilă continuare în pat.

Femeia se uită în ochii lui, inexpresivă.

— Cine e?

— Tu şi curiozitatea ta eternă. Ce s-ar schimba, dacă ai şti?

— Vreau să ştiu cine e.

Michael făcu câțiva paşi prin fața ferestrei.

— Preşedintele unui grup de mici comercianți. Pentru mine, un peşte mare.

— Însurat?

El dădu din cap că nu.

— Ori a uitat şi el că e însurat, adăugă, râzând.

Se apropie prin spatele ei şi-i prinse sânii în palme. Ea îl respinse cu un gest sec.

— Ce-am făcut? protestă el.

— Nu sunt cu autoservire.

— Aş putea beneficia de ceva favoruri din când în când... Doar sunt client fidel...

— Adevărat. Aşa că ştii tariful.

— Aşa cum le spun mereu asociaților mei: clienții trebuie respectați.

— La fel şi furnizorii.

— Eu, unul, sunt generos cu clienții. Am grijă de ei...

— Fiecare cu propria politică comercială.

Michael râse din toată inima.

— Şi care va fi programul? întrebă ea pe un ton de neîncredere.

— Doar ți-am spus. O masă şi restul, dacă omul îşi exprimă dorința.

— Fără lovituri sub centură, bine?

— Dar bineînțeles că nu...

— De genul să mă îmbrac ca o fetiță ca să ne jucăm de-a babysitterul şi să ne surprindă nevasta, ca să facă o criză de apoplexie...

Michael zâmbi şi-i puse mâna pe umăr.

— Promit! Acum fii fată cuminte şi arată-mi sânii tăi drăguți...

15

— Gazonul tău e de-a dreptul magnific!

— Crezi?

Margie şi Jonathan traversau grădina, coborând încet spre ocean. Aerul era încă respirabil, chiar dacă soarele se ridicase deja pe cer. Mirosea a caprifoi şi a iarbă proaspăt cosită.

— Al meu e invadat de trifoi. Ce n-am încercat! Nimic n-a mers. În final l-am smuls cu mâna. Chiar şi aşa, apare din nou. Nu ştii niciun truc în sensul ăsta?

Margie începu să râdă.

— Eşti tare amuzant.

Jonathan se opri.

— Doar nu vrei să-l las să se întindă fără să fac nimic!

Ea continuă să meargă zâmbind.

— De ce?

Bărbatul o ajunse din urmă.

— De ce? Dar... e evident, nu?

— Nu.

Lui Margie îi plăcea atât de mult să facă haz de prejudecăţile oamenilor, încât era hotărâtă să te lase să pari idiot doar pentru a te vedea cum îţi revizuieşti părerile.

— Nu arată bine, nu e estetic pentru o peluză. Toată lumea ştie lucrul ăsta.

— Toată lumea? De unde ştii că toată lumea?

— De unde ştiu? De unde ştiu că nu arată bine? Ştiu... pur şi simplu. Nu-mi place mie şi gata.

Femeia zâmbi maliţios:

— Eşti sigur?

Jonathan rămase încremenit. Ce să-i răspundă?

Ea mergea zâmbind în continuare, lăsându-şi privirile să rătăcească prin grădina ei magnifică.

— Asta îmi aminteşte de o poveste. O poveste adevărată pe care o spunea Robert, unul dintre amicii mei din Santa Cruz. Într-o zi, se întreba de ce nevasta lui taie întotdeauna târtiţa

curcanului de Ziua Recunoştinţei, înainte să-l bage în cuptor. Îi tăia fundul, şi el găsea gestul acela straniu. „Aşa se prepară", i-a răspuns ea. „De acord, dar de ce?" Era intrigat, voia să afle mai mult. „Aşa se face. Mama mea făcea la fel." Soţul a insistat, până când ea a ridicat receptorul telefonului: „Mamă, de ce tai fundul curcanului de Ziua Recunoştinţei?" Femeia i-a răspuns fără să ezite: „Aşa e reţeta." Fata a insistat, dar n-a obţinut niciun răspuns satisfăcător. Mama ei se apăra: „Aşa se face, mama mea aşa m-a învăţat." Atunci fata a decis să-şi sune bunica şi să-i pună aceeaşi întrebare: „De ce, Doamne, iartă-mă, se taie târtiţa nenorocitului de curcan de Ziua Recunoştinţei?" „Aşa am făcut dintotdeauna", a răspuns bunica. „De ce?" „Pentru că porcăria mea de cuptor era prea mic ca să bag curcanul întreg!"

Jonathan izbucni în râs.

— Pe vremuri, zise Margie, trifoiul împodobea cele mai frumoase peluze. Şi asta era valabil în toată lumea, să ştii. De altfel, atunci când cumpăram sacii de gazon pentru semănat, aceştia conţineau întotdeauna seminţe de trifoi. Nimeni nu-şi imagina o peluză fără el! Graţie lui, peluza rămânea verde şi în perioadele secetoase. Şi cum trifoiul absoarbe azotul din aer şi îl întoarce în sol, îngraşă în mod natural peluza. Ce mai puteai cere? Apoi, în anii '50, multinaţionalele de produse chimice au inventat erbicide împotriva buruienilor care creşteau printre firele de gazon. Problema era că erbicidul distrugea şi trifoiul pe care toată lumea îl iubea. Dintr-odată, porcăria nu se mai putea vinde. Atunci, multinaţionalele au luat taurul de coarne şi au investit milioane în campanii care să popularizeze ideea că trifoiul nu e decât o buruiană...

— Glumeşti?

— Prin publicitate, mesajul a sfârşit prin a prinde. Lumea a început să vadă trifoiul cu alţi ochi, apoi a vrut să scape de el. Multinaţionalele au împuşcat deci doi iepuri dintr-odată: au reuşit să-şi vândă porcăriile, iar oamenii au fost nevoiţi să

mai cumpere şi îngrăşăminte, deoarece peluzele lor au început să aibă carenţe de azot...

Jonathan dădu din cap, interzis.

Margie zâmbi ironic.

— E chiar drăguț trifoiul, zise ea. Primăvara face nişte flori mici, albe.

Apoi coborî vocea, adoptând un ton de confidenţă:

— Aşa e viaţa: nu ne vine să credem că ceea ce noi credem că ar fi o problemă poate fi în realitate chiar... soluția!

Continuară să coboare încet pe lângă trandafirii masivi şi pe lângă tufele de clematite cu miros divin. Mai jos, trunchiurile răsucite ale pinilor seculari se detaşau pe fondul albastru-deschis al oceanului. Nu se simțea nicio adiere şi aveai impresia că plantele profitau ca să-şi elibereze miresmele, ca şi cum ar fi ştiut că urmau să le fie confiscate de vânt.

— Şi cum îți spuneam şi ieri, adăugă Margie, lupta e în van; toți suntem conectați.

— O... asta se aplică oamenilor, nu plantelor, dacă îmi permiți...

— Plantele sunt şi ele vii.

— Da, dar... bine, în anumite limite. Doar nu vrei să mă convingi că pot fi conectat cu un fir de trifoi din peluza mea!

Femeia zâmbi înțelegător.

— O să vezi... ai auzit vorbindu-se de ce li s-a întâmplat antilopelor Kudu la sfârşitul anilor ’80 în Africa de Sud?

— Nu tocmai, nu! zise Jonathan râzând.

— S-a întâmplat în savana din Transvaal. Eram acolo, acum aproape treizeci de ani...

Margie făcu o pauză, înainte de a relua cu o voce tărăgănată, ca şi cum vorbele îi veneau pe măsură ce memoria îi aducea la suprafață amintirile.

— Încă-mi amintesc soarele roşu al răsăritului pe câmpiile fără sfârşit şi adierea caldă a vântului aducând miros de fiare. Câmpiile bogate ofereau adăpost antilopelor Kudu, acele erbivore masive cu coarne lungi, răsucite, care

obişnuiau să mănânce frunze de acacia. Iar copacii le îngăduiau...

Jonathan începu să râdă.

— Nu prea aveau de ales!

Margie îi întoarse un surâs misterios.

— Într-o zi, antilopele au început să moară una după alta, fără să se ştie de ce. Nu tu atacuri de fiare, nu tu răni la vedere. Ne-au trebuit doi ani, nouă, celor din echipa de biologi, ca să descoperim cauza. Ceea ce am descoperit mi-a schimbat semnificativ viziunea despre lume...

Jonathan ridică din sprâncene.

— Până atunci, arborii de acacia nu se împotriviseră, pentru că ştiau că antilopele mănâncă doar câteva frunze şi apoi pleacă. Dar în vara aceea, în rezervaţie, animalele se înmulţiseră şi începuseră să mănânce mai multe frunze ca de obicei. Atunci arborii au reacţionat mărind conţinutul de tanin din frunze, pentru a deveni amare şi a îndepărta antilopele.

Jonathan o privi cu un aer neîncrezător.

Margie continuă, fără să reacţioneze:

— Dar antilopele, înfometate, au continuat să mănânce, până în punctul în care au devenit o adevărată ameninţare.

Tăcu pentru o clipă, apoi reluă:

— Atunci, arborii de acacia au început să degaje în sevă un fel de otravă. Frunzele, de obicei comestibile, au devenit... mortale.

Jonathan o privea cu gura căscată.

— Şi ăsta n-a fost lucrul cel mai impresionant, zise Margie. Acacia şi-au trimis vorbă din copac în copac. Şi-au prevenit semenii de pericolul care-i ameninţa dacă mai continuau să-şi lase frunzele în starea normală. Da, m-ai auzit bine: arborii au comunicat unii cu alţii în aşa fel, încât toţi au început să producă otravă.

Jonathan rămase tăcut câteva momente înainte de a răspunde:

— Cum ați putut dovedi așa ceva? Poate că fiecare acacia a acționat în mod individual în același fel, în fața aceleiași probleme.

Margie dădu încet din cap, mijindu-și ochii.

— Toți arborii din zonă au început să-și transforme frunzele... inclusiv cei din afara rezervației, deci fără contact cu antilopele. N-aveau niciun motiv să reacționeze așa... doar dacă nu cumva primiseră o informație.

Jonathan simți un frison pe șira spinării. Ideea că arborii ar putea să-și vorbească părea *science fiction.* Posibilitatea de a mai exista o realitate, pe care el n-o percepea, îl deranja.

— Și ați descoperit cum făceau?

— Avem câteva piste, dar nimic definitiv până acum. Știm că schimbă informații de natură chimică prin rădăcini, în pământ, dar am demonstrat că lucrurile nu se opresc acolo.

— Povestește-mi!

— O plantă știe să-și recunoască vecinii care trăiesc în solul din apropierea ei. Când este vorba despre plante din aceeași familie, ea cedează spațiu și își încetinește ritmul de creștere ca să le permită celorlalte să-și dezvolte propriile rădăcini. Pe când, atunci când vecina e o străină, ea se dezvoltă accelerat ca să ocupe tot terenul. Ca urmare, am făcut următorul experiment: am pus o cutie goală, opacă și închisă ermetic, peste pământul în care semănasem ardei și am măsurat ritmul de dezvoltare a rădăcinilor. Apoi am repetat experimentul, închizând în cutie o plantă de fenicul. Trebuie să știi că acesta este cunoscut ca dușman natural al ardeiului (difuzează în sol și în aer semnale chimice care împiedică dezvoltarea ardeiului). Am pus deci feniculul în cutia opacă și perfect ermetică și l-am așezat pe pământ. Nicio șansă ca respectivele plante să poată comunica prin schimburi chimice. Și totuși, am observat că ardeii începeau să-și dezvolte rădăcinile în mod accelerat, comportament tipic pentru o plantă care reperează un străin pe teritoriul ei. Ardeii au aflat deci că feniculul era acolo, dar cum? Mister.

— E de necrezut!

Jonathan îşi lăsă privirea să rătăcească pe deasupra tufelor parfumate de caprifoi, de trandafiri şi de clematite, peste arbuşti şi pini uriaşi, imobili şi maiestuoşi. În acel moment nu-i mai privea însă cu aceiaşi ochi.

— Ţi se pare de necrezut, pentru că nu ai mai auzit vorbindu-se despre aceste evenimente, dar nimeni nu se miră de lucruri care se întâmplă în jurul său în fiecare zi...

Jonathan ridică din sprâncene.

— La ce te referi?

— Te-ai întrebat, de exemplu, cum reuşesc păsările să zboare în formaţie?

— Ce e atât de uimitor?

— Ai idee că sunt capabile să schimbe brusc direcţia, toate în acelaşi timp, fără să se atingă măcar, chiar dacă sunt foarte aproape?

— Îmi imaginez că se ghidează după cea din fruntea formaţiei. Şi că o urmează rămânând foarte atente, concentrate, active...

Margie scuturã din cap zâmbind.

— Asta nu explică fenomenul. Specialiştii au măsurat timpul de care are nevoie stolul ca să schimbe direcţia, după ce pasărea din frunte şi-a modificat traiectoria. Mai puţin decât e necesar pentru ca influxul nervos să ajungă de la ochi la creier şi apoi la aripi.

Jonathan o privea tăcut, atent.

— E acelaşi mister ca în cazul peştilor care înoată în bancuri, adăugă Margie. Cercetătorii au scos în evidenţă lucruri tulburătoare: chiar şi atunci când li se acoperă ochii cu sticlă mată pentru a-i orbi, peştii îşi păstrează locul în cadrul bancului şi continuă să se mişte într-o manieră perfect coordonată.

— Deplasarea produce probabil unde în apă, curenţi pe care îi simt toţi...

— Aşa s-a crezut. Apoi, cercetătorii au secţionat la nivelul branhiilor nervii liniei laterale a peştilor studiaţi şi modul lor de a înota a rămas perfect sincronizat cu al celorlalţi.

— Tulburător, într-adevăr...

— Nu ştim să explicăm nici cum fac porumbeii călători pentru a-şi găsi drumul înapoi când sunt lansați spre o țintă total necunoscută, aflată la sute de kilometri distanță, pe un traseu pe care n-au mai zburat niciodată.

— La fel şi păsările migratoare...

— Exact. S-a crezut că acestea învață încă de când sunt pui traseele respective de la părinții lor. Atunci cercetătorii i-au separat la naştere. Când puii au atins vârsta de zbor, le-au dat drumul. Aceştia s-au înălțat către cer şi au traversat în mod spontan jumătate din planetă pentru a găsi locul precis unde erau părinții lor, plecați cu câteva săptămâni mai devreme...

Jonathan rămase o vreme tăcut, visător. În depărtare se zărea un grup de vaporaşe cu pânze roşii care navigau împreună. O şcoală de navigație, fără îndoială. Lipsa vântului le lăsa aproape imobile, clătinându-se uşor pe valuri.

— Unde vrei să ajungi? sfârşi el prin a întreba.

— Un biolog reputat de la Cambridge, pe nume Rupert Sheldrake, a emis ipoteza că ar exista ceva care leagă toate ființele vii între ele, nu doar oamenii. A numit acel ceva *câmp morfic.*

Jonathan se încruntă.

— Am auzit vorbindu-se de câmp magnetic, câmp gravitațional... dar niciodată despre un câmp morfic.

— Ar fi vorba despre un fel de matrice invizibilă. Un fel de spațiu care înglobează ființele vii care sunt în relație unele cu celelalte şi le permite să păstreze un fel de contact permanent. O legătură ce nu dispare nici în timp, nici în spațiu.

— Nici în spațiu?

— Nici.

— Pare un pic nebunesc. Pot să-mi imaginez că ființele emit un fel de unde ori cine ştie ce, care pot fi percepute de ceilalți şi care ne permit să rămânem conectați, dar dacă plec

într-o călătorie la celălalt capăt al Pământului, nu mai înțeleg cum se petrec lucrurile astea.

Magie clătină din cap.

— Nu e vorba despre unde, cu siguranță. Nici de un câmp magnetic sau electric, care, categoric, ar dispărea odată cu distanța. Este probabil ceva cât se poate de tulburător: o legătură de alt ordin, la un alt nivel, ca şi cum am fi conectați într-o altă dimensiune, independentă de timp şi de spațiu. Ca şi cum, accesând acea dimensiune, ne-am conecta instantaneu la informațiile pe care le conține şi care ne unesc.

— E atât de copleşitor, încât pare de-a dreptul înspăimântător...

— Încă o dată, nu există încă nicio certitudine ştiințifică în legătură cu acest subiect, doar presupuneri date de dovezi incipiente şi de experimente tulburătoare făcute de oameni de ştiință precum Sheldrake. Care însă pot explica fenomenele despre care tocmai am vorbit şi multe altele.

— Precum?

— Ți s-a întâmplat să-ți aduci aminte brusc de cineva la care nu te-ai mai gândit de mult, cineva care locuieşte poate foarte departe, într-o altă țară, şi ca acea persoană să te sune imediat după aceea? Sau auzind telefonul sunând să ghiceşti că e acea persoană?

Jonathan simți un frison. I se întâmplase. Chiar de câteva ori. Pusese totul pe seama hazardului.

— Existența câmpului morfic ar explica de asemenea de ce oamenii sunt capabili să simtă privirea cuiva fixată asupra lor, atunci când sunt legați la ochi şi întorşi cu spatele.

— Adevărat?

— La institut am făcut acest experiment pe mai mult de nouă sute de persoane. Rezultatele au fost fără drept de apel: persoanele cu această abilitate au reuşit să detecteze o privire fixată asupra lor cu o marjă de reuşită de 73%.

— Uau...

— Există, de asemenea, animale de companie care ştiu dinainte când se va întoarce stăpânul acasă şi merg să-l întâmpine la uşă cu câteva minute înainte. Sheldrake a făcut extrem de multe cercetări pe această temă. A arătat că genul acesta de comportament manifestat de câini şi de pisici înainte de întoarcerea stăpânului nu se poate explica prin reflexul condiționat al orarului (a făcut să varieze ora întoarcerii de manieră aleatorie) ori prin recunoaşterea sunetului produs de maşină sau de autobuz (a schimbat şi mijloacele de transport), ori grație simțului lor olfactiv deosebit de dezvoltat (l-a pus pe stăpân să se urce în vehicule etanşe).

Jonathan dădu din cap că înțelege. Îşi auzise deja prietenii povestind despre genul ăsta de lucruri, dar nu le luase niciodată în serios.

— Asta ne-ar permite, în plus, să înțelegem mai bine de ce atât de multe animale au fugit înainte de faimosul tsunami care a atins mare parte din Asia de Sud în 2004, când nu a existat niciun semnal perceptibil prin vreunul dintre cele cinci simțuri. Aceeaşi poveste în cazul elefanților din Sri Lanka. Au reacționat urcându-se pe un teren înalt cu o oră înaintea devastatorului val seismic. În Thailanda, într-o tabără în care turiştii pot să se plimbe pe spinarea lor, elefanții au trâmbițat în mod bizar toată dimineața şi apoi au refuzat să se mai supună comenzilor. Mai târziu, au rupt lanțurile şi au urcat pe dealuri. Cei câțiva oameni care s-au dus după ei au scăpat. Multe alte animale au avut un comportament similar. Ca, de exemplu, în Parcul Național Yala, tot din Sri Lanka, unde valurile au distrus totul în calea lor pe o distanță de trei kilometri în interiorul uscatului şi unde nu s-a putut găsi nici măcar un cadavru de animal printre cele umane.

— Şi atunci, cum îți explici că oamenii nu au reuşit să scape, dacă şi ei sunt conectați la acel câmp despre care vorbeşti?

Margie oftă.

— Apariția tehnologiei ne-a privat de unele dintre abilitățile cu care ne-a înzestrat natura, chiar dacă ele sunt în realitate fabuloase. S-a constatat că memoria noastră e din ce în ce mai puțin performantă de când am ales să apelăm la agendele telefonice pentru a ne aminti ce avem de făcut.

— Clar...

— Sau că ne pierdem în mod progresiv simțul orientării de când folosim GPS-ul.

— Poate că ai dreptate, dar eu îl prefer, decât să pierd timpul căutând drumul.

— Vorbeam despre valul seismic din 2004. Unele triburi considerate primitive au simțit şi ele pericolul şi s-au retras, la fel ca animalele, pe înălțimi înainte de venirea apelor, în timp ce oamenii aşa-zis evoluați au murit.

— Asta n-o ştiam.

— E vorba despre populațiile indigene din Insulele Andaman şi Nicobar, situate foarte aproape de epicentrul seismului, zonă în care au fost aproape şapte mii de victime: membrii triburilor Sentinele, Onge, Marii Andamanezi ori Shompen au scăpat toți în mod miraculos. Pe insula Jirkatang, cei două sute cincizeci de băştinaşi din tribul Jarawa s-au pus la adăpost cu multă vreme înainte de venirea valurilor şi au trăit cu nuci-de-cocos timp de zece zile. În sudul insulei Surin, cei două sute de oameni din tribul Moken, cu excepția unui băiat cu handicap, au reuşit şi ei să se adăpostească cu mult înainte de momentul fatidic. Când au fost întrebați cum de au ştiut că urma să se producă o astfel de tragedie, au părut surprinşi, ca şi cum răspunsul era evident. „N-am făcut decât să ascultăm natura."

Jonathan zâmbi:

— Victor Hugo spunea: „Natura ne vorbeşte, dar noi nu ştim s-o ascultăm".

Margie îi dădu dreptate.

— De altfel, acele populații primitive sunt capabile de lucruri uimitoare. Au, în mod evident, acces la o sursă de informații misterioasă, care nouă ne e străină.

— La ce te gândeşti?

— Indienii din Amazonia sunt capabili să găsească arborele sau planta care poate vindeca un bolnav. În ciuda faptului că acolo sunt mai multe specii pe un singur hectar decât în toată Europa. Ca să vorbim doar de arbori. Cât despre plante, în jurul lor cresc mai mult de optzeci de mii de soiuri. Dacă-i întrebi cum fac ca s-o găsească pe cea potrivită, îți spun că plantele înseşi le arată răspunsul.

Jonathan îşi reprimă un zâmbet.

— Şamanii lor intră în transă şi, în această stare modificată de conştiință, afirmă că pot intra în contact cu spiritul plantelor. Ca şi cum transa le-ar permite să se conecteze mai uşor la...

— ...un câmp morfic.

— Exact! Uite un alt exemplu tulburător: de-a lungul generațiilor, au reuşit să realizeze diferite formule de *curare,* acea otravă pe care o folosesc la vânătoare şi care provoacă paralizia instantanee a membrelor victimei. Cercetătorii occidentali s-au aplecat asupra problemei şi au descoperit că unele formule sunt sofisticate, folosind elemente extrase din diferite plante, fiecare ingredient jucând un rol esențial. Dacă un singur element ar lipsi sau dacă dozajul unuia dintre ele ar fi modificat, otrava n-ar mai avea efect. Cum au reuşit să găsească formula perfectă? Nu au cântare, nici laboratoare ori instrumente. Sunt toți analfabeți.

— Poate prin încercări repetate.

— Nu. Asta se poate întâmpla când cauți combinația a două, trei elemente din zecile ori sutele disponibile, dar combinația ideală a şapte sau opt din optzeci de mii înseamnă milioane de posibilități. Nimeni nu poate face milioane de încercări.

Jonathan îşi lăsă privirea să rătăcească peste grădină, peste arbori, arbuşti, tufe, plante şi ierburi. Greu de imaginat că există ceva ce ne leagă.

— Eşti conştientă, zise apoi, că eşti pe cale să striveşti în mod brutal sute de fire de iarbă din peluză, călcându-le în picioare?

Margie râse din toată inima:

— Este adevărat că perspectiva unei astfel de legături te face să-ți reconsideri relația cu lumea înconjurătoare, zise ea, aruncând priviri admirative vegetației din grădină. De altfel, multe studii au demonstrat lucruri destul de grăitoare în acest sens.

— Ca de exemplu?

— Cercetătorii au demonstrat că o simplă plimbare prin pădure ne poate întări sistemul imunitar.

Jonathan se gândi la plimbările lui prin sălbăticiile de pe Big Sur. Se simțea atât de bine în acele momente...

— Alte studii, continuă ea, dovedesc că prezența plantelor într-un birou face să scadă cu treizeci la sută incidența durerilor de cap, cu douăzeci la sută a oboselii şi, în acelaşi procent, a durerilor în gât. Putem vorbi despre aceleaşi rezultate, legate de prezența animalelor în jurul nostru. De asemenea, se ştie că o persoană care a suferit un infarct are cu douăzeci şi trei la sută mai multe şanse să fie în viață un an mai târziu dacă are un câine de casă.

— Mă faci să mă simt vinovat: Chloé şi-a dorit mereu un animal. Angela ar fi fost de acord, dar eu m-am opus întotdeauna.

— Omul, zâmbi Margie, este un animal social. Are nevoie de relații: cu semenii, cu animalele, cu plantele. Relațiile acestea ne ajută să trăim. Fapt demonstrat de experimentul făcut de împăratul Frederic al II-lea al Sfântului Imperiu, în secolul al XIII-lea.

— N-am auzit niciodată despre el.

— Împăratul vorbea curent şase ori şapte limbi şi se întreba care ar putea fi „limba divină”, cea pe care am vorbi-o

în mod natural, dacă nimeni nu ne-ar învăța altceva. Ca urmare, a făcut un experiment care, din fericire, în zilele noastre nu ar fi permis.

— Ce-a făcut?

— A izolat nou-născuți, lăsându-i în grija unor femei special alese. Acestea fuseseră instruite să le dea de mâncare, de băut, să-i schimbe pentru a rămâne curați, pe scurt, să le răspundă nevoilor fiziologice de bază. Li se interzisese însă să-i alinte, să se joace cu ei şi mai ales să le vorbească.

— Şi ce limbă au deprins?

— Nu s-a aflat niciodată.

— De ce?

— Pentru că niciunul nu a supraviețuit. În ciuda faptului că le fuseseră acoperite toate nevoile fiziologice. Doar că fuseseră privați de interacțiunea cu ceilalți.

Jonathan scutură din cap, dezgustat.

— Atroce!

— Relațiile sunt esența vieții noastre, Jonathan.

Aceste ultime cuvinte păreau să fi rămas suspendate în aer. Soarele strălucea cu putere acum şi Jonathan ştia că mătuşa lui nu va mai întârzia mult pe afară. Pe suprafața oceanului începuse să bată un vânt uşor şi micile veliere îşi reluaseră cursul împreună.

Relațiile sunt esența vieții noastre. Din păcate, principalele lui relații erau cele cu clienții. Dar putem vorbi oare despre adevărate relații cu nişte oameni de la care aşteptăm ceva? Cu nişte oameni cărora le ascundem lucruri ca să obținem o semnătură? Nu. Nu chiar...

— Unii au impresia că pot trăi fără să depindă de nimeni. Li se pare că fericirea nu e decât ceva construit de ei înşişi. Ce iluzie monumentală!

Margie se aplecă spre el şi-l privi cu faimosul ei zâmbet malițios.

— În interiorul corpului tău trăiesc cinci sute de specii de microorganisme.

— Şi eu care mă simțeam singur.

— O sută de mii de miliarde de bacterii în intestine.

— Opreşte-te, ce scârbos!

— Aceste bacterii sunt de o sută de ori mai numeroase decât celulele corpului tău.

— Taci din gură, că-mi faci poftă de o cură de antibiotice.

— Uneori avem nevoie de cei pe care-i credem duşmani, zâmbi ea.

— Unde vrei să ajungi?

— Bacteriile astea te protejează împotriva microorganismelor virulente care te-ar putea îmbolnăvi grav. Să le ucizi cu antibiotice te-ar face vulnerabil. Şi apoi...

— Ce?

— Mai e ceva, zise ea pe un ton misterios.

Jonathan se încruntă.

— Bacteriile care trăiesc în intestinele tale sunt responsabile pentru dozajul corect al serotoninei. Fără ele, n-ai avea destulă.

Margie îl privi câteva momente, mărind suspansul:

— E hormonul care te face să te simți fericit.

16

Austin Fisher clipi, apoi dădu uşor din cap, încercând să alunge amintirile. Să se întoarcă în prezent. Trecutul nu mai exista. Inutil să-l retrăieşti clipă de clipă. Luă o minge de tenis în mână şi o frământă între degete, concentrându-se la senzația fizică pe care i-o dădea. Cea a prezentului, doar a prezentului. Totuşi, după câteva momente, imaginea jucătorului danez îi apăru din nou înaintea ochilor şi-i auzi vocea uşor nazală, cu tonalitatea aceea odioasă, din timpul interviului pentru CNN.

Austin Fisher e doar o maşină, o maşină de câştigat partide.

Gelozia. Doar ea l-a împins pe sportivul acela ratat să debiteze asemenea orori.

Revino-ți, doar eşti profesionist!

De-a lungul carierei, auzise adesea comentatori care făceau afirmații dezagreabile. Făcea parte din joc şi el ajunsese în stadiul în care nu-l mai atingeau atât de mult. Bineînțeles că nu de puține ori se simțea agasat şi chiar furios, dar de data asta era diferit. Niciodată aceste treburi nu-l afectaseră în aşa măsură. De ce acum? De ce? De ce chiar înaintea turneului care l-ar fi făcut să intre în istorie?

O maşină de câştigat, fără sentimente, în asta constă forța lui.

Cum puteau fi atât de nedrepți? Uitând efortul titanic pe care îl depunea, toți acei ani de antrenament dur, munca înverşunată, fără timp liber şi fără relaxare. Cum poți mătura toate astea printr-o lovitură ca de rever...?

În acel moment, Warren intră în camera scăldată în lumină. Salonul vilei închiriate pe durata turneului avea ferestre largi, ce dădeau spre piscină. Zâmbetul antrenorului se stinse brusc la vederea jucătorului său.

— Te supără ceva?

— Nu. Sunt bine. Nicio problemă, răspunse Austin pe un ton neutru, stăpânindu-se perfect.

Warren îl privi o clipă, apoi se aşează pe braţul canapelei chiar în faţa lui.

— E vorba despre... danezul ăla, nu?

Austin rămase nemişcat câteva momente, apoi sfârşi prin a recunoaşte, îmbufnat. Era de preferat să-i mărturisească lui Warren. Nu se face să începi să-i ascunzi lucruri antrenorului tău.

— Mi-e greu să-mi alung din minte imaginea lui şi vorbele sale, îmi tot revin în cap, mă urmăresc.

Warren miji ochii.

— Şi care-i treaba?

Austin îşi permise un moment de tăcere ca să reuşească să privească lucid în sine însuşi.

— Mi se pare nedrept, mă întristează şi-mi distrage atenţia. Pe scurt, mă deranjează.

— De obicei te înfurie, îi zise Warren cu un aer preocupat.

— De obicei, e vorba de vreun jurnalist care spune genul ăsta de lucruri, aşa că mă enervez. Acum e un jucător ca mine şi, nu ştiu de ce, dar mă întristează. Mă răneşte.

Warren rămase o vreme tăcut, apoi se ridică.

— Peste două minute o să râzi de toate astea. În trecut, m-am confruntat de multe ori cu astfel de probleme, în lumea afacerilor. Contextul era diferit, dar schema rămâne aceeaşi. Acolo era vorba mai mult de persoane care rumegau reproşurile şefilor sau remarcile răutăcioase ale colegilor pregătiţi să calce peste cadavre.

Luă o carafă de pe masa joasă.

— Vrei un pahar cu apă?

Austin făcu semn că da. Warren turnă pentru amândoi şi-i întinse unul dintre pahare jucătorului.

— Zici că imaginea lui şi cuvintele sale îţi revin mereu în minte. Sub ce formă? Spune-mi mai multe.

— Sub ce formă? Păi... Cum să-ţi spun... Îi văd faţa aşa cum a apărut la televizor...

— La ce distanţă de tine?

— Cum adică? E doar în capul meu, cum la ce distanţă?

— Am înțeles. Dar, dacă ar trebui să localizezi în spațiu această imagine mentală pe care ți-o reprezinți, unde ai plasa-o?

Austin încercă să se concentreze. Dificil de spus unde ar plasa imaginea unei amintiri...

— La trei metri înaintea mea... aş spune.

— Ce dimensiune are imaginea?

Austin reflectă un moment, încercând să-şi readucă imaginea în minte.

— E un fel de pătrat cu latura de un metru.

— Colorată sau alb-negru? Contrastantă ori ştearsă?

— Colorată, contrastantă. Pielea aia de beţiv sparge imaginea.

— E o imagine fixă ori mobilă?

— E ca un film. De fapt, îmi derulez iar şi iar în minte filmul interviului pe care l-a dat.

— OK. Şi vocea, descrie-mi cum e vocea pe care o auzi.

— Puternică, în ciuda tonului nazal. Repetă întruna acuzațiile pe care mi le-a adus.

— Bine. Acum ia imaginea şi depărteaz-o puțin, să zicem la patru, cinci metri.

— De ce?

— Făcând să se schimbe modul în care-ți reprezinți respectiva amintire, vei schimba şi ceea ce simți în legătură cu ea. Împinge această viziune la patru, cinci metri depărtare.

Austin privi imaginea mentală a jucătorului care se agita şi vizualiză cum se îndepărtează. Dădu din cap.

— Foarte bine, zise Warren. Acum redu-i mărimea puțin câte puțin. Până la jumătate.

— OK.

— Îndepărtează câteva culori, fă-o mai ştearsă, mai palidă, aproape de alb-negru.

Austin zâmbi în timp ce opera modificările.

— Bravo! În ce fel ți s-a schimbat sentimentul față de ea?

— Mă simt mai detaşat.

— Perfect. Acum, să ne jucăm şi cu vocea. Lasă-l să vorbească, dar cu o voce adormită, din ce în ce mai lentă, tărăgănată şi gravă, o voce care curge gros ca mierea. Spune însă aceleaşi lucruri.

Tânărul se concentră câteva momente, apoi începu să râmjească.

— În continuare, vreau să-i adaugi puțină muzică în fundal, ceva care să meargă cu ce spune. Auzi încă ce spune?

— Da.

— Adaugă nişte muzică... de circ! Aşa cum auzim uneori, o muzică amuzantă şi puțin ridicolă, bufă, grotescă. O auzi pe deasupra tipului care continuă să vorbească cu vocea lui de bezea topită.

Austin începu să râdă vizualizând mental micul film imaginar. Jucătorul avea o față de idiot de la țară, complet ridicolă.

— Auuustin Fiiiisher e oooo maaaşiiiină.

Cu muzica în fundal, acuzațiile lui păreau complet ridicole.

— Acum, de la capăt, zise Warren, pune filmul ăsta de la început, apoi de la sfârşit.

— De la sfârşit?

— Da, ca şi cum operatorul dintr-un cinematograf vechi ar rebobina pelicula. Scenele defilează în sens invers.

Austin se concentră. Nu era uşor.

— Pune-l de la capăt, cu muzica de circ şi toată bâzâiala.

Sportivul se destinse. Imaginea adversarului danez nu mai avea asupra lui niciun efect negativ. Îi asculta cuvintele râzând uşor.

— De-acum înainte, zise Warren, de fiecare dată când această amintire îți revine în minte, va fi în decorul imaginat de tine.

Austin zâmbi. Îşi propuse să aplice tehnica nou învățată şi la vechile reproşuri pe care i le făcea tatăl lui schilodindu-i copilăria şi care, venite din neant, îi răsunau câteodată în urechi.

Dar nu în momentul acesta. În niciun caz. Mai târziu. După ce va câştiga turneul.

17

Cling!

Paharele se ciocniră cu un sunet cristalin. Terasa cafenelei era scăldată în soare.

— În sănătatea voastră! exclamă Jonathan cu gura până la urechi.

— Şi a ta! mormăiră Michael şi Angela.

Michael era contrariat după ce Jonathan anunțase că nu, întoarcerea lui în San Francisco nu însemna pentru moment şi revenirea la serviciu.

— Arăți bine, zise Angela cu un uşor aer de invidie. Nu mai ştiu cine e idiotul care a zis: „Munca înseamnă sănătate".

De două zile încoace, Jonathan plutea ca pe un norişor. Discuțiile cu Margie îl umpluseră de entuziasm, redându-i pofta de viață. Acum vedea lumea cu alți ochi, iar viața îi dădea sentimentul că participă la o aventură plină de mister, unică, extraordinară. Nu ştia până când, exact, dar savura din plin magia fiecărei clipe. Când privirea i se încrucişa cu a altei persoane ori îi cădea pe o floare, ori pe o pasăre, îi venea să zâmbească.

— Ai aerul că-ți merge bine, îi zise şi Michael pe un ton de reproş.

— Da, ai dreptate.

Michael bău o gură.

— Lucrurile la birou s-au deteriorat serios de când ai plecat.

Jonathan se uita la asociații lui zâmbind. Privirea i se muta de la unul la altul. Trăsăturile fețelor lor, expresiile, ochii, cele mai mici mişcări spuneau câte ceva despre ei, despre viața lor, despre temerile şi speranțele lor. Aceleaşi trăsături îi vorbeau despre copiii care fuseseră, acei copii care trăiseră, se maturizaseră, evoluaseră, dar care aveau să reprezinte pentru totdeauna o parte din ei. Acest mod de a-i privi îi apropia de el.

Jonathan realiză că rareori avusese ocazia să se uite la ei *cu adevărat,* ca acum. Ochii noştri obişnuiesc să alunece peste oameni, fără să-i observe în detaliu, fără să le dea atenție.

— Mă bucur aşa de mult să vă revăd, zise apoi cu o față radioasă.

Cei doi se uitară cruciş la el. Michael rupse primul tăcerea:

— Când intenționezi să te întorci la muncă?

Dar Jonathan rămase pe norişorul lui.

— Viața e...

Michael şi Angela îl priviră cu coada ochiului, aşteptând continuarea.

— ...frumoasă. Atât de frumoasă!

Angela muşcă dintr-o ridiche.

— Mai ai şi alte reflecții profunde ca asta?

— Viața e frumoasă şi noi nici nu ne dăm seama. Uită-te la ridichea pe care o mănânci! Nu e minunată? Ba da... doar priveşte-o cu adevărat... Merită să-i admirăm frumusețea înainte s-o înghițim, să-i... mulțumim că ni se oferă.

Cei doi se holbau la el cu nişte fețe ciudate, indescriptibile.

Jonathan inspiră profund, ridicând din umeri într-un gest de neputință. Nu putea să descrie ce simțea cu adevărat.

— Găsesc că... viața e pur şi simplu fantastică, şi orice am zice, cu criză sau fără, trăim o epocă nemaipomenită.

— Uşor de zis când eşti în vacanță, zise Angela.

— Nu, dar, vedeți, când iei un pic de distanță, simplul fapt de a putea să stai aşa cum stăm noi acum, aici, unde vrem noi, şi de a putea alege ce să mâncăm, mi se pare incredibil. Nu?

— Ce se întâmplă cu tine?

— Nimic, doar... dacă ne-am plasa la scara istoriei umanității, a trăi în pace, a ne deplasa liber şi a mânca doar ce vrem, numai pocnind o dată din degete, e excepțional! Poate să pară banal, dar e un lux incredibil!

Michael şi Angela se opriseră din mestecat. Se uitau la el îngrijorați.

— Azi-dimineață, în timp ce făceam duş, îmi spuneam că e de-ajuns să răsucesc un robinet şi, pac! curge apă. Vă dați seama? Ce nebunie! Învârt un robinet şi curge apă. O vreau rece? Vine rece. Caldă? Ea curge caldă peste mine, aşa, pur şi simplu. Realizați măcar puțin? Apoi, dacă se face prea întuneric, apăs pe un buton şi se aprinde lumina!

— Ai face bine ca mai întâi să te ştergi pe mâini, zise Michael.

— Dar realizați măcar? O simplă mişcare din deget şi am lumină! Ar trebui să ne bucurăm de fiecare dată! Mi-e frig, apăs alt buton şi mi se încălzeşte toată casa. Nu e ceva dat naibii, dacă stăm să ne gândim?

Cei doi asociați se uitau fix la el, Michael încruntat, Angela cu ochii cât cepele.

— Ai fumat ceva? întrebă Michael.

— Chiar aşa, adăugă şi femeia pe un ton ce sugera uimire.

Jonathan zâmbi, bău câteva guri, apoi mâncă în tăcere.

— Uitați-vă la asta! zise dintr-odată.

Michael şi Angela se aplecară spre farfuria cu legume crude servită ca aperitiv cu un sos de brânză. Jonathan ținea între degete o inflorescență de broccoli.

— Haideți, uitați-vă mai de-aproape!

— Ce? zise Angela. Are vreun vierme?

— Uitați-vă ce minunăție! Fiecare pălărie se ramifică în pălărioare mai mici cu exact aceeaşi structură şi, când le privim de aproape pe fiecare dintre ele, vedem cum se divizează în pălării miniaturale de aceeaşi formă. Acest broccoli are o structură de fractal. În fiecare parte, regăsim întregul. Aşa cum fiecare dintre noi reprezentăm întreaga umanitate ori cum universul nesfârşit se oglindeşte în fiecare pumn de țărână.

— Fabulos, zise Angela pe un ton posac.

— Când mâncăm deci, viața hrăneşte viața. În final, viața conține viață.

Michael se încruntă din nou. Angela îşi miji ochii.

— Uite, am auzit o chestie formidabilă, continuă Jonathan. În intestinele noastre trăiesc miliarde de bacterii, şi...

— Suntem o adevărată fosă septică ambulantă, comentă Michael.

Angela se strâmbă.

— Şi ştiți ce? nu se intimida Jonathan. Ele ne furnizează serotonina, hormonul fericirii. Ce ciudat, nu? Datorită lor ne simțim bine!

Angela suspină.

— Şi care-ar fi mesajul tău? Că, în fapt, fericirea noastră depinde de ceva care ne ajută la defecare?

Înmuie o ridiche în sos înainte să adauge:

— Poate că ar trebui totuşi să-i propun soacră-mii să se mute la noi...

18

„Dacă vom lăsa să mai treacă mult timp, vom atinge acel punct din care nu mai există cale de întoarcere şi în care încălzirea globală va avea efecte ireversibile.

— Cum ar fi?”

Cercetătorul îşi drese nervos vocea, pradă emoției. Ryan zâmbi. Tipul ăsta îşi permitea să dea lecții tuturor şi nici măcar nu era capabil să vorbească la televizor.

„Creşterea temperaturii produce topirea calotelor glaciare de la poli. Prin topire, gheața riscă să elibereze în aer metanul pe care-l conține. Or, metanul, deocamdată prizonier, este el însuşi un gaz cu efect de seră...

— Vreți să spuneți că asta înseamnă o accelerare a procesului?”

Invitatul dădu din cap afirmativ.

„— Care va duce la ce?”

Ryan închise televizorul. Era sătul de toate tâmpeniile astea.

Reveni la fereastra camerei sale. Nici țipenie de om prin curțile vecine. De dimineață, filmase al paisprezecelea episod cu Gary ridicând din umeri, poveste aşteptată de o grămadă de spectatori fideli.

Se întoarse în salon şi aruncă o privire din spatele storurilor de culoare neagră. Michael şi Angela stăteau la o masă.

Ryan deschise miniantena parabolică şi camera.

— Ceea ce mă uimeşte e că Jonathan s-a schimbat de când v-ați despărțit. E zen, destins, pozitiv...

— Mersi mult de apreciere, răspunse ea vexată.

— Bine, un pic dus, recunosc, dar...

Michael luă o ridiche şi o aduse în fața ochilor.

— O, tu, Ridiche, minune a naturii! Mulțumesc că mi te-ai oferit, că mă laşi să te mănânc, sacrificându-ți viața pentru mine. Viața se hrăneşte cu viață, şi omul cu ridichi!

O bagă în gură cu un aer inspirat şi o mestecă ceremonios, închizând ochii. Angela izbucni în râs.

— E foarte amuzant, dar tipul ar trebui să se hotărască să se întoarcă la muncă. Afacerile nu mai pot bate pasul pe loc în felul ăsta.

Michael încuviinţă, preocupat dintr-odată.

— Bun, deci când o să-mi vinzi partea ta, ca să nu mai fii nevoită să vezi faţa insuportabilă a ex-ului tău radios şi înfloritor?

— Nici să nu te gândeşti!

— O să te răzgândeşti, ţi-o spun eu.

— Vinderea părţii mele din afacere nu mi-ar permite nici să-mi imaginez c-aş putea începe altceva.

Faţa de obicei animată a entuziastului Michael se înăspri. Ryan îşi zise că tipul ăla hrăpăreţ detectase o fisură în armura interlocutoarei sale. Făcu un *zoom* lejer.

— Dacă ai în vedere o sursă complementară ca să-ţi deschizi altceva, am eu o idee.

Angela ridică privirea.

— Şi anume?

— În loc să-i ceri lui Jonathan o pensie lunară, cere-i capital, adică o sumă mare dintr-o lovitură.

Femeia ridică din umeri.

— Şi după aia să nu mai pup nimic? Ar fi o nebunie, Chloé n-are decât şapte ani...

— Din contră, e mult mai prudent: Jonathan se poartă aşa de ciudat în momentul ăsta, că ce-i în mână, nu-i minciună. Mai bine să nu dai vrabia din mână pe cioara de pe gard.

Angela păru să reflecteze. Continuă să mănânce în linişte, încruntată.

— Oricum, zise ea după un timp, va refuza. Nu are nimic pus deoparte. E incapabil s-o facă.

Ryan apropie obiectivul de faţa lui Michael. Puteai observa că-şi reprimă un surâs victorios.

— O să se descurce el, zise pe un ton enigmatic. Când vrei să faci rost de bani, găseşti întotdeauna o soluţie.

Ryan se bosumflă, măturând cu privirea restul terasei. Reperă două tipe în toiul discuției la o altă masă şi-şi îndreptă camera spre ele.

— Nasoală treabă, zise tânăra brunetă cu părul de lungime medie şi ochelari cu ramă de baga. Ai auzit, dragă, de tipul roşcat de la contabilitate? A fost concediat. Ce trist, era super simpatic omul.

— Cine, dragă?

— Ştii tu, tipul care se ocupă de contabilitatea clienților. Îl întâlneam uneori la cantină, stătea de obicei la fereastră.

— A, da. Îmi amintesc.

— E mega simpatic tipul.

— Ba nu. E un netot.

— Te înşeli, e adorabil, te asigur.

— O, nu. Ieri am fost la el în legătură cu un client care nu-şi primise banii. Nici n-a vrut să scoată dosarul până nu i-am dat numărul clientului. A trebuit să mă-ntorc în birou, aşa că-ți dai seama ce gen de om e.

— Aşa, deci?

— Îhî, şi în plus, cu altă ocazie am avut din nou nevoie de el. Intru în birou, el, online. Nu voiam decât o înregistrare, dar nesimțitul m-a făcut s-aştept până a terminat discuția. Nici că s-a întrerupt o secundă, să mă întrebe măcar ce doresc. Nimic. Dă-l naibii. Un nemernic...

Bruneta se bosumflă o secundă.

— Mda, ai dreptate, zise apoi. Un nemernic.

Ryan izbucni în râs şi întrerupse filmarea.

Să zicem... 12/20. Postăm.

Scena îi aduse aminte de un experiment despre care citise cândva, făcut de psihologi. Puseseră într-o cameră un grup de actori de comedie, pregătiți dinainte. Apoi au invitat un voluntar, genul care acceptă rolul de cobai ca să câştige ceva parale pentru a-şi completa veniturile. L-au lăsat să creadă că actorii sunt şi ei cobai. Oamenii au început să discute între ei, aşteptând începerea experimentului, pentru că li se

spusese că cercetătorii întârzie. În realitate, tipul n-a realizat că experimentul era în curs.

La un moment dat, unul dintre actori a venit cu o idee absolut ciudată şi bineînțeles că tipul n-a fost de acord cu el. Trebuie spus că era realmente o tâmpenie, şi, în plus, se vedea că era în contradicție cu sistemul său de valori.

Doar că, pe parcurs, ceilalți actori şi-au dat şi ei cu părerea, susținând ideea primului şi afirmând că e adevărată.

După un timp, s-a observat o schimbare în felul de a gândi al voluntarului. Acesta a început să se îndoiască, să ezite, apoi a aderat şi el la acea idee. La final, era absolut convins.

19

Chloé era nebună de fericire. Ce plăcere s-o vezi aşa! Jonathan îşi ţinea, în sfârşit, promisiunea de a o duce la Muzeul de Ştiinţe Naturale.

Parcă Chevroletul alb, proaspăt reparat şi se îndreptară împreună spre intrare. Ce bine se simţea ţinându-i mânuţa în palma lui!

Cerul era albastru, fără urmă de ceaţă matinală, iar aerul răcoros purta încă parfumul uşor al arbuştilor în floare ce mărgineau drumul spre muzeu. Se auzeau frânturi de conversaţii în diferite limbi ale turiştilor ce se îndreptau şi ei în grupuri mici spre acelaşi obiectiv.

În interior, expoziţia despre Amazonia era de-a dreptul fascinantă. Într-o seră enormă fusese reconstituită o porţiune de pădure tropicală cu arbori de aproape cincisprezece metri înălţime, din care atârnau ici-colo liane încâlcite ce se amestecau cu tot felul de arbuşti stufoşi şi plante. Lumina slabă recrea penumbra habitatului original. Şi toate astea într-o atmosferă incredibil de sufocantă, cu aer cald şi umed, încărcat de mirosurile puternice ale unor plante exotice necunoscute.

Pe panouri era explicată formidabila diversitate a speciilor găzduite de pădurea amazoniană şi se arăta că majoritatea firmelor de produse farmaceutice din lumea întreagă trimiteau experţi în zonă pentru a studia plantele din care se vor prepara medicamentele viitorului, interogând uneori, în cel mai mare secret, şamanii triburilor indigene pentru a se inspira din ştiinţa lor.

Diferite pancarte aminteau de ameninţarea exploatărilor forestiere din zonă şi de ritmul îngrijorător al distrugerilor pe care le provocau. Lui Jonathan i se umplu sufletul de tristeţe.

După vizitarea expoziţiei, cei doi merseră în marea sală a evoluţiei unde, de-abia intrată, fetiţa scoase un strigăt.

În fața ei se ridica scheletul gigantic al unui dinozaur. Gura deschisă lăsa la vedere o mandibulă supradimensionată dotată cu niște dinți amenințători, ea singură mai mare decât Chloé!

Se învârtiră în jurul colosului de oase, dar mintea lui Jonathan rămăsese la pădurea amazoniană și la pericolele ce planau asupra ei.

Omul civilizat distrusese deja echilibrul biologic al ecosistemelor sale: în câteva decenii, culturile intensive stimulate cu pesticide transformaseră acele habitate, altădată debordând de viață cu miile lor de specii de plante și animale, într-un spațiu mort unde, pe sute de mii de hectare, puteai vedea nesfârșite culturi cu aceleași cereale. Un spațiu vitregit de aproape toate celelalte forme de viață. Un vid abisal.

Distrugerea pădurii amazoniene era, Jonathan o simțea, un act de neiertat. De necontinuat. Cea mai mare greșeală posibilă.

Chloé nu-și mai putea dezlipi ochii de la scheletul gigantic. Prin apropiere trecea un grup de vizitatori însoțiți de o specialistă cu un evident accent britanic.

„Înainte de dispariție, spunea aceasta, dinozaurii deveniseră specia preponderentă de pe planeta noastră, dominând toate ecosistemele. Erau în vârful lanțului trofic și dominau apa, aerul și uscatul. Toate celelalte animale, plantele, arborii le aparțineau: aveau puterea de a distruge orice altă ființă vie și se foloseau de ea fără procese de conștiință...”

Jonathan se gândi zâmbind la cuvintele lui Margie: în istoria lumii, zicea ea, toți cei care au avut vocația puterii au sfârșit prin a fi detronați.

„La finalul epocii lor de glorie, continuă specialista din Anglia, dinozaurii au devenit din ce în ce mai mari și mai obezi. Nimic nu lăsa să se întrevadă dispariția lor bruscă, rămasă până azi, în ciuda ipotezelor avansate, un mister.”

— Tati, mi-e foame!

— Dinozaurii ăştia ţi-au produs foame, micuţo?

— Nu mai pot, mor de foame!

Se îndreptară spre ieşire şi intrară în fast-foodul din apropiere. Bărbatul cumpără un hotdog uriaş pentru fetiţă şi un hamburger enorm pentru el, pe care le-au mâncat plimbându-se prin grădină.

— Îţi place?

— E delicios! zise Chloé. Şi sosul e cel mai bun din lume!

Era de-a dreptul delicios s-o vadă deschizând gurița pentru a muşca din sendvişul mult prea mare pentru ea. La şapte ani, mai păstra încă ceva din bebeluşul de altădată, obrăjorii aceia rotunzi cu gropițele ce apăreau atunci când zâmbea. Era atât de fericit să fie cu ea, s-o privească în timp ce mânca aşa cu poftă! Regreta anii ce trecuseră şi timpul în care el se dedicase prea mult serviciului, în detrimentul familiei. Angela avea dreptate când îi făcea reproşuri din această cauză. Nu fusese niciodată dispus să recunoască, argumentând că efortul investit în cabinet era pentru ele. Pentru viitorul lor. Era adevărat, dar prezentul nu se trăieşte decât o singură dată. Momentele pierdute nu se mai întorc niciodată. Ce bine că măcar acum înțelesese asta!

Chloé era încă un copil şi el era hotărât să savureze fiecare clipă cu ea, chiar dacă asta însemna doar un weekend la două săptămâni. O să-şi lase acasă mobilul cu e-mailurile, mesajele şi celelalte aplicații de ştiri.

— Al tău e bun? întrebă ea.

— Foarte, şi...

Pe o bancă, la câțiva metri de ei, stătea un bărbat cu o figură familiară. Oare de unde-l cunoştea? Imposibil să-i asocieze un nume... Privirile li se încrucişară, dar celălalt nu reacționă.

A, da. Sigur!

— V-am văzut zilele trecute la televizor, îi zise Jonathan apropiindu-se. Într-un reportaj despre expoziția legată de Amazonia.

Bărbatul confirmă, zâmbind. Era indianul care vorbise despre pădure. Ce drăguț să vadă în realitate un necunoscut care apăruse la televizor cu doar câteva zile în urmă!

— Ceea ce ați spus atunci m-a impresionat, continuă Jonathan. E groaznic să distrugi totul, doar pentru bani.

Bărbatul dădu din cap în tăcere.

— Celelalte țări ar trebui să facă presiuni asupra brazilienilor, ca să se oprească.

Omul îl fixă câteva momente cu o privire pătrunzătoare.

— Puteți s-o spuneți şi aşa, sfârşi prin a răspunde, pe un ton misterios, aproape indulgent.

Jonathan se încruntă. Celălalt continuă să se uite la el condescendent.

— Ce vreți... să spuneți?

Indianul răspunse cu o voce caldă, aparent fără amărăciune, chiar dacă drama despre care vorbeau se petrecea pe pământul strămoşilor săi.

— Brazilienii taie pădurea ca să planteze lanuri de soia şi să hrănească vitele.

— Da, ştiu asta.

Bărbatul îi privi îndelung, atât de binevoitor, încât liniştea deveni dintr-odată jenantă. Apoi continuă pe un ton la fel de calm şi plin de bunătate:

— Ştiți pentru cine sunt vitele acelea?

Lui Jonathan îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă. Apoi realiză. Înghiți în sec. Mâna care ținea hamburgerul începu să-i tremure. Simți cum roşeşte.

Rămase aşa, câteva clipe ce părură o eternitate, față în față cu bărbatul acela demn şi paradoxal de înțelegător, care îl privea cu infinită bunătate.

20

Lumea e rezultatul actelor noastre individuale.

Schimbarea produsă în fiecare dintre noi e singura cale spre o lume mai bună.

O lume mai bună, în care să putem trăi frumos.

Aceste idei se învârteau în cerc prin mintea lui Jonathan. Foindu-se agitat în pat, nu reuşea să adoarmă.

Ruşinea pe care o simțise în prezența indianului, dublată de un sentiment de vinovăție, îl ajutase să realizeze ceea ce acum părea o certitudine.

Doar începând cu propria transformare reuşise Gandhi să schimbe istoria Indiei fără să participe niciodată la guvernarea ei propriu-zisă. Ni-l reprezentăm întotdeauna radiind acea încredere senină, îmbrăcat în modestul său *dhoti* de bumbac alb şi refuzând orice titlu onorific. Uităm însă că în tinerețe era de o timiditate maladivă, în costumul lui *trois-pieces,* pe care îl purta în speranța de a fi respectat ca un englez. Evoluția sa interioară însă, transformarea în bărbatul senin, bun, drept şi lipsit de vanitate l-au făcut mai puternic decât întregul Imperiu Britanic, cu toată armata şi instituțiile sale.

La fel s-a întâmplat şi în cazul lui Mandela care, suferind o adevărată revoluție interioară, a putut influența istoria Africii de Sud din întunericul celulei în care era închis. Lumea uită adesea că, la început, Mandela susținea lupta armată, motiv pentru care a şi fost aruncat în închisoare. Dar acolo a trăit o evoluție personală uluitoare. Nu numai că a devenit un pacifist nonviolent, dar a reuşit chiar să-şi ierte duşmanii, călăii care îl ținuseră captiv, poate pe nedrept, vreme de douăzeci şi şapte de ani. Şi pentru că el a fost capabil să ierte, țara lui a reuşit să treacă pe o cale relativ paşnică prin acele incredibile transformări radicale.

Jonathan reuşi în sfârşit să adoarmă şi, în acea noapte, avu un vis ciudat...

Zboară printre nori, apoi se ridică deasupra lor, plutind peste marea de vată albă, într-un cer infinit de albastru.

Survolează Rusia, îi zăreşte pe Lenin şi pe revoluționarii care se strâng pe străzi, repetând entuziaşti:

Vrem egalitate!

Prin fața lui trec apoi nori negri. Când se risipesc, în sfârşit, Jonathan vede milioane de morți zăcând peste tot. Alți nori, apoi noapte deplină. Se simte imponderabil şi se învârteşte în cerc pe cer. Norii aleargă dedesubt. Deasupra, bolta întunecată. Apoi, din nou, lumină la orizont, umedă, albă. Jos, turlele aurite ale bisericilor din Sankt Petersburg îşi îndreaptă vârfurile spre el. În jurul lor, clădiri moderne. Pe străzi, maşini.

Lenin stă pe acoperişul unui zgârie-nori. Ridică din umeri. Vorbeşte, însă Jonathan ştie că e vocea lui Margie.

Toate astea pentru a se converti în țara cea mai inegalitară din lume, azi teatru al unui capitalism lipsit de orice constrângeri.

O pală de vânt foarte puternică. Jonathan nu poate să-i reziste şi e purtat în viteză spre est, în derivă prin mijlocul norilor. Acum survolează China şi, acolo, departe sub el, îl vede pe Mao, cu un zâmbet forțat pe față, anunțându-şi noua politică economică:

Marele Salt înainte ne va permite să mărim considerabil producția agricolă.

Din nou, nori foarte negri care se adună. Vocea lui Margie se face auzită din neant:

În cei trei ani care au urmat, trei milioane de oameni au murit de foame în China...

Lumina răzbate din nou, alungând tenebrele. Norii se îndepărtează.

Jonathan zboară pe deasupra Franței, recunoaşte ținutul Bourgogne pe care îl iubise atâta în copilărie. Pluguri trase de boi se mişcă încet pe ogoarele din Valonia. În spatele unei păduri apare Parisul – caleşti, trăsuri de piață, strigăte de

vizitii pe străzile înguste, mizerabile şi urât mirositoare. Soarele la orizont, lumină de crepuscul aurind acoperişurile. Robespierre ia cuvântul la clubul iacobinilor. Sincer, idealist.

Abolirea privilegiilor clasei conducătoare...

Apoi, ghilotina, capetele căzând, sângele curgând în valuri, mirosul tare de moarte. Străzile se umplu de o masă roşie, vâscoasă care se revarsă pe bulevarde. Întregul Paris e roşu. În Place de la Concorde, Robespierre priveşte sângele curgând. O limuzină precedată de motociclişti trece prin faţa lui. Marea de sânge se retrage. Robespierre aplaudă. În maşină, o voce de bărbat ce pare sinceră repetă la infinit:

Sunt în slujba cetăţenilor.

Motocicletele urmate de limuzină urcă pe Rue Royale.

Sunt în slujba cetăţenilor.

Cortegiul virează la stânga şi intră în Faubourg Saint-Honoré.

Sunt în slujba cetăţenilor.

Trece pe sub arcada Palatului Elysée. Bărbatul coboară din limuzină.

Sunt în slujba cetăţenilor.

Un covor roşu îl aşteaptă. Membrii gărzii republicane în tunici negre cu auriu şi caschete cu pene roşii îl aşteaptă să dea onorul. Bărbatul parcurge toată lungimea covorului, intră în palat, traversează sălile împodobite cu lambriuri din lemn aurit şi tapiserii din mătase şi se apropie de scară.

Soldaţii de la etaj iau şi ei poziţia de drepţi.

Un somelier cu mănuşi albe se înclină, prezentându-i sticle de vin de colecţie.

Un bucătar face o reverenţă, arătându-i un imens platou de argint plin cu cele mai rafinate mâncăruri.

Bărbatul urcă.

Ajuns sus, o armată de consilieri îl aşteaptă cu reverenţe.

O actriţă se dezbracă şi îşi freacă trupul gol şi jilav de burta lui proeminentă.

Valeţii îi deschid uşile şi se înclină la trecerea lui.

Bărbatul se opreşte la intrarea în birou. Lumina se reflectă în nenumăratele obiecte aurite. El se întoarce, îi măsoară cu privirea pe toți acei servitori, consilieri, gărzi şi bucătari şi constată:

Cetățenii sunt în slujba mea.

În acel moment, capul începe să i se umfle, să se umfle, să se umfle. I se umple cu aer, se face cât un burduf, se deformează, ocupând o jumătate din spațiul imensului birou. Apoi buzele supradimensionate se deschid şi se închid la infinit asemenea celor ale unui peşte obez şi încep să sufle vânt, vânt, mai mult vânt.

Un jurnalist se repede şi pune în fața orificiului prezidențial un microfon de plastic roz care se lărgeşte spre capăt, într-un balon de apă cu săpun, şi apoi baloane, baloane, baloane se revarsă la infinit.

Dar bărbatul continuă să se umfle, apoi, brusc, gazul începe să iasă din el cu un şuierat continuu. Se dezumflă ca un balon înțepat şi gazul îl propulsează pe rând în cele patru colțuri ale camerei, înainte să-l proiecteze prin fereastra deschisă. Survolează în cercuri curtea Palatului, apoi zboară pe deasupra covorului roşu pe care, în acelaşi moment, îl parcurge un alt bărbat, repetând obsesiv: *Sunt în slujba cetățenilor.*

Chiar atunci, pe celălalt mal al Senei, zeci de deputați cu capetele umflate se dezumflă în cor şi sunt propulsați în aceeaşi manieră pe ferestrele Adunării Naționale. Zboară cu zgomot pe deasupra cartierului Saint-Germain, apoi urcă spre Grădinile Luxemburg. Sunt aspirați prin ferestrele Senatului şi cad moi, flaşti ca nişte marionete de cauciuc gonflabil, în somptuoase fotolii de catifea purpurie unde adorm instantaneu pe un fond zgomotos de flatulență.

21

Gary îşi trecu o mână prin barbă. Mirându-se că-i rămăsese neagră, după toate necazurile pe care le avusese după moartea soției.

— Mai încet, copii! urlă el prin ferestruica bucătăriei la puştii care făceau gălăgie în curte. Scoateți din sărite pe toată lumea!

Copiii ăştia erau insuportabili. Toată vara prin curte şi prin grădina cât un şervet de bucătărie, era mai mult decât putea el suporta. De ce le dădeau atâta vacanță? Ca să-i facă pe părinți să se suie pe pereți, bineînțeles! De-abia aştept să înceapă să lucreze verile, asta o să-i țină departe. Dar, până atunci...

De altfel, dacă n-ar fi avut copii de hrănit, şi-ar fi închis afacerea cu mult timp în urmă. Ar fi încercat altceva. Vreo treabă fără bătăi de cap, liniştită şi, mai ales: fără clienți. Ce infern, clienții! Nu ştiu ce vor, nu-l tratează cu amabilitate şi nu sunt niciodată mulțumiți. Prea prăjite, prea mici, prea dulci, prea calde, prea crude, prea mari, nu destul de calde, prea uleioase, nu destul de dulci, prea scumpe... Şi-apoi se găsesc întotdeauna unii prea grăbiți, care îi induc o aşa stare de nervi, de nici aluatul nu mai vrea să crească. Ori, din contră, stau să-ți povestească toată viața lor, deşi pe firma ta nu scrie nici psihiatru, nici popă.

În plus, copiii urlă din te miri ce. Tatăl lui nu-i permisese niciodată aşa ceva. Ar fi încasat o bătaie... Apucă deci o spatulă de luat brioşele din tavă şi bătu de câteva ori în geam. Afară se lăsă liniştea.

Da, lumea nu e serviabilă. Deunăzi, nu reuşise să prindă oblonul care amenința să fie luat de vânt. Era acolo, singur, luptând împotriva panoului care se tot închidea. Lumea trecea pe trotuar. Crezi că se găsise vreunul să-l ajute? Da' de unde! Fiecare îşi vede de treaba lui, nu-l interesează de ceilalți.

Uşa se deschise şi intră o tipă bine făcută, genul care zice „prea grase”.

— Bună ziua, aveți cumva, vă rog, monede de douăzeci de dolari? Pentru aparatul din parcare...

Gary se uită la ea şi scutură din cap:

— N-am.

Nu scrie Bancă pe firmă. Trebuie să fii ferm de la început, altfel şi-o iau în cap şi încep să te streseze cât e ziua de lungă şi te trezeşti fără mărunțiş.

Scoase din cuptor o tavă plină de brioşe fierbinți şi bine mirositoare.

— Încă zece secunde, bombăni el, şi mă făcea să le ard.

Un bărbat de vreo treizeci de ani intră şi el în magazin. Zâmbind. Deci, dubios. Gary se încruntă.

— Bună ziua, zise tipul pe un ton vesel, ca şi cum s-ar fi întors de la o cină cu prietenii.

Proprietarul făcu un semn din cap şi aşteptă.

— Jack Murphy, zise celălalt, întinzându-i o carte de vizită.

Gary aruncă o privire piezişă, fără să o ia.

Jack Murphy, reprezentant, Fabrica de Ciocolată Diamand

— Ce doriți de la mine?

Zâmbetul tipului îngheță, semn că avea probabil ceva să-şi reproşeze.

— Nimic, nimic, se apără el făcând un efort suspect ca să nu-i piară zâmbetul. Am venit doar ca să vorbesc cu dumneata.

Gary îl fixă cu privirea, exact atât cât era necesar ca să-i provoace o reacție sinceră.

— Nu cred că am chef de aşa ceva.

Celălalt tuşi uşor, forțându-se să râdă, puțin derutat. Pe oameni trebuie să ştii să-i scuturi puțin, ca să afli ce au în căpățână. Hai, zi odată!

— Firma noastră produce o gamă variată de ciocolată la prețuri foarte atractive pentru comercianți şi mă întrebam...

— Am deja tot ce-mi trebuie.

— Dar...

— Nu, mulțumesc, nu am nevoie de nimic.

— Nu vreți să vă arăt ce economii ați putea face colaborând cu noi?

Gary oftă. Nu, nu voia. Apoi îl privi în față pe tip şi nu mai scoase niciun cuvânt. Îl fixă doar, fără să zică nimic. Tactica lui preferată. Tăcere. Când ridici câte o obiecție, tipii ăştia au răspuns la orice, pregătit dinainte, învățat pe dinafară. Aşa că mai bine taci. Şi nu mai au de ce să se agațe. Fără cocoloaşe, aluatul curge...

Omul tuşi din nou, apoi se uită la ceas.

— Ei bine... cred că ar trebui să plec.

Aşa. Drum bun şi cale bătută.

— La revedere, mai zise tipul în timp ce ieşea.

Gary făcu un semn scurt din cap.

Afară, puştii începură să zbiere din nou.

De-abia închisă, uşa se deschise din nou. Față de „prea prăjite". Un altul apăru în urma lui. Față cunoscută. Era tânărul agent de asigurări care venea să-şi ia din când în când micul dejun la el.

Încercase să-i vândă nişte polițe de asigurare cu câteva luni în urmă. „Ca să fiți la adăpost de probleme", zisese el. La adăpost de probleme. Ca şi cum ar fi fost posibil. Ori mă lua de fraier, ori nici el nu înțelegea cum merge treaba.

Când ai probleme tot timpul, nici nu le mai numeşti probleme. Le spui pur şi simplu viață. Ciudat e când îți merge bine. Doar atunci ți se aprinde un beculeț roşu în cap şi-ți spui: am o problemă.

22

6–3; 6–2; 5–3.

Austin e la serviciu, față în față cu blondinul suedez. Încă un *game* şi va câştiga meciul şi locul în a opta finală.

Bătu mingea de trei ori, se uită în față, apoi încă trei bătăi. Lansă mingea în aer, îşi destinse brațul într-o mişcare largă şi... simți o durere acută în umăr.

Lăsă mingea să cadă fără s-o lovească. Neliniştit, îşi palpă umărul cu mâna stângă, apăsă în speranța de a înțelege de unde venea durerea, dar aceasta dispăru. Îşi roti încet umărul în toate sensurile, apoi masă uşor. Nimic. O mişcare greşită, nimic mai mult.

Luă încă o minge. Trei bătăi, o privire scurtă spre partea adversă, alte trei bătăi. Mingea se ridică, el pregăti brațul şi lovi cu putere.

Durerea îi străpunse umărul.

Rămase pe loc şi lăsă mingea să vină înspre el, fără să se mişte.

0–15, zise arbitrul.

Publicul aplaudă.

Cu atât mai rău. Va pierde game-ul, protejându-şi astfel umărul, apoi îl va vedea un medic, înainte de reluarea meciului.

Servi mingea următoare uşor, cum îşi permitea s-o facă uneori Michael Chang în vremurile bune.

Adversarul a fost atât de surprins, încât nu reuşi să prindă mingea decât în ultimul moment, după ce fugise până aproape de fileu. Austin făcu un lob şi marcă.

15–15, zise arbitrul.

Dar următoarele mingi, servite în acelaşi fel, nu-l mai surprinseră pe suedez. Îi luă mai puțin de cinci minute ca să câştige game-ul.

În timp ce se îndrepta spre scaunul său, aplauzele îi amintiră lui Austin că nici când era acasă nu avea publicul

de partea lui. Făcându-l să pară un tip insensibil, comentatorii îl privau de simpatia spectatorilor.

Medicul se precipită spre el şi-l consultă. Diagnosticul căzu ca un fulger: întindere acută a muşchiului supraspinos. Scoase imediat din sacoşă un spray cu gheaţă şi pulverizã pe umărul dureros. Austin simţi gazul îngheţat răspândindu-se pe piele, care se acoperi cu cristale albe.

— Încordează braţul, zise medicul. Cum te simţi?

— Nu prea bine.

Cele trei minute regulamentare erau aproape de final. Trebuia să revină pe teren. Dar cu ce preţ? Austin nu reuşea să realizeze, să accepte ce era pe cale să se întâmple. Oricum, n-avea de gând să-şi lase visul să se destrame, aşa, pur şi simplu. Turneul vieţii lui, recordul pe care urma să-l bată, intrarea în istorie... Şi totul din cauza unei întinderi... Nu putea fi adevărat, probabil visa; era noapte, visa. Spuneţi-mi că visez...

— *Time.*

Să-şi adune forţele, să lupte până la final, aşa cum o făcuse întotdeauna. Să nu gândească. Să acţioneze. Asta ştia cel mai bine.

Merse până la linia de fund. Suedezul se pregătea să servească. Era ceva diferit în atitudinea lui, o schimbare infimă pe care spectatorii nu puteau s-o perceapă, dar pe care Austin o vedea în ochii lui, în postură. Ceva subtil, dar esenţial: suedezul începea să creadă în victorie. Simţea asta, se vedea. Şi Austin ştia ce înseamnă asta. Majoritatea jucătorilor erau, dacă nu speriaţi, cel puţin intimidaţi la ideea de a-l înfrunta pe cel ce câştigase toate meciurile jucate în ultimele unsprezece luni. Când un jucător era acolo în faţa lui, de cealaltă parte a fileului, Austin vedea în ochii lui că nu credea realmente în victorie, în timp ce el nu se îndoia nicio secundă.

Puştiul din faţă trimise două mingi adversarului.

Pentru prima dată în ultimii ani, raportul se putea inversa. Austin se temea că durerea o să revină şi o să-l jeneze.

Temerea şi uşoara îndoială pe care acest gând i-o provoca erau o problemă în sine. Ştia din experienţă că încrederea unui jucător, dublată de incertitudinea celuilalt, făceau jocul superfluu, pentru că fusese tranşat dinainte.

În acel moment, strigătul unui spectator se transformă într-un răget ce declanşă câteva râsete, iar Austin întoarse o clipă capul spre tribune, ceea ce nu i se întâmpla de obicei, atât era de concentrat. Şi în mod total neaşteptat, privirea lui se întâlni cu cea a jurnalistei care îl intervievase ultima dată, calificându-l drept rece şi indiferent. Şi ce văzu în ochii ei îl răni profund: râdea. Râdea văzându-l că se simte rău. Cea care-l acuzase că e lipsit de sentimente se amuza acum de durerea... pe care el o simţea.

Această atitudine nedreaptă îl şocă şi-l revoltă. Un sentiment de furie urcă din adâncul lui. O mânie surdă, rea, puternică, ce-i cuprinse întregul corp, umplându-i plămânii de o dorinţă de răzbunare. Îşi simţi muşchii braţului destinzându-se, lăsând loc forţei, care puse stăpânire pe el şi-i dădu aripi.

Îşi întoarse privirea spre adversar şi văzu în ochii lui că percepuse schimbarea. Şi ştia.

Ştia că nu mai avea nicio şansă.

23

Bună, Jonathan,

Îți scriu acest e-mail scurt ca să-ți spun că m-am gândit la ce-am vorbit la ultima noastră întâlnire pe terasă. Îmi cunoşti francheţea, aşa că n-o să mă dau pe după pom: mi se pare evident că n-ai de gând să revii la muncă. Mi-ai părut foarte în formă, pozitiv, relaxat, mult mai bine decât atunci când munceai. Poate că, până la urmă, nu eşti făcut pentru această meserie şi-ar fi mai bine să ți-o schimbi.

Ar fi şi o modalitate fericită prin care ai rezolva problema cu Angela. Trebuie să recunoşti că n-ar fi foarte sănătos să continuați să vă vedeți zi de zi.

Dacă eşti de acord cu mine, cel mai bine ar fi să acționezi cât mai repede, decât să laşi să treneze o situație care nu satisface pe nimeni.

Ca urmare: ți-am pomenit deja de intenția de a cumpăra partea ta din afacere. E o idee care s-a impus de la sine şi deci mi se pare mai bine să-ți scriu şi să-ți explic în mod clar condițiile pe care ți le propun.

Eu m-am resemnat deja: ținând cont de cifra de afaceri, de dobânzile în curs, de beneficii şi de situația încă precară, valoarea afacerii nu trece de 450.000 de dolari. Tu deții o treime. Sunt gata, deci, să-ți ofer 150.000 de dolari, adică o sumă frumuşică. Nu găseşti aşa ceva pe toate drumurile.

Mi se pare cea mai bună soluție pentru toată lumea, mai ales pentru tine şi Angela.

Deci, gândeşte-te şi dă-mi un răspuns rapid. Avocatului îi va trebui ceva timp ca să pună la punct toate hârtiile.

Ciao bello,

Michael

Jonathan închise telefonul de pe care citise mesajul şi-l băgă în buzunar. Era adevărat că Michael îi mai făcuse propunerea asta, dar i se părea ciudat s-o vadă scrisă, cu toate cifrele alea. Ca şi cum lucrurile ar fi prins viață, făcând-

o să pară mai reală. Simți un junghi în piept. Existau, desigur, o serie de chestii care nu-i plăceau la meseria lui, dar această ofertă fermă îl făcea să conştientizeze că nu era pregătit să renunțe. Împreună cu asociații lui, crease afacerea de la zero. Era ca şi copilul lui, într-un fel. Da, el şi Angela se despărțiseră, ceea ce făcea lucrurile puțin mai complicate, dar, pe de altă parte, ea câştigase deja custodia fiicei lor. Acum, ce să facă el, să renunțe şi la firmă?

Jonathan împinse uşa de la *Gary's.* Îl întâmpină un miros de cafea proaspăt prăjită, amestecat cu cel de brioşe calde.

— Bună ziua, spuse el.

În loc de răspuns, Gary mormăi ceva ininteligibil.

— O brioşă simplă şi una cu stafide, vă rog.

— Pentru aici?

— La pachet.

— Doi dolari treizeci şi cinci, zise Gary împachetând brioşele în pungi albe de hârtie.

Jonathan îi întinse o bancnotă de zece. În acel moment, telefonul începu să sune şi Gary răspunse, în timp ce-i dădea restul.

— Ce mai e? întrebă cu vocea lui din zilele proaste. Hm? Ce?

Puse şaptesprezece dolari şaizeci şi cinci pe tejghea.

— N-am nevoie de nimic, protestă el. Nu, nimic.

Închise, mormăind în barbă. Jonathan băgă banii în buzunar, suprimându-şi un zâmbet de satisfacție. Pentru prima dată de când se ştia, cineva se înşela în favoarea lui. Era ziua lui norocoasă.

— O zi bună, zise întorcându-se.

— Zi bună, mormăi celălalt.

Jonathan merse până la uşă, dar satisfacția pe care tocmai o simțise era înlocuită de un sentiment bizar. Ceva straniu, nou pentru el. Se opri şi, fără să piardă timp cu reflecțiile, ascultând de un altfel de instinct, făcu stânga-mprejur.

— Vreo problemă? făcu Gary, încruntându-se.

— Mi-ați dat zece dolari în plus.

Şi puse banii pe tejghea. Celălalt îi luă fără să spună nimic şi-i băgă în sertar.

Jonathan traversă încă o dată cafeneaua şi ieşi în stradă. Luă o gură mare de aer proaspăt. Se simți dintr-odată extrem de bine, uşor, mândru de el. Sentimentul simplu şi, în final, minunat de a fi cinstit. Un sentiment absolut încântător.

Cerul i se păru apoi deosebit de albastru, iar soarele strălucitor. O trecătoare îi zâmbi.

Merse pe terasa cafenelei şi se instală alături de ceilalți clienți, de altfel destul de numeroşi. Erau câțiva cunoscuți cu figuri familiare, dar şi turişti şi clienți de ocazie. La celălalt capăt al terasei, o femeie singură se uita fix înainte, cu o privire mohorâtă.

Jonathan comandă o cafea mare.

Lângă el, câțiva tineri râdeau. Puțin mai departe, femeia singură avea un aer deprimat. Contrastul dintre dispoziția aparentă a necunoscutei şi cea pe care o simțea el era vizibil, tulburător.

Îşi feri privirea şi se concentră asupra râsetelor de lângă el. Nepăsarea plină de veselie a tinerilor bucura privirea. Fiecare dintre ei emana ceva pozitiv, relaxat, entuziast.

Veni şi cafeaua aburindă. Aşteptând să se răcească, Jonathan ronțăi o brioşă. Ce bună! Cum putea un om atât de dezagreabil ca Gary să facă brioşe atât de bune?

Tinerii de alături îşi continuau conversația plină de veselie şi lui Jonathan îi făcea plăcere buna lor dispoziție.

Dar, după o vreme, nu se putu abține să nu privească din nou spre femeia care era singură. Nu reuşea să facă abstracție de prezența ei. Avea acelaşi aer sumbru.

Jonathan o observă un lung moment, apoi, brusc, îi veni o idee şi-i făcu semn chelneriței. Aceasta se apropie cu simpaticii ei bascheți albi cu şireturi roşii şi el îi vorbi pe un ton scăzut. Fata a fost nevoită să se aplece spre el ca să audă.

— O vedeți pe femeia care stă acolo, în colțul terasei?

— Care? Bruneta cu păr nici prea lung, nici prea scurt?

Tipa avea un accent texan evident.

— Da. Duceți-i o cafea şi spuneți-i că i-a trimis-o cineva care vrea să rămână anonim. O treceți pe nota mea.

— O, da' nu ştiu dacă am voie...

— Oricine are voie să facă un lucru bun, îi răspunse el pe un ton ferm.

Ea se supuse şi Jonathan se întrebă ce o convinsese: ideea în sine sau fermitatea lui? O văzu câteva minute mai târziu mergând spre femeia brunetă şi punându-i cafeaua pe masă. Cealaltă scutură din cap şi apoi schimbară câteva cuvinte. La un moment dat, necunoscuta se uită în jur. Jonathan muşcă din brioşă, mestecând în cafea. Cu coada ochiului văzu bascheții albi cu şireturi roşii care reveniră şi apoi trecură pe lângă el.

Aşteptă mai mult de un minut şi bău o gură, pretext pentru a ridica privirea şi a se uita în direcția dorită.

Femeia revenise la poziția inițială, dar, de data aceasta, un surâs îi apăruse pe buze şi o uşoară scânteie îi lumina ochii.

Jonathan încercă din nou acelaşi sentiment puternic pe care îl avusese la ieşirea de la *Gary's.* Ceva atât de plăcut, încât ar fi dat orice să-l păstreze pentru totdeauna.

Îşi aminti atunci că în trecut mai simțise emoții similare. Se întâmplase la începutul carierei, când făcea primii paşi ca agent de asigurări. Le furniza oamenilor ceva care să-i protejeze de loviturile dure ale vieții, să-i pună la adăpost şi să le ofere o viață liniştită. Îşi amintea acum câtă bucurie îi producea acest lucru. La început. Doar la început. Apoi, fericirea începuse să se estompeze puțin câte puțin, până când dispăruse complet, pe măsură ce exigențele profesionale, competiția cu Michael şi nevoile personale crescânde îl făcuseră să deplaseze cursorul de la influența asupra celorlalți la propriul interes.

Încet, dar sigur, se lăsase, fără să-şi dea seama, corupt de toate acele lucruri, până ajunsese să lucreze doar pentru beneficii şi nu pentru a îndeplini misiunea care-l însuflețise

la început. Erau lucruri care, încet, încet, îi distrăseseră atenția, devenind unica sursă de motivație. Ca o mașină echipată cu un al doilea motor care cu timpul îi ia locul celui dintâi, conducând vehiculul spre garaj.

Comportându-se în felul acesta, se pierduse finalmente pe sine și se îndepărtase de sentimentele pure și simple, izvorâte din bucuria de a acționa în conformitate cu scara lui de valori, ascultându-și inima.

— Mai doriți ceva? întrebă chelnerița, punându-i a doua notă de plată pe masă.

Jonathan ridică privirea spre ea și zâmbi:

— Nimic, mulțumesc.

O urmări îndepărtându-se cu meniul sub braț.

Acum știa cum voia să trăiască timpul care-i mai rămăsese. Știa ce sentimente căuta și cum să și le ofere.

24

Raymond deschise uşa de la *Stella's* şi se aşează la bar. Îşi primi berea obişnuită, fără să fie nevoie s-o mai comande. Un privilegiu pe care-l aprecia de fiecare dată, nu fără oarecare mândrie.

Cu părul lui blond-cenuşiu vâlvoi, ținut în frâu de o şapcă roşie care-i accentua tenul deja roşiatic, era cel mai vechi cameraman acreditat la Flushing Meadow. Patruzeci şi unu de ani de muncă. Mă rog, nu chiar, pentru că începuse ca tehnician de sunet. Dar în vremea aceea aşa mergeau lucrurile: trei ani la microfon ca să înveți meserie, să furi de la cameraman, să vezi cum se mişcă, cum dispare în peisaj, când cel intervievat e emoționat şi chestii de-astea. Şi apoi, treaba te ajută să faci şi muşchi. Pentru că pare o joacă: microfonul nu e greu, dar să-l ții de la distanță, cu brațul întins, timp de un sfert de oră fără să te mişti, ei bine, îți întăreşte bicepşii mai mult decât gimnastica pe care o fac tinerii de azi la sală pentru un tors de model. Şi, credeți-mă, e nevoie de ceva muşchi ca să te pregăteşti pentru meseria asta. Pentru că, pe vremuri, camera cântărea mai mult decât un butoiaş de bere.

— Bună, Ray, merge treaba?

— Cât de cât.

Roger Federer trecu mai departe, însoțit de antrenor şi de doi ataşați de presă.

Nimic nu-i făcea mai mare plăcere lui Raymond decât un jucător care i se adresa pe numele de botez. Era un tribut adus experienței şi statutului pe care-l avea. Pentru că făcea pe dracu-n patru pentru jucători, să-i surprindă din cel mai bun unghi, în cea mai fastă zi, mascând defectele, captând cea mai bună lumină, găsind modalitatea cea mai potrivită prin care să-i arate frumoşi, umani, puternici. O adevărată artă. Şi mulți îi erau recunoscători, chiar dacă nu realizau niciodată tot ce făcea pentru ei.

El nu semăna deloc cu tinerii cameramani de-abia ieşiţi din şcoală. Lor li se spăla creierul cu tot felul de teorii obscure, dar nu li se preda meserie. Rezultatul: nu ţinuseră niciodată o cameră pe umăr, dar se credeau deja vreun Stanley Kubrick.

Raymond îşi scoase şapca, să se scarpine în cap, apoi o puse la loc. Şapca sa roşie, mândria lui! O purta de treizeci şi unu de ani fără întrerupere. Nu poţi să renunţi la o şapcă oferită de Jimmy Connors în persoană. Da, *acel* Jimmy Connors. Câştigase un meci şi Raymond filma interviul de după. Connors era super binedispus, făcea glume, apoi aşa, dintr-odată, îşi scosese şapca şi o pusese pe capul cameramanului, fără nicio explicaţie. După care plecase spre vestiare. Raymond plânsese de bucurie.

Bău o gură de bere. Toate aceste momente de complicitate trăite în culisele turneelor... Nu şi-ar fi dorit o altă carieră pentru nimic în lume. Îşi iubea atât de mult meseria, îi iubea şi pe jucători, pe cei din staff, pe jurnalişti. Chiar şi pe copiii de mingi atât de emoţionaţi la vederea starurilor intrând pe teren.

Brusc, îşi făcu apariţia Warren, antrenorul lui Austin Fisher, făcu un semn scurt din cap trecând prin faţa fostului antrenor al lui Federer şi se instală la bar puţin mai departe, în picioare. Comandă o cafea.

Era un tip destul de rece, la vreo cincizeci de ani, uşor misterios, cu ochii la fel de închişi la culoare precum părul bine tuns. Lui Raymond nu-i plăcea în mod deosebit. Dar, mă rog, fiecare cu personalitatea sa.

Stella's era fieful jucătorilor, al şţaifului şi al jurnaliştilor. Locul în care toată lumea se relaxa. Pentru că la *Stella's* nu se filma. Regula casei. Doar chestii din *off.* Fără public. Doar profesionişti.

Chuck Vins, jurnalist la un canal concurent, intră şi el însoţit de asistentă, o blondă drăguţă cu gura în formă de inimă. Omul nu apucă să facă nici doi paşi, că Warren îi şi făcu semn cu mâna. Chuck se apropie.

— Austin e foarte nemulțumit de ultimul vostru interviu, îi zise Warren pe un ton glacial. Şi eu, la fel: l-ați luat prea tare. Ați putea totuşi să-l respectați mai mult. E numărul unu mondial, Chuck. Fă un efort!

Chuck Vins îi zâmbi forțat şi plecă fără să-i răspundă, cu capul sus.

Raymond nu-şi credea urechilor. Cum putea, ca antrenor profesionist, să se pună atât de rău cu un jurnalist? Să faci reproşuri în felul ăsta era aproape suicidar.

Se uită o vreme la antrenorul care continua să-şi bea cafeaua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nici nu realiza. N-avea nicio treabă. Trebuia să-i spună, nu putea să-l lase să persiste în greşeală. Pentru că cel ce va plăti oalele sparte va fi Austin. Ziariştilor nu le place să le impui ce să zică. Chuck o să i-o dovedească la următorul interviu: o să fie şi mai *hard* decât la precedentul. Asta, cu siguranță. Bietul Austin... El, care şi-aşa nu se simțea bine în fața camerelor.

Trebuia să-l ajute.

Raymond aşteptă momentul propice – Warren întoarse capul spre el. Atunci se aruncă în apă.

— Nu mă priveşte, dar ceea ce i-ați spus ziaristului e cel mai sigur mijloc să vi-l puneți în cap. Sincer. Tipii ăştia țin la fel de mult la libertatea lor, cum țin eu la camera de pe umăr. Dacă aveți impresia că o să-i convingeți să vă lase în pace, nu c-ar fi treaba mea, dar nu veți face decât să obțineți efectul contrar. O spun pentru dumneavoastră şi, mai ales, de dragul lui Austin...

Warren îl ascultă fără să manifeste nici cea mai mică emoție.

— Aveți dreptate. Nu e treaba dumneavoastră.

25

Jonathan aruncă o privire peste meniu. Nu mai luase prânzul împreună cu asociații lui de ceva vreme.

Din când în când, Michael se uita la el într-un fel puțin neobișnuit. Se vedea că-i studiază atitudinea. Fără îndoială că-i urmărea reacția după primirea e-mailului.

— Aveți mâncare bio? întrebă Jonathan.

— Nu, îmi pare rău, răspunse chelnerul.

— Bun, atunci o să iau... hm... legume asortate.

— Un filé de pangasius, zise Angela.

— O friptură, comandă şi Michael.

— Pătrunsă?

— În sânge.

Chelnerul se îndepărtă.

— Nu-mi spune că te-ai dat pe bio! comentă Michael.

— Ba da.

— Pentru totdeauna?

Jonathan confirmă.

— Pe bune? făcu celălalt, aproape leşinând de râs. Dar ai văzut ce prețuri au? Escrocheria secolului!

— Nu mă va costa atât de mult dacă mă voi adresa micilor asociații de țărani care-şi vând direct produsele. Şi cum e vorba despre comerț local, transportul e mai ieftin, adică mai puțină poluare.

Michael ridică ochii spre cer.

— Dar ce mama dracului te-a apucat cu bio?

Jonathan ezită. De ce să se chinuie să-i răspundă? E greu să învingi prejudecățile...

De altfel, Michael continuă fără să mai aştepte o explicație.

— Treaba cu micii producători e drăguță, dar n-o să-ți poată furniza decât unele produse. Mai ales legume şi fructe, şi astea, în funcție de sezon. Despre carne nici nu poate fi vorba. Crezi c-o să se care la asociație cu vițelul şi mieluşelul? E împotriva legii. Există nişte reguli, cu abatoare autorizate, controale veterinare, rețele de distribuție.

— Oricum nu mai mănânc vițel şi miel.

Câteva minute, Michael şi Angela rămaseră fără cuvinte.

— De ce?

— Am decis să nu mai mănânc „copii”.

Angela era cât pe ce să se înece cu aperitivul pe care încerca să-l bea. Michael începu să râdă.

— Şi cu vita cum rămâne?

— Am hotărât să mănânc mai puțină, ca să salvez pădurea amazoniană. Asta compensează prețul mai ridicat al produselor bio din comerț.

— Dar ce te-a apucat?

Jonathan luă şi el o gură din aperitiv.

— Să zicem că mi-am amintit cuvintele lui Bossuet.

— Bossuet?

— Un scriitor burgund din secolului al XVII-lea. Ştii că am copilărit în Burgundia...

— Şi ce spunea burgundul tău?

— „Dumnezeu râde de cei ce deplâng efectele ale căror cauze le prețuiesc.”

— Al dracului de profund.

— În fapt... m-am hotărât să mă plâng mai puțin de relele din societatea noastră şi să-mi asum partea mea de responsabilitate. Am realizat că e mai important să trăiesc împăcat cu mine însumi decât să dau lecții altora.

— Şi, ca urmare, o să mănânci bio...

— Chiar aşa... nu vreau să continui să închid ochii în fața realității. Poate că e normal să mănânci animale, dar mi-ar plăcea ca, în primul rând, să poată duce şi ele o viață adevărată, afară, cu un minimum de libertate. Şi-apoi m-am săturat să îngurgitez hormoni, antibiotice, pesticide şi organisme modificate genetic... Vreau să mă hrănesc cu alimente, nu cu produse chimice.

De câteva minute, asociații lui îl priveau ca şi cum i-ar fi anunțat că e transsexual şi că adevăratul lui nume e Rianna ori Pamela.

— Vreau să mor de moarte bună, nu din cauza prostiilor care ni se bagă pe gât, adăugă el.

Ceilalți se uitau la el neîncrezători.

— Ai impresia, zise Angela, că o să trăieşti mai mult dacă renunți la... toate lucrurile astea care îți plăceau înainte?

— Eu nu cred că va mai trăi mult, în ritmul ăsta, i-o tăie Michael. Dar e sigur că viața i se va părea mult mai lungă!

Şi izbucni într-un hohot de râs interminabil.

— Remarc că, la urma urmei, s-ar putea să nu se înşele cu totul, spuse Angela.

Jonathan ridică privirea spre ea. Era pentru prima oară de la divorț când îi dădea dreptate.

Îşi aminti dintr-odată cuvintele lui Margie. De fiecare dată când se întâlneau, îl sfătuia să stea de vorbă cu Angela. Va găsi oare curajul?

Li se aduse mâncarea. Michael se aruncă asupra farfuriei. Jonathan aşteptă un moment.

— Am hotărât să mă întorc la serviciu, zise brusc.

Cu furculița în mână, Michael se pregătea să bage în gură o bucată de carne. Rămase cu gura deschisă.

Oare se hotărâse şi el să renunțe la vită?

26

— Domnul Jonathan Cole!

— Bună ziua, domnule Chatterjee. Cum vă merge?

— Binişor, binişor. Nu v-am mai văzut de mult.

Domnul Chatterjee avea un magazin de feronerie în centrul oraşului. Un loc frumos amenajat, într-un spațiu ciudat, la parterul unui imobil vechi pe jumătate insalubru. Articole de toate felurile şi culorile depozitate într-o harababură fără logică aparentă. Le găseai prin toate colțurile, suspendate la înălțime, pe pereți ori puse pe rafturi ce se înălțau până în tavan şi formând alei înguste printre care trebuia să te strecori ca să poți trece. Un vag miros de tămâie plutea în aer, unicul semn al originilor pakistaneze ale proprietarului.

— Am luat la mână toate contractele dumneavoastră şi am făcut un inventar.

— Nu-mi spuneți: vreți să-mi mai faceți încă unul.

Jonathan începu să râdă.

— De fapt, e vorba mai curând de contrariu. Mi-am dat seama că unele dintre contractele dumneavoastră acoperă de mai multe ori acelaşi risc. Pe scurt, plătiți de mai multe ori pentru aceeaşi asigurare. Aşa că am recalculat şi ați putea economisi optzeci şi nouă de dolari pe lună.

— Ce veste bună!

— Da, aşa m-am gândit şi eu, că o să vă bucurați.

— Şi... mai e ceva?

— Cum adică?

— Aveți altceva să-mi mai propuneți?

— Nu.

— Îmi imaginez... că n-ați venit doar ca să-mi spuneți asta.

— E... ei bine, ba da. Am verificat, şi vă mai spun o dată: acum totul pare în regulă.

Domnul Chatterjee se uita la el blocat.

— Bine... Vă servesc cu o ceaşcă de *masala chai*[3]*?*

Restul săptămânii îi merse de minune. Jonathan regăsise plăcerea de a munci pe care o simțise la începutul carierei sale. Vizita clienții, le reajusta contractele în funcție de adevăratele lor necesități şi-i sfătuia în legătură cu noi posibilități de asigurare când i se părea util. Se simțea însuflețit de un nou avânt, îşi regăsise energia pozitivă. Munca lui avea din nou un sens. Misiunea lui, rolul pe care îl juca îl îmbogățeau sufleteşte.

Vineri, se trezi la terasă, singur cu Angela. Puțin mai departe, pe acelaşi trotuar, un bătrân saxofonist cânta jazz cu o lipsă de convingere dezarmantă, având în fața sa o şapcă întoarsă pentru mărunțiş.

— Michael n-a putut să vină, zise ea. O urgență cu un client, tocmai mi-a trimis un mesaj.

Comandară obişnuita cafea. Jonathan se simțea aproape timorat să stea singur cu ea. Nu mai era obişnuit şi simțea un amalgam de emoții contradictorii, mergând de la jenă la un fel de bucurie confuză. Ea avea un aer mai puțin tulburat decât el. Dacă nu cumva îşi ascundea cu abilitate agitația.

Auzea mereu vocea lui Margie care-l sfătuia să stea de vorbă cu Angela, să-i spună ce are pe suflet. *Spune-i ce simți!* Dar cu cât o auzea, cu atât se retrăgea într-o tăcere protectoare.

Saxofonistul lansă o notă acută în falset, dar continuă fără să se întrerupă.

Angela întreținea conversația, dar lui Jonathan i se părea că-i evită privirea. Îi povesti noutăți de pe la birou şi ce se mai întâmplase în lipsa lui, apoi, când epuiză subiectul, comentă actualitatea aşa cum se vedea prin prisma privirii ei piezişe de un umor coroziv, care lui îi plăcea atât de mult. Din vreme în vreme, o asculta fără să se concentreze la ce-i spunea, apreciind doar conversația ca atare, complăcându-se

[3] Ceai indian cu amestec de condimente şi ierburi aromatice. *(N.t.)*

într-o aparență de relație regăsită, abandonându-se unei iluzii voluntare.

Şi apoi, la un moment dat, i se păru că ceva se schimbase: că percepe la ea o plăcere similară, că şi ea e fericită să împărtăşească acel moment doar cu el. Era de-abia perceptibilă, o oarecare lumină în privire, un zâmbet abia schițat. Apoi vocea ei deveni mai presantă, mai insistentă, aproape irezistibilă. Acum ori niciodată.

Nu o slăbea din ochi, simțind născându-se în el o nouă încredere în propriile forțe, acel curaj care-i lipsise până atunci. Angela continua să vorbească, de data asta cu un surâs veritabil pe buze. Nu visa: chiar zâmbea şi, din ce în ce mai des, ochii i se fixau asupra lui.

— Angela...

Ea nu-l auzi. Continua să vorbească, cu zâmbetul acela delicios pe care el îl adora. Vibrând la tonul melodios al lui Charlie Parker, saxofonul părea că-şi găsise ritmul.

— Angela...

Femeia ridică ochii spre el, se opri şi-l privi fix. O privire blândă ce părea că aşteaptă ceva. O privire care-i dădea curaj să vorbească. El ar fi vrut să facă acel moment să dureze, la fel de intens, să păstreze pentru totdeauna în minte acea privire a ei oglindită în ochii lui.

— Angela... Voiam să-ți spun... Că aveai dreptate... ştii tu, pe vremuri... când îmi reproşai că mă implic prea puțin în viața familiei... în educația lui Chloé... Recent... am început să-nțeleg... şi... aş vrea să-ți spun...

Ea nu spunea nimic, continuând să-l privească fix, în tăcere.

— Am mai realizat, continuă el, că pe-atunci poate nu ştiam să-ți arăt ori... să-ți spun... că te iubesc. E o prostie, dar credeam că tu ştii deja asta, că n-aveai nevoie s-o auzi.

Ea nu reacționă, ci îl ascultă în continuare în linişte.

— Aş mai vrea... să ştii, spuse el, că sentimentele mele pentru tine... au rămas aceleaşi. Şi... mi-am spus că nu

putem lăsa o neînțelegere să distrugă o relație... o relație care pentru mine a însemnat şi înseamnă foarte mult...

Tăcu. Angela nu-l scăpa din ochi, dar zâmbetul i se ştersese de pe chip, privirea îi devenise aproape neutră, mai rece, iar fața mai dură. Îl fixă aşa un lung moment, fără să spună nimic, fără să facă ceva. Apoi tuşi ca să-şi dreagă vocea.

— Trebuie să plec.

Se ridică, îşi băgă mobilul în geanta pe care şi-o puse pe umăr, apoi dispăru în micul val de oameni care se îndreptau spre serviciu.

Descumpănit, Jonathan îşi lăsă privirea să rătăcească prin mulțimea de trecători anonimi care se îndreptau în pas susținut spre treburile lor de zi cu zi.

Dintr-odată se simți golit de energie, de gânduri. De speranță. Sunetul neînsuflețit al saxofonului îi răsuna în cap. Fluxul continuu de trecători se scurgea prin fața ochilor săi fără să-i atragă atenția, ca o apă ce trece peste frunze fără să le ude.

Se scurse ceva timp, fără ca el să reuşească să iasă din starea aceea de toropeală, până când chelnerul îi puse nota pe masă.

Scoase maşinal portofelul şi plăti.

Apoi sfârşi prin a lua telefonul, apelă şi aşteptă, în timp ce tonul de apel se suprapunea cu notele saxofonului.

— Michael, sunt eu, Jonathan.

Respiră profund înainte să continue.

— M-am gândit bine. Am hotărât să accept oferta pe care mi-ai făcut-o. Vorbeşte cu avocatul să pregătească hârtiile. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

27

„Şi Austin Fisher tocmai şi-a asigurat în mod strălucit locul în semifinale, câştigând meciul împotriva australianului Gay Harrison. Accidentarea pare să fie doar o amintire neplăcută, chiar dacă şi acum are umărul bandajat. Vă amintesc scorul: 6–4; 7–5; 6–4. Publicul e uşor dezamăgit, acel public căruia simpaticul australian pare să-i fi cucerit inima şi...”

Michael închise satisfăcut televizorul. Încă un motiv să deschidă şampania! Decizia lui Jonathan îi dădea aripi. Odată finalizată cumpărarea părţii lui, va deţine două treimi din firmă, pe care le va vinde imediat celuilalt cumpărător pentru mica avere pe care i-o oferea. Şi atunci, jocurile vor fi făcute. Vacanţe, vreme bună, *farniente* la soare, fete frumoase...

Că tot veni vorba. Deschise telefonul.

— Samantha? Sunt Michael. Vreau să te văd în seara asta.

— Ca să facem ce? Sunt ocupată.

— Ca să dăm o petrecere, în sfârşit! De ce eşti ocupată?

Tăcere.

— Ghici!

— Nicio problemă: anulează!

— Sunt genul care-şi respectă angajamentele, chestie de reputaţie. Clienţii mei sunt exigenţi.

Michael izbucni în râs.

— Plătesc dublu.

***

Jonathan privea pe fereastra deschisă a băii în timp ce se rădea. În grădina din faţă se auzeau copiii lui Gary jucându-se. După un timp, tatăl ieşi:

— Ce prostii mai faceţi voi aici? zbieră el.

— Dar, tată... nu sunt prostii, ne jucăm! Hai să vezi ce-am reuşit să facem!

— Ştiţi că nu pot? Credeţi că am timp de pierdut aiurea? Spre binele vostru v-o spun, ţineţi-vă odată gura! Nu mai vreau să v-aud, s-a înţeles?

Puştii confirmară din cap, înciudaţi. El dispăru, fără să le observe feţele dezamăgite. Moartea mamei era deja prea mult pentru ei. Iar cu dispoziţia tatălui, nicio şansă la un strop de tandreţe.

Jonathan se gândi la Chloé, apoi la Angela.

Michael avusese dreptate de la bun început. Coabitarea era nesănătoasă. Ar fi trebuit să dea pagina cu mult timp în urmă şi să meargă mai departe. Asta l-ar fi ajutat s-o uite pe Angela şi i-ar fi permis să-şi refacă viaţa.

Dar... cum se spune: nu ajută la nimic să regreţi lucrurile trecute. Aşa e viaţa, jalonată de greşeli şi fără îndoială că acestea au rolul lor, ne îmbogăţesc cumva, în ciuda aparenţelor. *A accepta.* Filosofia lui Margie începea să-şi arate roadele... Acceptarea e o artă de a trăi.

Bineînţeles că era păcat să renunţe la serviciu tocmai în momentul când acesta îşi recăpătase semnificaţia, dar, chiar şi aşa, voia să rămână încrezător. Viaţa e prea scurtă ca să ne lamentăm pentru toate dezamăgirile. El o ştia mai bine decât oricine. Existenţa e o mişcare continuă, lucrurile se schimbă în fiecare clipă şi a te opune acestor schimbări nu înseamnă decât nefericire. Doar încrederea în viaţă îţi permite să mergi mai departe, să treci peste greutăţi şi să reuşeşti să apreciezi orice ţi se va întâmpla. Nu ştia încă ce avea să facă în continuare, dar mai era timp. Hârţoagele urmau să dureze săptămâni întregi şi el se hotărâse să-şi continue misiunea până în ultima zi, păstrându-şi pe cât posibil acel elan care-l însufleţea de ceva vreme şi făcându-şi meseria aşa cum o făcea pe vremuri.

Trecu să cumpere două brioşe de la *Gary's,* apoi se instală pe terasa cafenelei şi le savură cu o ceaşcă mare de ceai.

Pe ecranul televizorului fixat pe perete, un psiholog povestea că oamenii pot suferi de lipsa de afecţiune a unor strămoşi îndepărtaţi, pe care poate nu-i cunoscuseră

niciodată. Când unui copil îi lipseşte mult afecțiunea şi nu se simte iubit, se întâmplă să se rupă de propriile emoții într-o încercare inconştientă de a se proteja. Nu se putu abține să nu se gândească la Gary. Devenit adult, mai zicea psihologul, copilul poate reacționa la rândul său foarte rece față de copiii lui şi, astfel, suferința se poate repercuta asupra mai multor generații...

— Sunt sătul până peste cap de genul ăsta de prostii! exclamă un client care stătea în picioare la bar. N-ai alt canal, sau ce?

Barmanul schimbă şi fața lui Austin Fisher invada ecranul. Jonathan zâmbi văzându-şi fostul idol, care-i amintea de competiția cu Michael din trecut. Nu va putea niciodată ajunge la fel de bun ca el. Asta devenise de-acum o certitudine. Şi era OK, pentru că realizase de curând că nu asta era misiunea lui.

Câteva minute mai târziu, reperă pe terasă un bătrânel scund, cu un aer total deprimat. Îl studie un timp, apoi îi făcu un semn discret chelneriței.

28

Raymond aşează camera pe scaun, apoi, pentru a se relaxa, îşi masă uşor umărul pe care o ținuse. Tocmai filmase sosirea la vestiar a lui Austin Fisher, chiar înainte de sfertul de finală. Ce tip super, Fisher ăsta! Chiar accidentat, continua să câştige. Gurile rele ziceau că suferea îngrozitor. Pe căldura asta, apoi...

Cameramanii se înghesuiau în sala întunecată şi prost ventilată, străbătută în toate direcțiile de o rețea de cabluri.

Raymond desfăcu o bere, îşi şterse fruntea cu dosul mâinii şi goli dintr-o suflare jumătate de cutie.

Îl zări trecând pe Warren şi-şi feri privirea. N-avea niciun chef să salute un tip atât de lipsit de amabilitate. Şi ingrat, pe deasupra.

— Aşteptați o secundă!

O tânără foarte zâmbitoare, pe care n-o cunoştea, îl interpelă pe Warren tocmai când se pregătea să între pe uşa vestiarului. Fără îndoială, o boboacă.

Antrenorul se întoarse.

— Clara Spencer de la CNN, se recomandă ea veselă. Mă autoproclam preşedinta fanclubului Austin Fisher!

Warren o fixă cu răceală, fără să spună nimic.

— Vreau neapărat să-i iau un interviu, măcar un minut, ca să văd ce stare de spirit are înainte de meci. Doar un minut.

Antrenorul îi aruncă o privire glacială.

— În niciun caz.

— Dar...

— Mai ales înainte de meci, zise el, luându-şi tălpăşița.

— OK, atunci ne vedem imediat după şi...

— Mai vedem.

Şi dispăru în vestiar.

Raymond nu-şi mai revenea. Cum putea un antrenor să trateze un ziarist în felul ăsta, şi încă pe unul care se declara fan al jucătorului său? Incredibil! Mai ales că, de obicei,

presa nu era prea drăguță cu Austin. O dată se găsea una care să-i vrea binele şi... Nu era normal. Ştiu că nu mă priveşte, dar ăsta nu-i face niciun serviciu lui Austin. Poți fi sigur.

***

Michael puse pe birou raportul contabil cu bilanțul pe luna ce trecuse. Dezgustat, se aruncă în fotoliu, rezemându-se de spătar.

Pe fereastra întredeschisă, auzea zgomotul traficului de pe bulevard, huruitul motoarelor, claxoanele, frânele şi bip-bip-urile semafoarelor pentru nevăzători. Orbit de lumina ce se reflecta de pe ferestrele imobilului de vizavi, se ridică să coboare storul, dar manivela metalică se blocă, refuzând să se învârtă. Enervat, se întoarse în fotoliu şi oftă.

Nici nu se punea problema să-i arate raportul viitorului cumpărător. Prea riscant, înainte de a se definitiva contractul. Cu atât mai rău. Oricum, prefera să lase deoparte raportul pe două luni şi să prezinte bilanțul trimestrial. Cu condiția s-o facă repede. Cât mai repede. Deschise telefonul.

— Jonathan, sunt eu.

— Salut, Michael, ce faci?

— Rău. Tocmai am citit raportul şi bilanțul lunar. Poți să-ți iei lumea-n cap. Suntem praf. Catastrofal. Şi ştii ce? Contabilul a fost categoric: e din cauza ta, a clienților tăi.

La capătul firului, tăcere.

Michael oftă, apoi explodă dintr-odată.

— Ce dracu' se întâmplă, omule?

Linişte.

— Nu sunt sigur, am...

— Dar e grav, înțelegi? Nu sunt nici şapte săptămâni de când te-ai întors şi profitul scade, scade, scade. Ce dracu' ai făcut? Chiar când nu erai, tot scoteam mai mult! Ce mama naibii faci?

— Ascultă... e adevărat că mi-am schimbat modul de a gândi lucrurile şi... mă rog... asta ar putea avea un impact negativ asupra cifrelor...

— Îți bați joc de mine? De o lună încoace pregătesc actele ca să-ți cumpăr partea şi în timpul ăsta tu te apuci de experimente hazardate. Vrei să ne ruinezi? Ce-i cu delirul ăsta?

— Îmi pare rău, Michael, eu...

— Dar ce crezi? C-o să-ți mai cumpăr partea, chiar dacă nu mai valorează nimic?

Tăcere.

— Michael... sunt puțin confuz, eu...

— Ascultă. Nu ştiu ce ai de gând, ce te-a apucat şi nici nu vreau să aflu. Ceea ce vreau e să te apuci serios de treabă, până când se va face vânzarea. Şi fă bine şi lucrează ture duble ca să acoperi ce-am pierdut. De urgență.

Din nou, linişte.

— Mă auzi?

— Michael... Ascultă... aşa ceva nu va mai fi posibil.

— Ce, cum aşa?

— Nu mai vreau să lucrez ca înainte... Dar înțeleg ce spui, îți înțeleg poziția, că asta înseamnă să-ți fac probleme, să...

— E puțin spus!

— Înțeleg toate astea, dar... nu mai vreau să fac rabat de la... principiile mele. Eu...

— Ce dracu' spui acolo, ce-i cu tâmpeniile astea?

— Ascultă... încă o dată îți spun că înțeleg că-ți fac probleme şi... dacă asta te face să nu-ți mai doreşti să-mi cumperi partea, putem renunța...

Michael rămase mut, interzis.

— Dacă vrei, mai spuse Jonathan, opresc tot.

Michael închise. Era verde de furie. Tâmpitul ăsta de Jonathan putea să strice totul...

***

Nici măcar o tabletă de ciocolată în dulapul din perete. Când Angela locuia cu Jonathan, el era cel care se îngrijea de refacerea stocului. Uneori, se amuza lăsând-o să creadă pentru un moment că nu mai era, ca s-o vadă intrând în panică, apoi scotea ca un magician o tabletă ascunsă cu grijă şi izbucnea în râs, văzând-o cum respiră uşurată.

Jonathan... Se simți prost gândindu-se la ultima lor întâlnire. Luată prin surprindere, acționase probabil greşit fugind cum o făcuse. Cu siguranță, nu era pregătită să asculte ce avea el de spus, dar îi admirase curajul de a face acel pas. Acum se simțea ingrată, nedreaptă.

Deschise plină de nervi dulapul de alături, pentru orice eventualitate.

Nimic.

Îşi muşcă buzele.

Se plimbă o vreme prin bucătărie, apoi deschise febril alte sertare. Poate găsea ceva de ronțăit ca să-şi înşele pofta de ciocolată. Ceva dulce, cât de mic, nu conta ce...

Nimic.

Bun, inutil să se streseze, oricum era incapabilă să se abțină, o ştia bine. Îşi băgă capul în camera lui Chloé şi aşteptă câteva secunde ca să-şi adapteze ochii la penumbră.

Fetița ei dormea profund, cu gurița întredeschisă, strângându-şi purceluşul de pluş în brațe. Draga de ea!

Angela împinse uşa la loc, îşi luă geanta, cheile şi ieşi din apartament în vârful picioarelor, închizând uşa după ea cu mare grijă. Cinci minute erau suficiente, putea să lase fetița singură, fără să-şi asume vreun risc. Dacă se grăbea.

Ajunse în stradă, noaptea era senină şi caldă. Grăbi pasul în direcția bulevardului. Din Parcul Dolores aflat în apropiere venea parfumul copacilor. Zgomotul maşinilor nu era decât un zumzet îndepărtat. La colț, magazinul de delicatese ținut de un indian era deschis până la miezul nopții. Ajunsă în fața magazinului, se pregăti să intre, când atenția i-a fost atrasă de un BMW care se opri pieziş în fața portarului de la *Fenzy's,* puțin mai încolo. Din el coborî o tânără cu rochie

ultrascurtă, picioare de doi kilometri şi pantofi cu tocuri cui. Şi, stupoare, o recunoscu pe bona pe care o găsise cu sânii goi în compania lui Jonathan. Tipa lăsase ținuta cu blugi şi bascheți pentru o rochie de seară neagră.

Durerea pe care o simțise atunci reapăru, la fel de intensă, ca o otravă care se răspândeşte în tot corpul într-o secundă şi-ți paralizează inima şi mintea, umplându-ți-le de fiere. Apoi, surpriza, incapacitatea de a înțelege: cum putea o bonă să-şi cumpere BMW?

Țintuită locului, Angela o văzu pe tipă mergând hotărâtă, lăsând cheile în mâna portarului fără să se uite la el şi îndreptându-se spre un bărbat care aştepta în fața restaurantului, aruncând priviri ciudate. Avea cel puțin de trei ori vârsta ei.

— Samantha? întrebă el pe un ton ezitant.

În loc de răspuns, ea îl sărută uşor pe buze.

Schimbară câteva cuvinte, apoi intrară.

Angela simți urcând în ea furie şi dezgust. Nu numai că Jonathan o înşelase, dar o mai făcuse şi cu o *call-girl.*

29

Văzând tramvaiul apărând în depărtare, Jonathan strânse în mână buchetul de flori. Simțea un amestec de emoție şi panică. Aşezat pe o bancă, nu departe de terasa cafenelei, era bine poziționat: doar la câțiva metri de stație.

Era sfârşitul după-amiezii, după o zi de muncă. Era mulțumit de ziua care trecuse. Contracte încheiate ferm, schimburi fructuoase cu clienții care aveau încredere în el, noi asigurări puse la punct, cât mai profitabil posibil pentru nevoile lor. Aşa cum îi plăcea lui cândva să-şi facă treaba.

Parfumul florilor îi gâdila nările, ca şi cum natura se invita în centrul oraşului, ignorând toată acea aglomerație. Soarele la apus se reflecta moale în galbenul taxiurilor care defilau prin fața lui.

Tramvaiul apăru în zare.

Jonathan îşi recapitulă în minte planul: să aleagă a şaptea persoană care cobora. A şaptea. Se întreba cum o să arate...

Şi dacă era un bărbat? Zâmbi nehotărât la această idee. Va avea oare curajul să-i dea buchetul unui bărbat? Şi dacă nimerea vreo namilă care o să-i tragă un pumn în față? Îl pufni râsul, stând aşa, singur pe bancă, iar un trecător îi aruncă o privire nedumerită.

Tramvaiul roşu se apropie, apoi trecu prin fața lui cu un zornăit, urmat imediat de scrâşnetul frânelor metalice pe şine şi de clopoțelul ce anunța oprirea. Jonathan simți o strângere de inimă.

Uşile se deschiseră şi mai multe persoane coborâră aproape în acelaşi timp. El le scrută cu atenție.

Un adolescent coborî în acelaşi timp cu o tânără, urmați de un funcționar. Trei. Un bătrânel mic de statură şi o fată cu alură de liceană: patru şi cinci. Şase, o femeie în vârstă, cu părul alb, sprijinindu-se într-un baston negru şi... nimeni. Jonathan aşteptă, cu privirea lipită de uşile tramvaiului. Când acestea erau gata să se închidă, o femeie se precipită pe scară şi coborî. De vârstă medie şi cu o față

absolut comună, nu se distingea prin nimic. Mergea cu pas destul de grăbit, ca orice femeie care a ieşit de la serviciu şi se îndreaptă spre casă. Cu privirea visătoare şi sprâncenele uşor încruntate, părea încă preocupată de ce i se întâmplase peste zi.

Jonathan se ridică, o aşteptă să se apropie, făcu un pas în lateral ca să i se aşeze în drum şi-i întinse buchetul. Femeia tresări şi se pregăti să dea înapoi.

— E pentru dumneavoastră, zise el, zâmbind larg.

Şi îi puse florile în braţe. Mai zăbovi atât cât să-i observe reacţia de surpriză, apoi se pierdu în mulţimea de trecători grăbiţi să ajungă pe la casele lor.

***

Să mori de râs.

Ce fraier!

Iese la agăţat, se chinuie să cumpere flori şi nici măcar nu-şi termină treaba! O taie fără să-i vorbească, fără să-i spună măcar cum îl cheamă! Zero absolut.

Lui Ryan nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Acest mediocru de Jonathan, insistând cu tâmpeniile lui, cu strădaniile lui superstupide, superexplozive. Filmarea precedentă în care îl surprinsese comandând o cafea unei necunoscute, fără să îndrăznească să se recomande era deja destul de hilară. Avusese mare succes pe blog: o sută optzeci şi nouă de like-uri şi douăzeci şi şapte de comentarii. Un record. Venit la fix, în momentul în care foiletonul cu ridicarea din umeri a lui Gary începea să se răsufle.

Făcu un montaj rapid, tăind primele secunde ale filmului, inutil de lungi. Dar păstră finalul, cu femeia rămasă mută de surpriză văzându-l cum dispare. Meritau văzute surâsul, apoi faţa radioasă, ca lumea să-şi dea seama ce şansă ratase tembelul.

Puse filmul pe blog şi inseră etichetele publicitare pe pagină. Celor obişnuite, despre teste de inteligenţă, le adăugă

noutăți despre cluburile specializate în întâlniri şi una despre vânzarea de buchete de flori online.

Apoi aşteptă febril primele reacții... care nu întârziară.

Ce fraier!!!

A făcut şcoala de agățat, dar a picat câteva examene!

Regele întâlnirilor pe net!

Tembelul!

Ce cretin!

Pe viitor o să se concentreze pe Jonathan, filmându-l de cum şi-ar fi scos nasul pe terasă şi aşezând o a doua cameră la fereastra camerei ce dădea spre curtea din spate a casei lui. Nu voia să rateze nicio mişcare pe care o făcea, niciuna dintre realizările lui de alpinist al prostiei.

***

Jonathan împinse uşa de la *Gary's.* Aroma de brioşe calde îl întâmpină imediat. La celălalt capăt al magazinului, în spatele tejghelei învăluite într-o lumină gălbuie, Gary avea fața din zilele proaste, adică fața lui normală. Jonathan nu ştia cum ajunsese în această situație. Oare încasase atâtea lovituri dure, încât nu mai era capabil să simtă nici cea mai mică emoție pozitivă? Sau poate suferise atâtea abuzuri şi trădări, de nu mai credea în existența sincerității?

— Bună ziua! zise el zâmbind. Cum vă merge azi?

— Bună, mormăi Gary.

— Aş dori o brioşă cu stafide. La pachet.

Gary luă una şi o puse în pungă.

— Faceți nişte brioşe delicioase. Sincer. Vă felicit, sunteți foarte talentat.

Gary îşi încruntă sprâncenele groase şi negre, fără să ridice capul, şi-i aruncă o privire suspicioasă.

— Un dolar treizeci şi cinci.

Jonathan puse monedele pe tejghea, păstrându-şi zâmbetul. Celălalt le luă în tăcere.

— La revedere, o zi bună! mai zise Jonathan pe un ton vesel, care rămase fără efect.

Ieşi. Oare de câte experienţe pozitive ar fi avut nevoie bietul om pentru a începe să vadă lumea cu alţi ochi?

Îi veni o idee. Trecu pe la clientul lui pakistanez şi cumpără o faţă de masă albă, de hârtie. Se întoarse acasă, luă telefonul şi-l sună pe Gary.

— Bună ziua, zise, schimbându-şi puţin vocea. Aş vrea să fac o comandă. Am nevoie de cincizeci de brioşe cu stafide cam într-o jumătate de oră.

— Cincizeci? întrebă celălalt neîncrezător.

— Da.

— Sper c-o să veniţi să le luaţi, nu faceţi glume cu mine, nu? Pentru că cincizeci de brioşe, hm, nu vând eu într-o zi...

— Sigur că vin. Contaţi pe mine.

Un moment de tăcere.

— Daţi-mi numele.

Jonathan ezită o clipă, apoi inventă:

— Robbins. Ne vedem peste o jumătate de oră.

Apoi coborî în beci, cu un briceag şi un marker în buzunar şi o lanternă în mână. În penumbra umedă cu miros de igrasie, mută câteva lucruri vechi şi pline de praf şi reuşi să găsească ce căuta: două capre vechi de lemn. Mai luă o bucată de placaj şi ieşi.

Aşteptă câteva minute în apropiere de *Gary's,* până când zări un puşti pe skateboard.

— Hei, tinere, vrei să câştigi doi dolari în trei minute?

Băiatul zâmbi.

— Depinde. E ceva complicat?

— Deloc: intri în magazin, zici că vii după comanda pe numele Robbins şi-i dai omului banii ăştia... Ieşi, îmi dai pachetul şi ai câştigat cei doi dolari. Repede de tot, nu?

Puştiul scutură din cap.

— Doi dolari, cam puţin...

— Glumeşti? Doi dolari pentru trei minute înseamnă patruzeci de dolari pe oră! Un salariu de funcţionar, băiete!

— Trei dolari.

— Dar... e ceva extrem de simplu, nu depui aproape niciun efort!

— Atunci de ce n-o faci tu însuți?

— Păi...

— Trei dolari.

Jonathan izbucni în râs.

— N-o să-ți meargă rău în viață, puştiule.

Două minute mai târziu, Jonathan punea brioşele tăiate în patru pe fața de masă ce acoperea micul bufet improvizat în fața vitrinei magazinului lui Gary. Era sigur că nu va fi depistat: căpcăunul nu scotea niciodată nasul în stradă.

Luă apoi un marker uriaş de culoare roz şi desenă pe fața de masă o inimă uriaşă, în interiorul căreia scrise cu cel mai frumos scris al lui:

Oferite de Gary.

30

Mai puțin cu douăzeci la sută.

Jonathan nu se aşteptase la asta.

Dar poate că până la urmă era logic. Partea variabilă din salariul lui provenea direct din cifra de afaceri a activității pe care o desfăşura. Cifră mică, salariu pe măsură. Nu le poți avea pe toate.

Asta era. Nici nu se gândea să reînceapă să lucreze ca înainte. Nu mai avea niciun sens pentru el şi era foarte satisfăcut simțindu-se cinstit, integru şi util celorlalți. Mândru că era un om de bine. Imposibil să dea înapoi, după ce pierduse ani întregi ca să realizeze ceea ce acum părea evident: starea de bine vine când te simți bine. Să te simți bine, iată cheia. Să ştii cine eşti cu adevărat, apoi să trăieşti deplin, fiecare clipă, refuzând să devii altineva.

Cu atât mai rău pentru bani. Oricum nu mai constituiau o motivație. Probabil că aşa li se întâmpla tuturor celor care-şi simțeau sfârşitul aproape. Doar faraonii îşi duceau bogățiile cu ei pe lumea cealaltă. Pentru noi ceilalți, muritorii de rând, vine o vreme când realizăm că ceea ce ne acaparează atenția o bună parte din viață devine dintr-odată complet lipsit de importanță şi nu ne ajută cu nimic.

Dar Jonathan avea totuşi o problemă, mult mai comună, tembel de concretă: trebuia să achite chiria şi facturile. Treabă care amenința să-l pună în încurcătură.

Se uită visător peste extrasul de cont şi peste lunga linie de sume ce se adunau la capitolul cheltuieli.

Era evident că trebuia să-şi schimbe stilul de viață, chiar dacă nu era genul risipitor. Trebuia să oprească şi chestia cu darurile anonime. Cafele, flori şi brioşe costau totuşi. Ce păcat... Era atât de plăcut, îl făceau să se simtă bine. Pentru că suntem conectați unii cu alții, a face bine cuiva înseamnă să-ți faci bine ție însuți...

Trebuia să găsească o modalitate prin care să continue să le facă, sub altă formă poate, fără ca asta să-i afecteze atât de mult contul din bancă...

***

— Delicioase prăjiturile alea!... Bravo, bătrâne!

Gary se uită cruciş la client. Un tip de vreo patruzeci de ani, bine îmbrăcat. Nu-l mai văzuse niciodată pe-acolo. Oricum, nu era vreun obişnuit de-al casei.

— Mai iau trei, nu, mai bine patru, adăugă el.

Gary ambală brioşele şi încasa în tăcere.

— Super, continuă tipul. O seară bună şi, încă o dată, mersi!

Proprietarul îl urmări din priviri până la uşă.

Ce naiba avea toată lumea începând de dimineață? Ce-i apucase? Toți se purtau ciudat. Ceva nu era în regulă. Şi apoi, de ce erau atât de numeroşi? Niciodată nu avusese atâția clienți într-o singură zi. Niciodată. Nici n-avusese timp să facă o pauză ca să curețe cuptoarele.

Realiză dintr-odată că puştii lui zbierau afară. Până atunci nici nu-i mai supraveghease, de ocupat ce era. Şi ar fi trebuit, pentru că nu făceau decât nebunii. Erau la fel ca brioşele în cuptor: le întorci spatele cinci minute şi... adio!

— Dumneavoastră sunteți Gary?

Ridică ochii. O necunoscută venea spre el cu un zâmbet bizar pe față şi o pălărie cum nu mai văzuse niciodată. Ce mai voia şi asta?

— Sunt absolut delicioase prăjiturile alea!

Gary o inspectă un moment. Cu vocea ei înaltă şi pătrunzătoare, tipa părea o cântăreață de operă, de-alea pe care le vezi uneori la televizor, zbierând ca şi cum le-ar sugruma cineva.

— Nu sunt prăjituri, sunt brioşe...

— Dați-mi două, vă rog. Sunt atât de bune, de pufoase! Sunteți cel mai bun patiser! Excelente! Geniale! O! Le ador!

Şi nu se mai oprea. Apoi luă punga şi plecă extaziată, scoțând note ascuțite ca tipele care juisează în filme. În filme, pentru că în realitate aşa ceva nu există.

— O, dom'le, ce super sunt covrigii! Cât costă nebuniile astea?

Era ziua ciudaților.

— Nu sunt *covrigi,* sunt brioşe. Un dolar cele simple, un dolar treizeci şi cinci celelalte.

— Bun, atunci una simplă. Nu vreau să mănânc rahat, dar eşti super, omule, ți-o spun pe de-a dreptul: sunt bune rău!

Gary se încruntă. Se gândi la puştii lui. Trebuia să fie puțin mai sever cu ei. Doamne fereşte să devină ca ăsta.

— Mulțam încă o dată! M-ai dat pe spate cu... produsele tale.

— Bună seara, mă grăbesc puțin, zise o tânără. Îmi dați două la pachet? Cu bucățele de ciocolată.

I le ambală în tăcere.

— E supertare ce-ați făcut. De obicei, trec prin față fără să intru...

Gary o privi ieşind.

Bizară zi. Toată lumea îi zâmbea, îi făcea complimente. Ca şi cum s-ar fi vorbit să-şi bată joc de el.

Cu toate astea, seara, când se duse în sfârşit la culcare, mort de oboseală, un mic surâs apăru pe buzele lui, fără să ştie de ce. Nebunia acelor oameni îl contaminase probabil şi pe el.

31

Jonathan îşi privi asociatul. De ceva vreme, Michael era diferit, mai puțin jovial în relația cu el, chiar dacă, pe de altă parte, nu-şi pierduse simțul umorului. Cu siguranță, nu-i putea ierta noua manieră de lucru, mai puțin productivă. Şi totuşi, asta nu-i afecta şi lui salariul, fiecare beneficiind de comisioane din propriile contracte.

Într-un sens, îl înțelegea. Între asociați e ca într-un cuplu: dacă unul evoluează diferit de celălalt, coabitarea poate deveni dificilă.

Inevitabil, îi trecu prin fața ochilor imaginea Angelei. După umilința pe care o simțise deschizându-şi sufletul în fața ei, se evitaseră cu grijă. Jonathan se vedea cu Michael la cafea o dată la două zile. Un fel de acord tacit, niciodată formulat.

În dimineața aceea, terasa era plină.

— Bărbatul cu tricou polo bej aşezat în fața tipei în roşu e un client, zise Jonathan coborând vocea.

Michael se uită un timp la ei.

— Sper că i-ai făcut asigurare contra incendiilor.

— De ce?

— O cunosc pe tipă.

— Şi?

— Are un cur incendiar.

Jonathan zâmbi.

— Sau mai bine nu, n-are rost, adăugă celălalt. Tipa e un caz de forță majoră. O calamitate naturală.

— Termină, Michael, protestă Jonathan râzând fără să vrea.

— Uite, apropo de catastrofe, vezi ce țoale are pe el tipul din dreapta, la celălalt capăt?

Jonathan privi în direcția respectivă.

— E... diferit, original...

— Pentru un diferit, da, e... diferit.

Chelnerița se apropie de ei.

— Bună ziua, cu ce vă servim azi? întrebă ea cu un uşor sâsâit.

— Două cafele, zise Jonathan.

Michael o urmări îndepărtându-se.

— Vi le *zervezc* într-o zecundă, o imită el.

— Termină...

Jonathan remarcase deja de multă vreme. Când îi mergea prost, Michael începea să facă mişto.

— Intenționezi să-ți iei concediu anul ăsta? îl întrebă.

— Unii mai trebuie să şi muncească, dădu el din cap.

Jonathan nu comentă.

În fața lor, o maşină încerca să parcheze.

— Vai... nu se descurcă deloc, zise Michael. Hai să ne uităm amândoi la ea râzând şi pun pariu că se lasă păgubaşă.

— Michael...

— Ba da, hai! Eu am mai făcut-o de zeci de ori, poți să mori de râs. Tipa are probleme, te uiți fix la ea şi se pierde cu totul!

— N-am chef de aşa ceva.

— Ne distrăm puțin şi noi. Asta îmi aduce aminte de altă fază. Dar ca să meargă e nevoie de trei patru persoane la masă: reperezi o tipă pe tocuri, toată lumea se uită fix la ea, cu sprâncenele ridicate, ca şi cum ar avea probleme. Ştii ce urmează?

— Nu.

— În nouăzeci la sută din cazuri, se-mpiedică!

Şi izbucni într-un râs nebun.

— E bestial, îți jur!

Jonathan zâmbi.

— Da... când vrem să vedem probleme le creăm.

Michael nu-l băgă în seamă.

— Cele mai rele la volan sunt totuşi babele. Cum au ceafa înțepenită, nu întorc capul când dau înapoi, nici măcar nu se uită în lateral când virează. Nu-nțeleg de ce nu stau acasă pensionarele astea.

Chelnerița aduse cafelele.

Jonathan îl măsură câteva momente pe Michael, apoi se aplecă spre el şi şopti:

— Când mă trage curentul, şi eu am câteodată gâtul înțepenit.

— Hai, lasă-mă!

— Uneori, continuă el pe un ton de confidență, când vreau să parchez, mi se întâmplă şi mie să dau cu stângu-n dreptul şi să încalec bordura. Iar alteori, pare că înghit cuvintele şi nu înțelege nimeni ce zic când vorbesc. De fapt... am o grămadă de defecte: deseori mi se face frică, nu sunt genul foarte curajos. Uneori n-am încredere în mine, ori n-am destulă energie. Mă...

— De ce-mi spui mie toate astea? îl întrerupse Michael, vizibil deranjat.

— Şi vreau să-ți mai mărturisesc ceva: nu sunt un perfecționist. Nu-mi place să despic firul în patru şi, dacă nu-mi convine ceva, las pe mai târziu, şi tot aşa, zi după zi, până devine o problemă. Şi apoi îmi ia de trei ori mai mult timp decât dacă o făceam de prima oară. Dar ăsta sunt eu. Nasol, nu? Nu sunt nici prea răbdător, mă enervez uşor. De exemplu, când Chloé face vreo prostie, zbier imediat şi după aceea îmi pare rău. Tot aşa...

— Încă o dată... de ce-mi spui mie toate astea?

— Nu-mi place nici să...

— Dar ai şi multe calități...

Jonathan se opri brusc şi se redresă.

— Da, mai zise el cu un zâmbet larg. Am şi calități.

***

Ryan deschise un ochi şi se uită la ceasul deşteptător.

Rahat!

Era nouă. Cum de dormise atâta? Se ridică dintr-un salt, alergă la fereastra salonului şi întredeschise storurile negre.

Urmărise toate aparițiile lui Jonathan pe terasă. În ajun nu-l văzuse...

Cercetă mesele ocupate. Apoi îl observă în picioare, singur cu chelnerița, pregătindu-se să plece. *Fuck!*

Se precipită spre echipament, pregăti totul într-o clipită şi-şi puse căştile.

— Şi mai voiam să vă spun ceva, îi zicea Jonathan fetei.

Ryan făcu *zoom* pe fețele lor.

— Aveți un zâmbet foarte drăguț. Îmi înseninează dimineața.

Fata surâse cât putu de frumos şi roşi uşor.

Jonathan părăsi terasa.

32

Duminică.

Ryan se uita nervos printre storurile negre. Terasa, plină de turişti. Eroul blogului său venea rareori în weekend.

Desfăcu o doză de cola şi o duse repede la gură. Îi plăcea în primele secunde când putea simți acidul gâdilându-i nările. Bău câteva înghițituri înviorătoare.

Blogul mergea cum nu sperase niciodată. În orice caz, nu la nivelul ăsta. Vizitatorii fideli se numărau deja cu miile şi fluxul creştea în fiecare zi. De-asta e aşa de cool Web-ul: e greu să demarezi, dar când se pune pe treabă, merge ca uns. Lumea trimite link-ul la toate adresele cunoscute, ca să-şi scoată din sărite amicii. Când le place ceva, amicii fac la fel şi povestea o ia pe o pantă care poate deveni rapid exponențială. O curbă drăguță, ca la şcolile de ingineri.

Îşi puse căştile la urechi şi reluă supravegherea audio de la o masă la alta.

Nimic interesant, doar conversații de turişti. Din nefericire, nimic idiot. Prin urmare, nimic de râs.

Plictisit, Ryan făcu un tur prin camera lui şi aruncă o privire pe fereastră.

Îl zări imediat pe Jonathan în depărtare şi acționă camera fixată în permanență pe curtea lui. Simți imediat că se pregătea ceva. Jonathan arunca priviri ciudate în jurul lui. Nimic natural. Cu atât mai bine. Ryan verifică reglajul, sunetul şi reajustă cadrajul.

Jonathan intră pentru o secundă în magazie, apoi reapăru împingând maşina de tuns iarba. Rahat! Ce păcat!

Dar, condus de un fel de premoniție, Ryan continuă să mai filmeze câteva momente.

Jonathan mai aruncă în jur câteva priviri, în timp ce înainta spre partea din spate a curții. Întoarse maşina, apoi încercă să îndepărteze crengile tufelor ce formau un gard viu între curtea lui şi a vecinului din față.

Vecinul din față, adică fostul erou al blogului său: Gary.

Se strecură cu greu prin gard.

Ce naiba voia Jonathan să facă în curtea bătrânului fraier?

Maşina începu să bâzâie. Dacă un agent de asigurări îşi petrecea sfârşitul de lună ocupându-se de curţile vecinilor era o dovadă certă că vestita criză nu trecuse, orice ar fi spus ziarişţii.

***

Dacă fiecare dintre noi ar fi conştient de imensa valoare pe care o are, întreaga lume s-ar schimba radical.

Dar trăim într-o societate în care rareori spunem celor din jur lucrurile bune pe care le gândim despre ei. Ne este jenă s-o facem şi avem multe reţineri: fiecare îşi păstrează pentru sine opiniile pozitive ca pe nişte seminţe pe care le lasă să se usuce în fundul buzunarului, în loc să le cultive ori să le încredinţeze vântului, ploii şi pământului.

Acesta este probabil motivul pentru care oamenii nu sunt obişnuiţi să primească astfel de mesaje şi de aceea e greu să faci un compliment sincer fără ca interlocutorul să-l interpreteze greşit ori să te suspecteze de cine ştie ce intenţii ascunse. Şi chiar dacă, prin cine ştie ce şansă nesperată, sinceritatea nu-ţi e pusă la îndoială, persoana în cauză va încerca să minimalizeze prin toate mijloacele calitatea pe care i-o evidenţiezi, într-un elan de modestie ce ascunde stânjeneala de a primi un cadou atât de neobişnuit.

Pentru a evita astfel de situaţii, Jonathan găsise o soluţie imbatabilă: faci complimentul şi dispari. Îţi acorzi doar minimul de timp pentru a observa surpriza, naşterea unui surâs ori un început de lumină în ochi, apoi, după ce ai livrat acest mic ciob de oglindă pozitiv, pleci. Îl umplea de bucurie şi-i plăcea la nebunie.

Pentru că nu-şi cunoştea victimele, problema esenţială era de a şti ce fel de compliment să facă. Dar în legătură cu acest

punct, desele vizite pe terasa cafenelei îi dădeau ocazia să învețe să-şi dezvolte instinctul şi să-şi asculte intuiția.

În definitiv, e foarte amuzant să observi o persoană necunoscută, încercând să ghiceşti ce calități are, doar aşa, prin feeling. S-o priveşti o vreme şi să-i intuieşti felul de-a fi, valorile, virtuțile, atuurile. E ceva complet subiectiv, absolut lipsit de rațiune şi cu totul nefondat. Apoi încerci să te apropii, să intri în vorbă cu ea şi ajungi să te amuzi constatând că, în majoritatea timpului, ai avut dreptate.

Dar în ziua aceea, antrenamentul nu-l ajută prea mult, când interpelă al şaptelea călător coborât din tramvai, care se dovedi a fi un bărbat cu față de vidanjor.

— Bună ziua, îi zise Jonathan zâmbind. Aş vrea să vă spun...

Celălalt îl privi cu o față absolut dezagreabilă. Aveai impresia că o să înceapă să latre. Ceea ce-i tăie aripile lui Jonathan, incapabil brusc să mai intuiască vreo calitate a interlocutorului său.

— Ce? zise tipul pe un ton agresiv.

Avea o căutătură din ce în ce mai urâtă, care adăuga şi o notă de confuzie la jena resimțită deja de Jonathan.

O soluție simplă ar fi fost să debiteze scurt orice fel de compliment la plesneală, dar jurase să spună doar ce credea cu adevărat.

— Ce vrei, domnule? mai spuse tipul, din ce în ce mai insistent.

Chiar făcu un pas în direcția lui.

— De fapt... eu... nimic! Nu vreau să vă spun nimic. Absolut nimic.

Omul îl fixă o clipă, apoi se îndepărtă urmărindu-l cu privirea lui neagră.

Din fericire, nenorocul nu se înverşună împotriva lui. Data următoare, soarta îi rezervă o bunicuță fermecătoare, toată numai zâmbet, căreia îi găsi pe loc o mulțime de calități.

***

În dimineața aceea, Gary ieşi din casă ca de obicei, având corespondența într-o mână şi cafeaua în cealaltă, ca să se instaleze pe iarba din grădină, în scaunul lui de plastic alb. Dar de-abia apucă să facă doi paşi, că se opri brusc, cu gura căscată.

Curtea lui, de obicei invadată de buruieni pe jumătate smulse de copii, se întindea acolo, în fața lui, perfect cosită. Se frecă la ochi.

— Ce naiba se întâmplă?

Totuşi nu visa. CINEVA îi tunsese gazonul.

Şi dacă o făcuseră copiii, cum o făcuseră fără să-şi dea el seama? Nu, imposibil, copiii stătuseră cu el toată duminica acasă, la mai mult de zece kilometri de acolo. Nici cu bicicleta n-ar fi ajuns la timp.

Îşi plimbă ochii pe gazonul perfect tuns. Dădu încet din cap. Ce naiba se petrecea mai nou în viața lui?

Sfârşi prin a se aşeza şi începu să se uite pe corespondența din acea zi.

Publicitate pentru dispozitive de supraveghere video.

Factura de telefon.

Chiria.

O reclamă pentru firme luminoase.

Şi apoi, un pliculeț bej pe care scria de mână Gary, subliniat.

Se încruntă. Nu mirosea a bine. Genul de bilet în care un vecin se plânge de zgomotul pe care-l fac puştii lui în curte ori altul căruia nu-i place mirosul de grăsime.

Introduse degetul mare sub clapeta lipită şi desfăcu plicul.

Înăuntru, o foaie simplă de hârtie, tot bej. O scoase şi o desfăcu.

Nu conținea decât o frază, scrisă de mână, în mijlocul paginii:

Străbunicii îi iubeau pe bunicii tăi, dar nu ştiau cum să le-o spună.

Gary ridică din sprâncene, reciti fraza de câteva ori, apoi întoarse foaia şi plicul. Niciun indiciu. Din instinct, se uită cu atenție în jur, măturând cu privirea casele şi imobilele din împrejurimi.

— Ce prostie mai e şi asta?

Apoi ridică din umeri şi trecu la următoarea scrisoare.

Furnizorul de făină anunța o creştere a prețului cu 2,3%.

Business as usual.

33

După ce a încercat să agațe tot felul de nasoale, s-a mulțumit cu ținte mai la îndemână.

Sub acest titlu anodin, blogul înfățișa o serie de clipuri video, care de care mai amuzante, în care, printre altele, Jonathan acosta pe stradă o bătrână de vreo optzeci de ani, spunându-i cuvinte curtenitoare.

Curs de seducție, demostrația nr. 9

În altă parte, acelaşi „erou”, aşteptând pe trotuar călătorii ce coborau din tramvai şi se îndreptau în direcția lui. Puteai zări în ochii lui ceva ce semăna a licăr de speranță. Apoi se îndrepta spre un tip numai muşchi, cu față de killer, virilul virililor şi, să vezi şi să nu crezi, uite-l pe Jonathan acostându-l şi încercând să-l seducă bâlbâindu-se în mod lamentabil, apoi făcându-se nevăzut.

Pe blog, internauții se dezlănțuiră, din ce în ce mai numeroşi, bălăcindu-se în mişтouri şi hlizeli, făcându-l pe Jonathan troacă de porci. Fulgera cu insulte, ploua cu comentarii asasine şi Ryan jubila.

După ce vreme îndelungată încercase prin diferite mijloace să se remarce, se vedea acum nevoit să facă față unei altfel de provocări: succesul. Valul de vizitatori ai site-ului se îngroşa pe zi ce trecea şi el se vedea obligat să le alimenteze curiozitatea. Din fericire, fraierul lui vedetă era productiv: nu se oprea o clipă.

***

Jonathan se rădea, în timp ce stătea cu ochii pe curtea lui Gary. Căpcăunul urla la bieții copii, care nu păreau să fi făcut cine ştie ce prostie.

Căutând încărcătorul aparatului de ras, dădu peste loțiunea pe care o folosea pe vremuri ca să-şi vopsească primele fire de păr alb. Zâmbi şi o aruncă în micul coş de gunoi din baie. În momentul în care puse mâna pe încărcător, cineva începu să sune cu putere la uşă.

Jonathan coborî scara de lemn îngustă, vopsită în alb, şi deschise.

Un bărbat la costum şi cravată îi băgă sub nas o legitimație cu insignă metalică şi fotografie.

— James Gordon, executor judecătoresc.

Şi-i întinse un plic.

— Aveți aici o somație de la Banca Statului California. După cum veți putea citi, aveți cincisprezece zile pentru a plăti descoperirea de cont. În caz contrar, voi reveni pentru a face un inventar al mobilierului.

Jonathan rămase fără cuvinte.

— Semnați, vă rog, aici, mai zise executorul, întinzându-i un formular şi un stilou.

***

Gary îşi suprimă un frison când văzu micul plic bej din cutia de scrisori. Era singurul din acea dimineață. Aruncă o privire spre bulevard, apoi oftă. Traversând magazinul, le zise copiilor care, aşezați la masă, luau micul dejun:

— Grăbiți-vă, deschidem imediat!

Ieşi în curte şi închise cu grijă uşa în urma lui. Apoi rupse plicul şi scoase foaia. Aceeaşi hârtie bej, fină la pipăit, de data trecută.

Bunicii îi iubeau pe părinții tăi, dar nu ştiau cum să ie-o spună.

Fixă vreme îndelungată textul, pe care îl reciti maşinal de mai multe ori. *Pentru numele lui Dumnezeu, ce voiau de la el? Cine îi juca festele astea? Ce se întâmpla cu viața lui?*

***

Lui Raymond nu-i venea să creadă. Niciun locşor la *Stella's.* Nici cât s-arunci un ac. Şi îndrăzneau să i-o spună tocmai lui, care făcea practic parte din peisaj de aproape patruzeci de ani. Era prima dată când îi aduceau un astfel de afront, iar umilința îi ardea fața şi îl făcea să transpire de mânie.

Profund rănit, se îndreptă spre alt local, situat undeva mai departe, la periferia zonei obişnuite. Un loc în care aşa-numiții *beautiful people* nu puneau niciodată piciorul. Îşi simțea picioarele de plumb, ca şi cum cineva i-ar fi înlocuit camera din geantă cu un pietroi de două tone.

Împinse uşa, intră şi se instală la bar fără să-şi scoată ochelarii de soare.

— O bere Bud.

Bău până când alcoolul începu să-i alunge umilința.

Oftă adânc şi se destinse puțin. Genul ăsta de lovitură nu făcea bine la tensiune.

Sfârşi prin a se întoarce şi aruncă o privire prin sală.

Ceea ce văzu îl lăsă mască.

Warren, antrenorul lui Austin, lua masa cu sponsorul principalului său adversar, Jack Volsh, singurul în măsură să-i sufle titlul. Inamicul declarat al elevului său.

Raymond nu-şi putea reveni.

Treaba asta nu mă priveşte, dar acolo se petrece ceva necurat.

Cu siguranță, nu era o întâmplare că cei doi veniseră într-un local în care ştiau că nu se vor întâlni cu cineva cunoscut.

Şi atunci...

Totul se explica, era clar ca bună ziua.

Warren era vândut.

34

Noaptea învăluia San Francisco în mantia sa misterioasă. De pe terasa căsuței ei de pe colină, Angela vedea scânteind în zare luminile orașului.

În ultimele nopți, luna se subțiase până începuse să semene cu firul Ariadnei, iar cerul era plin de stele.

Chloé dormea cu pumnii strânși, iar ea n-avea chef de nimic. Nici să vadă vreun film la televizor, nici să deschidă o carte. Ca urmare, își verifica e-mailurile.

Nimic special. Julia, o fostă colegă de liceu pe care nu o mai văzuse de mult timp, îi scria uneori, de când o găsise pe Facebook. Mailul pe care i-l trimisese în seara aceea nu-i era adresat în mod special. Angela nu era decât unul dintre numeroșii destinatari.

LOL!

www.minneapolischronicles.com/thekinxofhliots.html

Pupici, Julia

Încă un link spre cine știe ce prostie mai mult sau mai puțin comică și fără îndoială de prost-gust, de felul celor pe care i le trimitea Julia din când în când.

Dar, mă rog, tot era ușor deprimată în seara asta, așa că puțin amuzament nu strica.

Dădu click.

Eroare.

Probabil că Julia copiase greșit linkul. Angela scrise numele site-ului fără extensie și deschise pagina principală.

O colecție de filmulețe cu titluri incitante, trimițând la scene comice.

Dădu click pe primul, destul de scurt și foarte amuzant. Apoi se mai uită la câteva, aproximativ comice, chiar dacă titlurile sarcastice o cam deranjau. Uitându-se la unul dintre ele, simți ceva bizar, inexplicabil. Ca o înțepătură de teamă nejustificată, cu atât mai mult cu cât scena era anostă, o conversație între două persoane așezate la o masă, dintre care una povestea că mânca flori de la ea din grădină.

Sentimentul era atât de straniu, că o făcu să urmărească filmul încă o dată, în speranța că va găsi sursa neliniştii ce o cuprinsese. Nu reuşi, dar continuă să simtă aceeaşi emoție ciudată.

Voia să iasă de pe site cât mai repede şi totuşi ceva o reținea, îi ordona să rămână, fără să ştie de ce.

Ca urmare, continuă şi vizionă câteva clipuri destul de nostime. Nici pe departe demne de un Oscar pentru comedie, dar, oricum, hazlii. Se destinse şi dădu câteva pagini, descoperind de fiecare dată fața unei noi victime a reflecțiilor ori a atitudinilor comice.

Nu-şi putu însă stăpâni un țipăt când fața lui Jonathan invadă ecranul.

Cum era posibil să apară pe un astfel de blog??? *Minneapolis Chronicles...* N-avea nicio treabă cu Middle West-ul.

Curiozitatea îşi făcu imediat loc: ce prostie putuse să facă pentru a-şi câştiga un loc pe site-ul ăsta? Nerăbdătoare să afle, se grăbi să deschidă clipul.

Imaginea lui Jonathan în patru labe smulgând fir cu fir trifoiul de pe gazon o făcu să izbucnească în râs şi o surprinse în acelaşi timp: cum naiba fusese filmat în poziția aceea în curtea propriei case??? Faptul că oricine putea să-şi filmeze vecinii şi să-i posteze pe un blog era totuşi puțin înfricoşător...

Comentariile vizitatorilor erau răutăcioase. Ei bine, pe net e aproape inevitabil...

Oricum, era incredibil că Jonathan apărea acolo, pe blogul ăla, filmat fără să ştie! Angela nu-şi mai revenea. Şi ce coincidență că respectiva Julia îi trimisese şi ei linkul, ea care nu-l întâlnise niciodată pe fostul soț al Angelei şi deci nu-l putuse recunoaşte. Probabil că era mai bine aşa, altfel...

Dădu click pe „Următorul” şi pagina se deschise. Încă un video cu el!

Îl văzu pregătindu-se să ofere o cafea unei femei, fără să-şi deconspire identitatea. Tipii de pe blog făceau mişto de acea

încercare de lipeală neasumată, dar Angela înțelese imediat că se înşelau. Femeia nu era pe gustul ex-ului ei, putea băga mâna-n foc. Şi apoi, nu era genul lui de abordare, îl cunoştea prea bine.

Urmau multe alte filme. Jonathan îşi înmulțea ofrandele anonime, în hohotele de râs ale internauților. Acest adevărat linşaj mai că o îndemna pe Angela să-i ia apărarea, chiar dacă nu voia. Cu cât viziona mai multe scene, cu atât începea să înțeleagă intenția care stătea la baza lor. O intenție de o noblețe care contrasta flagrant cu batjocura pe care o suscita.

Comentariile curgeau cu sutele, disprețuitoare, obscene, umilitoare. Ochii Angelei începură să se împăienjenească şi lacrimile îi coborau încet pe obraji, pe măsură ce ea parcurgea acele texte dezgustătoare.

Urmau filme cu Jonathan făcându-le tot felul de complimente unor necunoscuți, apoi dispărând aşa cum apăruse, fără să aştepte vreo mulțumire. Acte gratuite. Fețele se luminau de zâmbete şi oamenii îşi reluau drumul, cu ochii oglindindu-le bucuria din suflet. Puteai vedea că gestul le făcuse ziua frumoasă.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji în timp ce ochii abia îndrăzneau să urmărească torentul de insulte care urma.

Când îl văzu adresându-i-se pe stradă unei tinere foarte frumoase şi spunându-i cu o sinceritate mişcătoare: „Sunteți atât de drăguță!”, Angela se crispă. Pe ecran, fata îl răsplătea cu un zâmbet sublim chiar înainte ca el să se piardă în mulțime, apoi filmul se oprea, înghețând pe o privire care arăta fără echivoc că femeia nu rămăsese indiferentă la farmecul bărbatului care o complimentase.

Comentariile odioase se scurgeau şi ele, mai virulente şi mai violente ca de obicei. Pentru că fata era drăguță, nenorociții ăia îşi proiectau asupra lui Jonathan răutățile lor de tipi frustrați. Nu-l puteau ierta pentru că lăsase să-i scape o ocazie pe care ei n-o avuseseră niciodată.

Sfâşiată de tot felul de sentimente confuze şi amestecate, Angela se aruncă asupra tastaturii, îşi luă primul pseudonim ce-i trecu prin minte şi le zise tot ce avea pe suflet.

N-aţi înţeles nimic, el nu agaţă pe nimeni, nu încearcă să-i seducă pe oamenii aceia, avansurile lui sunt acte de generozitate, de altruism, de umanitate. Jonathan e...

Se opri şi şterse prenumele.

Tipul acesta e de o bunătate demnă de admirat!

Sufocată de furie, cu ochii în lacrimi, îşi copie comentariul şi-l postă sub toate filmele, luându-le unul câte unul, pagină după pagină.

Plină de furie, închise calculatorul, îşi prinse capul în mâini şi izbucni în hohote de plâns.

În ciuda tuturor suferinţelor pe care Jonathan i le provocase înşelând-o, realizase că încă îl mai iubea.

35

— Michael?

— Da.

— Sunt eu, Angela. Nu mă aştepta la cafea. Azi nu vin la serviciu.

— Eşti bolnavă?

— Nu...

Tăcere.

— Dar nu mă simt în stare să lucrez.

Nu se simte în stare. Atunci, bine...

— Atunci... pe mâine.

Din nou tăcere.

— Nu sunt sigură. De fapt... dacă mă gândesc bine, nu.

— Cum adică?

— Cred că am nevoie să iau o mică pauză... Eu... mă rog, îți dau un semn când o să revin.

Michael închise.

Nu se simte în stare... Asta e. Va dispărea şi ea vreo lună, iar la întoarcere va dori să abordeze şi ea o nouă manieră de lucru, care le va scădea cifra de afaceri cu 20%! Fir-ar, ce dracu' m-a apucat să mă asociez cu astfel de tembeli? Şi nici măcar nu sunt pe cale să mă eliberez de ei... Cine ar mai vrea să cumpere o treime dintr-o afacere în pragul falimentului? John Dale, în niciun caz. Mama dracului, şi când mă gândesc că a fost cât pe ce să dau lovitura. Tâmpiții!

Asistenta intră în birou.

— Ce-i cu fața asta? întrebă ea.

El ridică ochii spre ea:

— Sper că n-ai de gând să-mi spui că vrei să iei o pauză.

— Cum adică?

— Deci nu vrei să-ți iei liber o lună ca să-ți asculți umorile, să-ți pui întrebări în legătură cu sensurile meseriei, cu viziunea despre viață, ori să te scarpini după ureche cu degetele de la picioare?

— Ce naiba vorbeşti acolo?

— *Good girl.* Atunci, pentru ce ai venit?

— Pentru nimic. Vreau doar să-ți dau raportul contabil pe luna trecută.

— V-ați vorbit cu toții să-mi faceți moralul una cu pământul?

Ea ridică din umeri şi ieşi.

El deschise dosarul.

Cifră de afaceri globală: +3%.

Ce-i cu prostiile astea?

Dădu paginile direct la secțiunea care-l privea pe Jonathan.

Cifră de afaceri medie pe client: -19%

Cifră de afaceri pe segment: +17%

Luă telefonul.

— Jonathan, sunt eu. Zi-mi, te rog, ai încheiat vreun contract mare luna trecută?

— Nu.

— Cifra ta de afaceri globală a urcat, în timp ce cifra per client scade în continuare. Cum îți explici?

— A urcat?

— Da.

— Am racolat nişte clienți noi, nu foarte importanți. Trebuie că de-acolo vine.

— Şi ți-au căzut din cer, aşa, pur şi simplu?

— Vin prin telefonul fără fir, după cum s-au exprimat. În aparență, m-a recomandat multă lume.

Michael închise.

Un plus de 3% într-o lună nu se mai întâmplase de multă vreme.

Rămase o vreme pe gânduri, apoi dădu furios cu pumnul în masă.

Naiba să-l ia, nu trebuia să-l las pe Jonathan să se răzgândească!

***

„As!”

„Joc, set şi meci!”

Austin închise ochii. Era în finală.

Aplauze prelungite, dar nu entuziaste. Evident că lumea ar fi preferat să câştige spaniolul ăla arătos.

Asta e, peste două zile, când o să câştig turneul, o să intru oricum în analele tenisului, o să intru în istorie. Cu sau fără voia lor. Atunci n-o să mai conteze. Chiar dacă nu mă vor iubi, mă vor respecta ca pe un erou. N-au ce face.

Se apropie de fileu, strânse mâna adversarului său, pe cea a arbitrului şi se îndreptă spre vestiare.

După soarele orbitor urmă penumbra, ca şi cum ar fi fost aspirat într-un tunel de smoală, apoi din nou lumină, a reflectoarelor, în timp ce jurnaliştii se precipitau spre el.

Dădu câteva răspunsuri, apoi intră în vestiar, un spațiu impersonal cu pereți albi şi miros de îmbâcseală, cu două scaune, o canapea şi o măsuță joasă pe care cineva pusese un coş cu fructe şi nişte sticle mici cu apă. Câteva buchete de flori de la fani erau înghesuite pe o masă de-a lungul peretelui.

— Bravo, îi zise Warren. Te las să te răcoreşti puțin, înainte de a face rezumatul.

Apoi dispăru în camera alăturată.

Austin se aşează şi toată adrenalina îl părăsi. Ca dintr-o lovitură, îl ajunse oboseala. Bău câteva guri de apă, se şterse pe față cu un prosop moale cu parfum de lavandă şi închise ochii.

Va câştiga finala, simțea asta. Îşi dorea şi va reuşi.

Când deschise din nou ochii, văzu în fața lui un tip caraghios, de vreo şaizeci de ani, cu fața roşie, care îi spunea ceva. Fără îndoială, vreun reporter care reuşise să ajungă la el în vestiar, în ciuda interdicțiilor.

— Salut, zise tipul. Am ezitat mult dacă să vin să-ți vorbesc, apoi mi-am spus că trebuie să-ți mărturisesc ce am pe suflet.

— Cine eşti? întrebă Austin nerăbdător.

Chiar n-avea niciun chef să asculte ce avea pe suflet străinul ăsta.

— Sunt cameraman... te urmăresc de ani de zile...

Părea chiar deranjat că nu fusese recunoscut. Oamenii sunt ciudați câteodată.

— Ce anume doreşti?

Celălalt îşi ascundea jena, lăsându-se de pe un picior pe altul ca un elev convocat în fața directorului.

— Ei bine, treaba asta nu mă priveşte, dar... cred că ți se ascund lucruri... grave.

Austin se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

Omul continua să se agite.

— Mmm... antrenorul dumitale, deci... cred că te lucrează pe la spate.

— Ce vrei să spui?

— Mă întreb dacă nu cumva e plătit de sponsorul lui Jack Volsh să-ți pună bețe-n roate.

Austin se uită la el câteva clipe. Tipul avea un aer idiot, dar sincer.

— Ceea ce insinuezi e foarte grav. Ce te face să spui astfel de lucruri?

Omul se dădu un pas înapoi şi se înroşi şi mai tare.

— Nu inventez nimic... Spun doar ce am văzut, asta e tot, pentru dumneata o fac, mie nu-mi aduce niciun avantaj...

— Şi ce anume ai văzut, mai exact?

— Pe antrenorul dumitale luând ieri masa cu sponsorul lui Jack.

— Nu e interzis.

— Nu, dar asta nu e tot! Înainte, l-am văzut purtându-se urât cu un jurnalist care voia să spună lucruri frumoase despre dumneata, ceea ce...

Austin îngheță.

— Şi apoi, continuă tipul, altă dată l-am văzut adresându-se unui alt jurnalist într-o manieră în care nu te ajută deloc.

Nu „joacă” pentru dumneata, ți-o jur, nu c-ar fi treaba mea, dar din cauza lui jurnaliştii te tratează aşa cum te tratează...

Austin era şocat. Şi dacă tipul ăsta spunea adevărul?

— Ei bine, vom da cărțile pe față. Warren?

Tipul se holbă la el şi dădu înapoi scuturând din cap, din ce în ce mai roşu la față.

— Nu, te rog... Nu-l chema... asta nu-i treaba mea, eu...

— Warren!

Tipul se întoarse să plece.

— Rămâi pe loc!

Omul reveni, cu fața stacojie şi tremurând.

Warren intră în cameră cu un aer confuz.

Pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse Austin văzându-l. Tipul ăsta a spus adevărul.

Se uită în ochii lui vreme îndelungată, înainte să vorbească. O parte din el voia să amâne momentul când totul risca să se termine pentru totdeauna.

— Ce răspuns poți să-i dai acestui domn?

Warren rămase încremenit, cu ochii înghețați.

— Niciunul, zise, pe un ton glacial fără să arunce măcar o privire în direcția celui care-l denunțase.

Austin nu-şi putea reveni. Ceva urât se insinua în lumea lui atât de bine pusă la punct, atât de atent programată. Ceva de neînțeles.

Nu putea să-şi ia ochii de la antrenorul lui, care-i susținea privirea fără să clipească.

— Poți pleca, sfârşi prin a-i spune celuilalt tip, care nu se lăsă rugat de două ori.

În vestiar se lăsă o tăcere grea.

— Cred că-mi datorezi nişte explicații, zise Austin într-un final.

Warren dădu calm din cap.

— Misiunea mea e să te fac să câştigi. Restul nu te priveşte.

Austin confirmă încet, strâmbându-se, înainte de a izbucni:

— Tocmai am aflat că „joci” pentru Volsh şi-mi spui că nu mă priveşte?

— Nu joc pentru Volsh. Sponsorul lui e un vechi amic de-al meu.

— Şi povestea cu jurnaliştii în faţa cărora îmi faci reclamă negativă ce e, tot un delir?

— Singurul obiectiv pe care mi l-ai trasat a fost să te fac să câştigi.

— Dar... jurnaliştii... ştii bine cât de tare mă rănesc cu atitudinea lor, eu...

— Nu mi-ai trasat o asemenea sarcină.

— Asta nu înseamnă că trebuie...

— Tot ce fac e în vederea unui singur obiectiv: victoria ta.

— Dar...

Dintr-odată, înţelese.

Înţelese că era atât de groaznic, încât primi totul ca pe o palmă peste faţă.

Cu respiraţia tăiată, se uită fix la antrenorul lui. Îşi simţea tâmplele bubuind. Transpira.

Apoi îşi luă geanta, părăsi în grabă vestiarul şi se aruncă în limuzina care-l aştepta.

36

Ryan izbucni în râs citind comentariul lui Gigi21 postat în ajun.

Ce era şi cu tâmpita aia?

Cine ar putea fi destul de stupid ca să vadă umanitatea în prostie? Ce fraieră! Sau poate că e semn că prostia reprezintă sufletul umanității...

Continuă să citească comentariile, din ce în ce mai numeroase, la ultimul filmuleț. Agasat, constată că şi alți internauți aprobau punctul de vedere al tâmpitei. Păcat că respectivii nu se arătau ei înşişi pe la terasă, ar fi constituit subiecte demne de postat. Şi-ar fi înnoit stocul.

Se concentră apoi asupra analizelor statistice ale frecvenței cu care erau urmărite paginile blogului. Cele care găzduiau filmele cu Jonathan aveau de departe cel mai mare succes şi, fenomen interesant, vechile filme câştigau şi ele, prin contaminare, la audiență. În mod vizibil, publicul îl aprecia pe fraier şi cerea mai mult. Perfect. O să le dea mai mult.

Cât despre reclamele publicitare, erau în creştere masivă. Jonathan era un fraier de succes.

***

Dispăruse.

Gary parcurse cele câteva zeci de plicuri pe care tocmai le scosese din cutia de scrisori. Micul plic bej nu mai era. Şi totuşi îl văzuse bine în mâinile poştaşului. Chiar dacă inima i se strânsese la vederea lui.

Redeschise cutia şi-şi vârî din nou mâna în deschizătura strâmtă. Nu era întotdeauna practic să ai mâini mari. Pipăi pereții interiori din metal rece şi deodată îl simți. Rămăsese blocat sub pliul de fier al fantei, ca şi cum ar fi refuzat să se lase livrat. Îl scoase, zgâriindu-se pe mână când îl trase afară. Ultima tentativă de rezistență. Îl strecură în mijlocul micului teanc de scrisori pe care îl ținea în mâna stângă şi

traversă magazinul, ignorându-i pe puştii aşezaţi la masă pentru micul dejun. Ieşi fără să-şi facă măcar o cafea, încălcându-şi astfel tabieturile, şi se instală pe scaunul de plastic din curte.

Avea emoţii.

Până acum ar fi trebuit să se deprindă cu genul ăsta de lucruri stranii care i se întâmplau. Totuşi, mâinile îi tremurau când desfăcu plicul.

Părinţii tăi te iubeau, dar nu ştiau cum să ţi-o spună.

Scutură din cap. Într-un fel, se aştepta la aceste cuvinte. Erau urmarea logică a celorlalte.

Oftă şi le reciti, iar şi iar. Apoi, fără să ştie de ce, începu să plângă.

Era ca şi cum ceva necunoscut, de neînţeles, ieşea din el la suprafaţă. Ca bulele de aer, câteodată, când punea prea multă drojdie în aluat: acesta creştea, creştea apoi, dintr-odată, crusta se crăpa peste tot.

Diferite imagini începură să-l invadeze, la întâmplare. Soţia lui, de care nu se simţise niciodată iubit pe vremea când trăia. Copiii, niciodată afectuoşi cu el. Clienţii, distanţi, dezagreabili, până mai ieri. Apoi, trataţia de pe trotuar cu platourile pline de firimituri şi acea inimă mare desenată pe faţa de masă: „Oferite de Gary”.

O amintire mai veche îi apăru brusc în minte, parcă neverosimilă: avea paisprezece ani şi intrase ucenic la un maestru brutar. Era mic, imberb, subţirel, îmbrăcat din cap până-n picioare în haine albe de bumbac, groase şi aspre. La ora trei din noapte. Făina, omniprezentă, zburând peste tot, acoperea podeaua, pielea şi părul. Mirosul pâinii calde. Cuptorul imens cu buşteni ce trosneau. Când îl deschidea, era ca şi cum porţile iadului s-ar fi depărtat în faţa lui, şi flăcările îi ardeau puternic faţa.

Maestrul îi dezvăluise secretul brutarilor francezi: maiaua, ca tot ce e viu, nu poate fi stăpânită, zicea el. Dar depinde de

tine, aşa cum depinzi şi tu de ea. Dacă nu te simți bine, dacă eşti în toane rele sau dacă nu ți-e mintea la ce faci: nu creşte aluatul. Poți să încerci orice, nu merge. Poți frământa ore întregi, poți schimba temperatura din cameră, umiditatea, degeaba. Dar dacă eşti relaxat şi îți place ce faci, ea, ca şi tine, va înflori şi miracolul se va produce.

Gary sfârşise prin a-şi părăsi maestrul şi a opta pentru drojdia prelucrată chimic.

Toate aceste amintiri îl invadau şi se amestecau fără o logică aparentă. Mintea lui era asemenea unui vârtej, o peşteră din care țâşneau frânturi de existență, de trecut, dureri, regrete, umilințe.

Şi din mijlocul acestui foc de artificii al imaginilor, dintre acele ecouri de voci şi emoții fără formă, se contură brusc o idee ce devenea din ce în ce mai clară, ca fotografiile de altădată care apăreau ca prin magie pe hârtia înmuiată în lichid revelator. O idee ce rezuma greşeala vieții lui: copil fiind, credea că oamenii erau reci şi plini de răutate.

Mai târziu, descoperise că cei nobili, buni, afectuoşi, existau totuşi. Doar că nu pentru el. El îi atrăgea pe cei odioşi, duri, dezagreabili. Asta era karma lui, soarta care-i era hărăzită toată viața.

Acum realiza însă că oamenii nu erau nici nobili, nici plini de răutate, nici buni, nici răi. Erau un amestec din toate acestea, aşa era toată lumea. Ceea ce scoteau la iveală depindea de ceea ce le ofereai, ca şi cum o anumită parte din ei reacționa la o anumită parte din tine. Atitudinea lor nu era decât o oglindă a propriei atitudini.

Îşi şterse lacrimile, apoi rămase multă vreme aşa, aşezat în curte, lăsând amintirile să iasă la suprafață din el, revăzându-şi viața în lumina recentei descoperiri.

Îşi strigă copiii.

Niciun răspuns.

Îi strigă mai tare şi ei apărură în pragul uşii.

Observă că păreau speriați şi i se făcu ruşine.

Le făcu semn să se apropie.

Ei îl ascultară, venind încet. Când ajunseră lângă el, încremeniră. Atunci, el îi cuprinse cu brațele şi îi strânse la piept.

37

Era miezul nopții. Angela se întorcea de pe-o parte pe alta în pat, degeaba. Imposibil să adoarmă la loc. Rememora ororile pe care le citise despre Jonathan pe blog şi se enerva.

„Gândeşte-te la altceva!"

Trebuia să se calmeze, să uite totul. Putea să se gândească din nou la asta a doua zi, dar acum trebuia să doarmă.

„Gândeşte-te la lucruri frumoase, relaxante, pozitive!"

Făcu eforturi să vizualizeze o pajişte, cu flori de câmp de toate culorile, cu iepuraşi țopăind prin iarbă...

„Vezi, e foarte bine, continuă aşa şi-o să adormi!"

Flori şi... şi deodată îşi aduse aminte de tipul care povestea cum mânca florile din grădină, într-un film de pe acelaşi blog şi care îi provocase toată această stare. Un film fără Jonathan, în care nu se petrecea mare lucru, nimic şocant. Îl văzuse de două ori fără să reuşească să înțeleagă de ce o tulbura.

Nu era normal. Cauza stării ei proaste era alta. Trebuia s-o depisteze. Ceva dinlăuntrul ei o împingea, îi ordona să caute. Ca un fel de intuiție, un presentiment.

Dormi! O să faci mâine chestia asta. Acum, dormi! Gândeşte-te la natură, la iepuraşi...

Se forță să respire profund, lent şi să se destindă.

Nu. Nu, n-o ajuta cu nimic. Acum, că avea filmul acela în cap, n-o să mai poată dormi, ştia prea bine. Era mai înțelept să rezolve problema pe loc. Cât se poate de repede.

Întinse mâna, aprinse lampa de pe noptieră şi se ridică.

De pe hol, aruncă o privire în camera lui Chloé. Fetița dormea într-o poziție imposibilă, cu un picior în afara patului. Trase uşa ca să nu rişte s-o trezească.

Coborî în salon şi deschise calculatorul. Ecranul proiectă o lumină palidă în camera adormită. Se aşeză. Senzație de rece metalic pe coapsele goale.

Găsi din nou blogul. I-ar fi plăcut să-l aibă în față pe micul nemernic care-l crease şi să-i spună tot ce credea despre el.

Pentru că era un bărbat, cu siguranță. Nicio femeie nu s-ar fi coborât să facă aşa ceva.

Nu se putu abține să nu se întoarcă întâi la site-urile cu filmele despre Jonathan.

Alte comentarii îi susțineau acum părerea. Simți un val de bucurie. În timp ce urmărea paragrafele ce se succedau, descoperi că erau numeroase, foarte numeroase, persoanele care considerau că era nepotrivit ca Jonathan să fie luat în batjocură. Cu cât dădea mai multe pagini, cu atât vedea mai multe astfel de comentarii. Era ca şi cum declanşase fără să vrea o avalanşă de proteste, ca şi cum oamenii dăduseră sfară-n țară şi intrau pe site ca să-şi exprime la rândul lor indignarea. Nu-şi mai băteau joc de Jonathan, recunoşteau valoarea gesturilor sale. Angela avu un sentiment puternic de răzbunare, de justiție.

Începu să caute acel film, dar nu era uşor. În arborescența blogului nu exista nicio logică, aşa că dădea pagină după pagină, în van.

Apoi, dintr-odată, recunoscu imaginea şi se concentră în timp ce dădu drumul filmului, scrutând cu meticulozitate fiecare secvență. Nu trecură nici treizeci-patruzeci de secunde şi, la final, Angela avu din nou acea senzație de jenă inexplicabilă care o tulburase atâta. Ceva neplăcut, neliniştitor, de neînțeles.

Şi dacă filmul conținea o imagine subliminală? Asemenea acelor poze cu sex pe care agenții de publicitate le strecoară în mod ilicit în filmulețele lor ca să atragă atenția, fără să le putem percepe în mod conştient?

Se hotărî să revadă filmul imagine cu imagine, dând click pas cu pas pe săgețica din dreapta.

Scena se derulă cu încetinitorul, tăcută şi sacadată şi, la fiecare imagine, Angela se uita cu atenție la toate elementele ce-o compuneau. Răcoarea nopții o făcu să tremure şi regretă că nu era mai îmbrăcată.

La un moment dat, zări un chip, departe, în planul îndepărtat şi îl recunoscu imediat: era al chelneriței de la

cafenea. Aceasta apărea în şapte imagini consecutive cărora Angela nu le dăduse atenție când văzuse filmul la viteză normală.

Continuă, pas cu pas. Se apropia de finalul secvenței şi nu găsise încă nimic. Totuşi, nu imaginea chelneriței o tulburase. Ştia că bloggerul filma în acelaşi loc pe care îl recunoscuse din filmele cu Jonathan.

Apoi, brusc, scoase un țipăt.

Undeva, în spatele unuia dintre protagonişti, se vedea, neclar, dar perfect, silueta afurisitei de *call-girl.* Aplecat spre ea, profilul zâmbitor al lui Michael.

Angela nu-şi putea lua ochii de la imaginea atât de încărcată de semnificații.

Repede, data.

Filmul era datat 7 aprilie.

Şapte aprilie... în ajunul despărțirii ei de Jonathan, după ce o descoperise pe fata aceea, aproape goală, în compania lui.

Angela îşi muşcă buzele şi inima i se strânse: în ziua aceea, Michael fusese cel care o îndemnase să meargă acasă mai devreme decât de obicei.

„Eşti obosită, îi spusese, du-te acasă, o să-ți facă bine."

***

Ryan dădu din cap, stupefiat. Numărul comentariilor explodase zi după zi, aproape toate în favoarea lui Jonathan. Proporțional cu ele, numărul vizitatorilor blogului crescuse şi el uluitor, halucinant. Cei pro-Jonathan transmiteau informația, făceau publicitate din om în om, într-un ritm nebun. Nu mai era vorba despre un val de susținători, ci de un tsunami.

Ryan amețise. El, care animase timp de luni de zile acest blog pentru câteva zeci de persoane, sperând în fiecare zi să mai câştige câteva, era acum total depăşit de evenimente. Sigur, era enervant că încercarea lui de a aduce în scenă

prostia avusese efectul invers şi că obiectivul blogului său fusese deturnat, dar nu asta îl preocupa acum. Problema nu mai era asta.

Amploarea difuzării avea o cotă înspăimântătoare, iraţională. Şi incontrolabilă. Era ca şi cum o întreagă armată de tâmpiţi se ridicase şi mărşăluia împotriva lui, pentru a lua apărarea unuia dintre ei, înrolând în drum din ce în ce mai mulţi voluntari.

Încercă să se liniştească analizând cifrele. Dar cifrele nu aveau nimic liniştitor. Blogul depăşise un milion de vizitatori în câteva zile. Făcând un pronostic, îşi putea imagina că va trece de trei milioane, poate chiar mai mulţi, la sfârşitul săptămânii.

Se întoarse la lectura comentariilor. Încercând să înţeleagă.

Oamenii se întreceau în superlative pentru a-l descrie pe Jonathan. Dacă te luai după ei, era un model antisistem, un om liber care refuza tiparele, un altruist într-o lume a individualiştilor, un rebel în sensul bun, scăpat de sub tirania nevrozelor colective, un dinozaur solitar...

Toată lumea şi-l revendica: cei de stânga vedeau în el un umanist şi-i lăudau elanurile de solidaritate, cei de dreapta îi admirau spiritul de iniţiativă personală şi operele de caritate. Ateii îi salutau generozitatea laică. Pentru credincioşi, actele lui reprezentau răspunsul la un apel divin. Aceştia îl considerau un model de rezistenţă în faţa ispitei, subliniind capacitatea lui ieşită din comun de a se face nevăzut când o femeie îl privea languros. Budiştii vedeau în actele lui o detaşare de tentaţie, demnă de respect.

Fiecare ţinea la părerea lui, la explicaţiile şi la analizele sale. Fiecare îi interpreta faptele în lumina propriilor convingeri şi valori. Şi-l revendicau, îl făceau al lor.

Lui Ryan i se făcu frică.

Într-un colţ al minţii lui, o lumină roşie palpita acum în permanenţă: filmele erau ilegale. Încălcarea dreptului la viaţa privată. Mai devreme sau mai târziu, cineva îl va recunoaşte

pe Jonathan sau pe vreuna dintre „victime”. Şi, în acel moment, va fi în rahat. Până-n gât.

38

— Nenorocitul ăla aproape că ne-a distrus viața şi tot ce propui tu e să-i vindem părțile noastre şi să plecăm?

Angela străbătea în lung şi-n lat salonul din casa lui Jonathan, nebună de furie. El era aşezat în fața computerului. Pe ecran, imaginea lui Michael împreună cu tipa aia odioasă. Descoperirea blogului şi a filmelor avusese asupra lui un efect bizar. Nu spusese mare lucru, dar ea îl cunoştea suficient de bine ca să ştie că era total răvăşit.

— Pe cine eşti tu supărată, până la urmă? sfârşi el prin a spune, cu o voce anormal de calmă.

— În acest moment pe el, pentru ce ne-a făcut, dar şi pe tine, pentru că eşti gata să-l ierți!

— Asta e tot?

Ea îşi lăsă brațele să cadă, într-un gest de neputință.

— Dacă asta vrei să auzi, zise coborând brusc vocea, şi pe mine, pentru că nu te-am crezut, dar ăsta nu-i un motiv pentru a-l lăsa pe Michael să scape nepedepsit!

Jonathan rămase tăcut câteva clipe, apoi oftă.

— Nu e bine să rămâi în preajma cuiva care-ți face rău. Plecarea e decizia cea mai înțeleaptă.

— Dar el e cel care ar trebui să plece!!!

— Din punct de vedere legal, n-avem niciun mijloc prin care să-l obligăm.

Ea scutură din cap dezgustată.

— Hai să plecăm, zise el. O să deschidem altă afacere, suntem capabili, o să ne descurcăm. Să avem încredere în viață.

— Dar n-o să-i vindem nimic, explodă ea, asta aşteaptă de multă vreme! Tocmai de-asta a pus la cale lovitura. Voia să ne distrugă căsnicia, familia şi tu vrei să-i facem un cadou?

— Oricum, nu prea avem de ales. Nu văd cui altcuiva i-am putea vinde. Nu poți găsi un cumpărător aşa, de pe-o zi pe alta. Iar dacă nu cumva vrei să continui să-l vezi pe Michael în fiecare dimineață luni bune de-acum încolo...

— Fir-ar să fie!

— Lasă-l, oftă Jonathan, nu ştie ce face.

— E un nemernic.

— Cred că e mai mult de plâns decât de invidiat...

Angela dădu din cap înciudată.

— N-am niciun chef să mă lupt, zise Jonathan. Nu vreau să-mi petrec cât mi-a mai rămas de trăit în conflict cu cineva.

Angela se încruntă.

— De ce spui una ca asta? Nu-ți ceream să ne răzbunăm până la sfârşitul vieții tale şi...

Jonathan schimbă subiectul. Nu era momentul să-i spună de prezicerea țigăncii.

— Hai să plecăm şi-ți promit că voi găsi altceva. Nu ştiu încă ce anume, dar îți promit că-l voi face să se căiască.

O jumătate de oră mai târziu se îndreptau spre terasă ca să mănânce de prânz. De departe, văzură o mulțime bizară agitându-se acolo. Se apropiară, apoi, brusc, cineva țipă: „El e!" şi toți se întoarseră spre Jonathan care rămase pe loc, trăsnit, în timp ce câțiva jurnalişti, cameramani şi reporteri, se precipitară în direcția lui.

***

Ce valoare avea reuşita în condițiile acelea?

Începând din ajun, întrebarea revenea constant în mintea extrem de tulburată a lui Austin Fisher. Revelația strategiei antrenorului său îl lovise ca un trăsnet, lăsându-l pradă unor frământări pe care nu le mai simțise niciodată.

Să-l umilească doar ca să-l facă să reacționeze, călcându-i în picioare stima de sine ca să-l ajute să câştige...

Deci asta era!

Întrebarea care-l obseda şi-l măcina fără încetare era: ar fi reuşit şi fără toate astea? Victoriile ar fi existat dacă nu i-ar fi zgândărit rănile narcisice, deşteptându-i dureri trecute pentru a-i trezi setea de răzbunare, nevoia maladivă de a-şi demonstra valoarea?

La televizorul dintr-un colț al camerei, lăsat pe un canal de ştiri, imaginea unei celebrități traversă ecranul. Austin respiră profund ca să-şi alunge tensiunea.

O fi reuşita apanajul nevroticilor? Era nevoie de un ego rănit ca să găsească în el voința supraomenească indispensabilă ascensiunii?

Dacă ar fi să iei în considerare numărul de psihopați din înaltele sfere guvernamentale şi pe cei care fac jocurile de putere, ai putea să-ți pui întrebarea...

Deschise larg fereastra care dădea spre piscina de pe terasa privată. Gândurile acestea îi torturau mintea şi îl sufocau, în ciuda dimensiunilor exagerate ale apartamentului care i se rezervase în acest palat. Dădu, turbat de furie, un picior unei carafe de cristal de pe măsuța joasă. Aceasta se făcu cioburi, ce căzură cu zgomot pe podeaua din marmură.

Luxul e compensația pentru lipsa stimei de sine.

Oftă cu obidă. Trebuia să-şi revină, să lase pe mai târziu aceste preocupări metafizice.

O să vadă după finală.

Desfăcu un Perrier şi bău o gură din sticlă, ignorând paharul Baccarat pe care-l avea la dispoziție. În fața ferestrei deschise, perdelele fine se ridicau cu delicatețe în bătaia vântului, un vânt uşor şi silențios. La televizor se difuza un reportaj pe care îl urmărise deja pe sărite cu câteva ore înainte, povestea unui tip care fusese bătaia de joc a internetului, pentru ca apoi, un curent de simpatie să-l poarte spre culmi. Austin ascultă din nou cu o ureche ideile pe care acesta le avea despre viață, despre valoarea faptelor, a cuvintelor noastre, despre ceea ce ne uneşte, despre lipsa de sens a competiției...

„Îmi place, zicea el, să fiu conectat cu ceilalți şi împăcat cu mine însumi. Mă simt bine când faptele mele arată ceea ce sunt."

Era întrebat apoi de ce face lucrurile acelea pentru nişte necunoscuți.

„Viața este un joc, răspunse el. Ca urmare, eu joc, risc...”

Puțin mai târziu, adăugă: „Să fac bine îmi face mie bine.”

Austin era la ani-lumină de ideile acelea şi totuşi cuvintele necunoscutului îşi găsiră un ecou deosebit în inima lui, rezonând în mod ciudat cu situația de față. Cuvinte care-i zdruncinau credința clară şi fermă căreia i se subordonase până acum. Până acum...

Căci se simțea ca o busolă peste care trecuse un cataclism şi o făcuse să nu mai arate nordul.

De ce trebuise să audă acele cuvinte tocmai azi, când era în situația asta care dura din ajun? De ce existau în viață astfel de coincidențe, astfel de sincronizări?

Ieşi pe terasă, îşi scoase hainele şi plonjă în piscină.

Răceala apei îl învălui, dându-i forță, revigorându-l. Traversă bazinul pe fundul apei, apoi scoase capul ca să respire.

O să câştige meciul. Singur. Va fi, fără îndoială, unicul jucător din lume care s-a pregătit pentru o finală de Grand Slam fără antrenor. Dar va câştiga. Va câştiga arătând cine este, fără să se bazeze pe resorturi psihologice nesănătoase. Victoria va fi doar a lui, cu adevărat a lui.

39

Conectat cu ceilalți şi împăcat cu mine însumi.

Formularea revenea pe buzele lui Jonathan în toate interviurile, ca un laitmotiv.

Lui Ryan nu-i venea încă să creadă cât de interesată era presa de victima lui. Din acest punct de vedere, închiderea precipitată a blogului nu-i servise la nimic. Aşteptase prea mult şi internauții mai puțin scrupuloşi pirataseră filmele, care se găseau acum pe YouTube şi pe o lungă listă de alte site-uri. Fraza lui Jonathan era reluată cam peste tot.

Cu gâtul uscat şi o durere acută în stomac, Ryan dezinstalase de la distanță blogul de pe serverele-gazdă din Minneapolis şi-şi ştersese cu grijă urmele din rețea. Trebuise s-o facă din motive de securitate şi de supraviețuire. Un dezastru. În prezent se simțea deposedat, privat de singura lui sursă de bucurie. Se plictisea ca un politician care încetase să facă mânării.

Lăsase instrumentele deoparte, fără să le mai atingă, ca pe o scenă a crimei puse sub sechestru. Camerele de filmat lipsite de viață pe trepiedurile lor semănau cu nişte imense insecte împăiate.

Acum se uita şi el la televizor, ca toți fraierii pe care obişnuise să-i filmeze. Trebuia să-şi găsească altceva de făcut. În caz contrar, va sfârşi prin a semăna cu ei.

***

În acea zi, ceața refuza să se ridice şi soarele se hotărâse să tragă chiulul până pe seară. Clopotul sună şi tramvaiul se opri. În aerul încărcat de umiditate, se ghicea parfumul îndepărtat al oceanului.

Jonathan mergea pe bulevard. Cu toate că vacanța era pe sfârşite, turiştii rămaseseră în număr mare în oraş, profitând de vremea bună din extrasezon. Tramvaiul trecu pe lângă el, pregătindu-se silențios să urce dealul. Avocatul însărcinat să

se ocupe de vânzarea cabinetului avea biroul în apropiere. Dacă ar ieşi devreme de la întâlnire, ar putea s-o sune pe Angela pentru a se întâlni la un pahar, pe faleză.

Mergea liniştit, când, deodată, o viziune îi îngheță sângele-n vine şi încremeni: în fața lui, la doar câțiva metri, era țiganca care îi prezisese că va muri. Cea tânără, pe care nu mai reuşise s-o găsească. Aşezată sub un copac de pe marginea bulevardului, părea adormită, cu ochii închişi.

Tulburat de emoțiile care-l năpădeau, Jonathan rămase nemişcat, uitându-se la ea. Apoi îşi reveni şi se îndreptă spre ea în tăcere. Ea trebuie că-i simțise prezența căci, după o clipă, deschise ochii. Nu avu nicio reacție, nu încercă să fugă ca ultima dată. Dimpotrivă, rămase acolo, privindu-l fără să spună nimic. El a fost cel care, într-un târziu, rupse tăcerea.

— Am încercat să te găsesc, atunci, data trecută...

Ea nu reacționa şi continuă să-l fixeze cu ochii aceia mari, tenebroşi.

— Voiam să vorbesc cu tine... să aflu mai multe.

Tăcere.

— În cele din urmă, am dat de sora ta... Ea mi-a confirmat... predicțiile tale.

Tânăra rămase impasibilă. Fața ei era serioasă, dar lui i se păru că întrezăreşte un licăr de compasiune în întunecimea privirii ei.

Oamenii treceau prin spatele lui, pe trotuar, maşinile circulau pe bulevard şi, din când în când, el simțea în spinare suflul silențios al câte unui tramvai. Dar toată acea vânzoleală părea îndepărtată, fără legătură cu el, ca şi cum el şi ea se găseau într-un balon de săpun separat de restul lumii.

— Ai ceva să-mi spui? sfârşi prin a o întreba, neştiind nici el la ce spera.

Ea continua să-l privească în tăcere. Apoi spuse cu acea voce care vibra încă de sentința pe care o pronunțase nu demult:

— Întreab-o pe mătuşa ta!

40

Minge de meci.

Cu o mişcare rapidă, Austin îşi şterse transpiraţia care-i curgea pe frunte, înainte să-i intre în ochi.

Concentrează-te! O să câştigi!

Tensiunea plutea în public, ca pe un cer de furtună atât de încărcat, încât te aşteptai să vezi ţâşnind scântei în jurul tău. Înainte de fiecare minge, oamenii tuşeau în tribune, ca şi cum ar fi încercat să scape de stres.

Austin era pe teren de aproape patru ore, în plin soare, dar fără să simtă vreo urmă de oboseală. În timpul meciului nu simţea niciodată oboseala. Întreaga lui fiinţă era concentrată la joc şi unicul lucru pe care-l simţea era chemarea irezistibilă a victoriei.

Finala se dovedea mai dură decât se gândise. Scorul, foarte strâns. Volsh câştigase două seturi, el la fel, iar în al cincilea erau la egalitate. Tie-break-ul începuse. Austin conducea cu 6–5, dar era rândul lui Volsh să servească. Dacă greşea, Austin câştiga meciul, turneul şi rămânea în analele tenisului. Dacă, dimpotrivă, Volsh câştiga două puncte, meciul era al lui. Niciodată, în întreaga sa carieră, Austin nu se găsise într-o situaţie atât de periculoasă, în care totul se juca în ultimul moment, ca şi cum ar fi luptat patru ore pentru nimic.

Volsh aruncă mingea în aer şi lovi ca o brută.

— Neţ! strigă arbitrul.

— Fault! adăugă el după ce mingea căzu în partea greşită.

Perfect.

Volsh bătu de câteva ori o altă minge. Un tic nervos îi crispă faţa într-o grimasă trecătoare. Austin simţi că o să câştige acel punct.

Volsh lansă mingea şi lovi, cu mai puţină forţă decât data trecută.

— Fault! urlă arbitrul. Game, set şi meci, Austin Fisher!

Aplauzele răsunară pe imensul stadion şi totul se petrecu foarte repede. Lumea trecu de barierele de protecție şi năvăli pe teren. Volsh înaintă spre fileu pentru a-şi saluta adversarul.

Austin rămăsese încremenit. Nu făcu un pas.

Nu făcu nicio mişcare, pentru că ştia.

Ştia că mingea lui Volsh nu ieşise din teren. Căzuse pe linie, pe partea interioară. Perfect valabilă.

Nimeni nu sesizase. Poate că fusese singurul care văzuse. Dar văzuse.

Şi acum trăia o dilemă teribilă. Dacă nu spunea nimic, intra în istorie, devenind cel mai mare campion al tuturor timpurilor. Dacă mărturisea adevărul, risca să ia totul de la capăt. Şi trebuia să se decidă repede, acum, pe loc.

Organizatorii turneului se grăbeau deja să aşeze podiumul. Toată lumea se uita la el, mirată de lipsa lui de reacție.

Imaginile şi ideile i se amestecau în cap confuze, cu viteza vântului.

— Nu! strigă el dintr-odată.

Pe stadion se făcu dintr-odată linişte. Oamenii încremeniră, ca şi cum Dumnezeu ar fi apăsat butonul „Pauză”.

Austin se îndreptă spre arbitrul care se uita la el perplex, la fel ca toți ceilalți douăzeci şi două de mii de spectatori muți de uimire.

— Mingea lui Volsh a fost bună.

Un murmur străbătu întreg stadionul.

Arbitrul decise să vizioneze filmul.

Murmurul căpătă amploare şi se transformă într-un veritabil vacarm, care dură, dură, până când arbitrul reluă microfonul.

— Jocul se va relua. Austin Fisher şi Jack Volsh sunt la egalitate, şase la şase în tie-break-ul celui de-al cincilea set.

Uimirea se propaga printre spectatori, în timp ce Austin îşi relua locul în linia de fund, cu un sentiment neobişnuit, o mândrie total diferită de ceea ce era obişnuit să simtă.

În public, agitația atinsese punctul culminant şi arbitrul era nevoit să facă apel la ordine. Se făcu, în sfârşit, linişte. O tăcere electrică.

Austin se pregăti să servească.

Câteva strigăte mai răsunară în public.

Lansă mingea şi lovi.

Schimbul de pase dură vreo treizeci de secunde şi adversarul marcă.

— Volsh conduce cu 7 la 6, anunță vocea metalică prin megafoane.

Austin se concentră.

Volsh lovi cu o forță incredibilă şi marcă punctul, fără ca Austin să poată măcar lovi mingea.

Se terminase.

Austin primi anunțul victoriei adversarului său cu o pace interioară neobişnuită, departe de sfâşierea pe care o simțea în trecut atunci când pierdea. Îşi salută adversarul, apoi pe arbitru. După care lucrurile se derulară cu repeziciune şi, câteva minute mai târziu, se trezi pe podium. Era liniştit. Nu simțise acea descărcare extatică de adrenalină care adăuga victoriilor un sentiment de atotputernicie, dar din partea lui cea mai profundă urca în el un sentiment nou, autentic şi intens, sentimentul adevăratei sale valori.

Jack Volsh, victorios, ridică deasupra capului cupa, în aplauzele publicului. Când Austin primi trofeul pentru locul secund, văzu pentru prima oară în carieră publicul ridicându-se în picioare pentru el şi aclamându-l.

41

Drumul de la San Francisco la Monterey i se păru interminabil. Chiar dacă era foarte liniştit după mărturisirea ţigăncii, începea să nutrească un anumit resentiment față de mătuşa lui.

Totuşi, furia i se evaporă ca prin minune când vechiul lui Chevrolet alb, trecând pragul proprietății, se angajă pe aleea mărginită de chiparoşi, ca şi cum o stare de bine imuabilă domina acele locuri, capabile să potolească chiar şi cel mai furios dragon.

Jonathan coborî din maşină şi merse spre casă, pietrişul scârțâindu-i sub picioare. Florile erau mai puțin numeroase, ochiul-boului de culoarea cerului înlocuise clopoțeii roz şi frunzele arțarilor se colorau uşor în roşu. Dar atmosfera era aceeaşi, calmă, parfumată şi pătrunsă de o pace atemporală. Pinii seculari rămăseseră intacți, trunchiurile lor răsucite dominând oceanul de un albastru încă la fel de intens.

Margie apăru pe trepte, arborând obişnuitul ei zâmbet luminos şi plin de bunăvoință, iar Jonathan nu se putu abține să n-o strângă în brațe.

Ea îi oferi ceai în grădină, ca să profite de dulceața după-amiezii, bine instalați în confortabilele fotolii de ratan. Jonathan aştepta momentul potrivit ca s-o confrunte cu adevărul. Îi lipseau cuvintele.

Margie puse pe masa joasă o tavă cu un fermecător serviciu de porțelan.

— Aşadar, acum ştii totul, nu? începu ea după câteva minute.

Luat prin surprindere, Jonathan confirmă încet. Margie făcea parte din acei oameni intuitivi, cu un fler fără pereche, cărora nu le poți ascunde nimic niciodată.

Mătuşa turnă ceaiul fierbinte în ceşti. Mirosul de portocale bergamote se răspândi încet în aer.

Nu era nicio adiere de vânt. Departe, pe mare, un velier nemişcat părea pictat într-un tablou.

Timpul parcă fusese suspendat în eternitate.

— Conştiinţa morţii este necesară pentru a şti să trăieşti, zise ea cu o voce foarte caldă.

Un fluture galben zbură în jurul lor, apoi se aşeză pe o hortensie şi bătu din aripi de câteva ori, înainte de a rămâne nemişcat.

— Societatea noastră neagă moartea, zise ea, aşezându-se încet înapoi în fotoliu. Ne prefacem că nici nu există. Ba chiar ne ascundem în spatele unui vocabular metaforic pentru a o numi: când pierdem un unchi bătrân, spunem că a dispărut, că a plecat, că ne-a părăsit. Spunem că l-am pierdut, ca şi cum l-am mai putea regăsi după colţul străzii sau la raionul de dulciuri din supermarket.

Jonathan zâmbi.

— Negăm tot ce ne apropie de moarte, reluă ea. Ascundem cu grijă semnele îmbătrânirii din momentul în care apar. Nu valorizăm decât tinereţea cu atuurile ei, singurele pe care le afişăm, ca şi cum a îmbătrâni ar fi ruşinos ori înspăimântător. Chiar şi filosofii îşi fac liftinguri şi cultivă look-ul tineresc!

Începu să râdă.

— Dar, când îi întrebăm pe oameni dacă sunt fericiţi, sunt mai mulţi cei de şaizeci de ani care răspund „da”, decât cei de douăzeci...

Duse ceaşca la gură.

— Pe vremuri, în sate, toată familia mergea săptămânal la cimitir, ca să-şi viziteze rudele moarte. Oamenii vorbeau cu ele în gând ori cu voce tare şi astfel păstrau o legătură cu strămoşii, ceva care îi unea. Şi, în timp ce adulţii întreţineau legăturile şi îngrijeau florile, copiii se jucau printre morminte, fără nicio problemă, obişnuindu-se cu moartea.

Margie bău câteva guri de ceai şi Jonathan făcu la fel. Căldura binefăcătoare i se răspândi prin corp şi îl făcu să se destindă.

— În ziua de azi, negarea morţii e la ordinea zilei, reluă ea. Asta explică obsesia unora de a refuza limitele, fie că o fac pe

plan fizic, financiar, al statutului, al relațiilor intime ori al puterii... Din cauza asta în prezent îi admirăm până la adulație pe marii sportivi, care forțează limitele corpului uman, ori pe oamenii celebri care, prin poziție sau prin ceea ce fac, dau senzația că învinq moartea...

Puse ceaşca jos.

— Totuşi, vezi tu, paradoxal, tocmai conştientizarea limitelor noastre poate fi eliberatoare. Doar când le acceptăm cu adevărat putem să creştem, să ne dezvoltăm creativitatea şi chiar să realizăm lucruri uimitoare. Şi cum cea mai importantă dintre limite, de neevitat, este moartea... viața noastră începe cu adevărat în ziua în care conştientizăm şi acceptăm cu adevărat faptul că într-o zi vom muri.

Fluturele de pe hortensie îşi luă zborul fericit, imprimând florii o uşoară mişcare ondulatorie.

În depărtare, pe ocean, velierul părea să fi găsit în sfârşit o adiere de vânt care să-l poarte mai departe.

Jonathan nu spuse nimic. Chiar dacă era încă supărat pe mătuşa lui pentru suferința pe care falsa predicție i-o cauzase, în adâncul sufletului ştia că, doar după ce depăşise teama de moarte, începuse să aprecieze cu adevărat viața, ca niciodată înainte. Începuse atunci să-i înțeleagă pe oamenii care, atinşi de o boală gravă, se declarau recunoscători pentru răul care îi atinsese.

— Conştiința morții ne permite să ne eliberăm de iluzii, zise Margie. Realizăm brusc ce are cu adevărat importanță în viața noastră. Tot restul, care până atunci ne acapara atenția şi energia, trece pe planul al doilea. Orbirea noastră încetează, himerele dispar. Atunci ne permitem să fim noi înşine, să exprimăm ceea ce simțim, să trăim ceea ce vrem să trăim.

Puse la loc ceainicul, după care adăugă:

— Să trăieşti bine înseamnă să te pregăteşti să mori fără regrete.

Jonathan confirmă în tăcere.

— Şi-apoi, să ştii că moartea nici nu e aşa teribilă cum pare. Fiecare are propria părere despre ea, propriile credinţe. Dar chiar lăsând la o parte interpretările religioase, e mult mai rezonabil să crezi că moartea e doar o trecere spre o altă stare, spre o altă formă de viaţă, decât să ai convingerea că nu suntem decât materie care se preface în ţărână. Chiar cei mai înfocaţi susţinători ai acestei viziuni materialiste sunt incapabili să ofere dovezi. De partea cealaltă, avem nenumărate mărturii, toate convergente, ale persoanelor care au trăit experienţe de moarte clinică. Toţi o descriu ca pe o stare de bine, de iubire, de frumuseţe, de lumină şi, de atunci încolo, nu se mai tem de moarte.

— Am citit şi eu despre câteva dintre ele, ai dreptate.

— Numeroşi sunt şi cei care au intrat într-o comă profundă, într-o stare de aproximativă moarte cerebrală şi care, reveniţi la viaţă în mod inexplicabil, au fost capabili să descrie cu precizie evenimentele care se petreceau în jurul lor în acel timp, cuvintele schimbate de vizitatori ori de medici şi chiar, uneori, ceea ce se petrecea... într-o altă cameră. Mulţi chirurgi au adunat mărturii ale pacienţilor operaţi care, la trezirea din anestezie, au povestit cu amănunte acţiunile şi cuvintele personalului medical din timpul operaţiei şi au putut descrie obiectele existente într-un alt salon, în care nu fuseseră niciodată. Li s-a întâmplat până şi oamenilor de ştiinţă... materialişti! Inutil de adăugat că de atunci încolo şi-au mai revizuit poziţia...

Începu să râdă, după care adăugă:

— Desigur, nu putem trage nicio concluzie din aceste experienţe personale, dar e tentant să credem că sufletul, pe care l-am asimilat adeseori cu creierul, nu e captiv în trupul nostru, ci se poate elibera, chiar detaşa complet, într-o zi.

La această imagine, una în care voia să creadă şi el, Jonathan zâmbi. Margie tăcu. Grădina, învăluită într-o linişte aproape sacră, părea adormită. Apoi se auzi cântecul unei păsări. O mierlă cu pene de un negru intens apăruse la câţiva metri de ei.

Dintr-odată, lui Jonathan îi veni o idee. Se întoarse spre Margie.

— Cu țiganca ți-ai asumat riscuri mari. Puteam să reacționez urât, s-o sfârşesc prost...

Ea îi adresă cel mai luminos zâmbet posibil.

— Te cunoşteam destul de bine, dragul meu, ca să-ți ghicesc reacțiile. Şi apoi, zise ea cu ochii strălucind de maliție, coborând vocea ca şi cum i-ar fi mărturisit un păcat, eram sigură că vei veni să mă cauți!

Jonathan se uită la mătuşa lui cu ochi de ştrengăriță şi față radioasă. Era cu siguranță o mare figură!

Apoi îşi lăsă privirea să îmbrățişeze grădina şi panorama sublimă pe care natura o oferea până la orizont, unde oceanul se cufunda în cer. Vântul de vest, ce începuse să bată, atrăsese şi alte veliere. Respiră profund. Aerul marin avea parfum de eternitate.

42

Săptămânile trecuseră şi, după un val de frig tomnatic, căldura revenise în forță într-o frumoasă vară indiană care le readuse cheful de viață locuitorilor şi turiştilor din San Francisco.

Sătul de lungile după-amiezi în fața televizorului, Ryan revenise la camera de luat vederi din spatele lungilor storuri negre. Nu mai filma de multă vreme, dar, cu căştile microantenei parabolice la urechi şi ochiul în spatele obiectivului, observa clienții de pe terasă şi le asculta conversațiile. Fără să ştie prea bine de ce.

Desfăcu o cutie de cola, bău o gură, îşi şterse pe tricou mâinile transpirate, apoi se întoarse la post.

Un Porsche cabriolet tocmai parca de-a lungul străduței ce mărginea cafeneaua, colț cu bulevardul. Din maşină coborî Michael. Ryan îl urmări cu privirea, apoi zâmbi: de cincisprezece zile, de când îl văzuse cu această maşină, era prima dată când Michael nu se întorcea după câțiva paşi ca să arunce o privire bolidului.

Se aşeză la o masă şi se uită în jur ca să verifice dacă atrăsese atenția. În privința asta, nu se schimbase. Făcu semn chelnerului.

Ryan apropie obiectivul.

— O cafea, comandă el.

Chelnerul dădu din cap şi se îndepărtă.

Michael îşi plimbă din nou privirea peste terasă, apoi, după un moment, rămase cu ochii în gol, inert, aproape pierdut în vid.

Băiatul aduse cafeaua şi se retrase.

De câteva săptămâni, Michael era mereu singur la masă. Şi îşi bea cafeaua aşa, în singurătate.

Înfățişarea lui avea ceva tulburător pentru Ryan. Ca şi cum, pentru prima oară în viața lui, empatiza cu cineva, se punea în locul lui şi-i simțea singurătatea.

Îndepărtă obiectivul. Terasa era aproape plină. Mulți turişti, unii cam bădărani, alții cu figuri nu tocmai aristocratice.

O masă goală.

De ceva vreme, când vedea o masă goală, Ryan era aproape tentat să coboare şi să se aşeze la ea, pur şi simplu, în mijlocul tuturor acelor oameni. Tot uitându-se la ei, poate că devenise şi el un fraier.

O pată neagră în dreapta.

Un soi de țigancă prost îmbrăcată traversa terasa, cu sânii aproape goi. Se strecură încet printre mese, apoi se opri în fața lui Michael şi îi luă mâna.

Ryan făcu un *zoom.*

Michael o lăsă, cu un zâmbet amuzat pe buze. În timp ce ea se apleca deasupra palmei deschise, el profită ca să arunce o privire în decolteul generos.

Fata dădu drumul mâinii, se îndreptă, îl fixă un moment în tăcere, apoi zise cu o voce cavernoasă care-i îngheță lui Michael sângele în vene:

— O să mori.

***

Chloé îşi aruncă servieta în celălalt capăt al salonului.

— Ai teme de făcut? o întrebă Jonathan.

— Mai târziu! protestă ea.

Şi fără să aştepte vreun răspuns, se îndreptă în grabă spre grădină. Alergă până la porticul pe care părinții ei îl instalaseră în ajun şi se urcă în leagăn.

— Ghici ce-am cumpărat? se auzi vocea Angelei, pe fereastra deschisă.

— N-am nicio idee, zise Jonathan.

Chloé se contorsionă pentru a pune în mişcare încăpățânatul balansoar.

— Închipuieşte-ți că Gary face, mai nou, pâine cu maia.

— A, da?

Într-un final, leagănul porni în direcția bună.

Mai repede!

— Am luat una pentru micul dejun.

— Nu sunt sigur că a mai rămas mult din ea, de acolo până aici...

Chloé reuşi să prindă viteză. Era super incitant, simțea fiori în stomac.

Şi mai repede!

— Chloé, temele!

— Imediat...

Am şi eu voie să mă joc puțin...

Se legăna din ce în ce mai tare, ajungea din ce în ce mai sus.

Până la cer!

Dintr-o singură mişcare, fundulețul îi alunecă de pe planşă şi ea simți că zboară...

— Aaaaaaaaaaaaah!!!

Căzu violent pe spate. Nu mai putea respira, ca şi cum ar fi fost blocată, imobilizată, ca şi cum nu i-ar mai fi funcționat plămânii.

Țipetele mamei. Părinții alergând.

Gata, pot să respir... Mi-a trecut... Of...

Mişcă brațele, picioarele, apoi se rostogoli încet pe burtă.

— Draga mea! strigă Angela aruncându-se deasupra ei.

— Unde te doare? întrebă Jonathan foarte îngrijorat.

Le e teamă.

— Sunt bine, zise ea plângând.

N-o mai durea aproape deloc, dar plângea din ce în ce mai tare, fără să ştie de ce, stând pe burtă în iarbă.

Chiar n-am niciun dram de noroc...

Mama o strânse la piept, sărutând-o.

— O să treacă, draga mea, o să treacă.

Deodată, chiar în fața ei, Chloé văzu ceva incredibil, printre lacrimile care-i curgeau în continuare. Clipi ca să-şi limpezească privirea.

Deci există cu adevărat...

Întinse mâna să-l atingă. Printre firele de iarbă, acolo, chiar sub ochii ei, era un trifoi cu patru foi.

Romanele lui Laurent Gounelle vorbesc despre pasiunea sa pentru filosofie, psihologie și dezvoltare personală. Specializat în științe umane, cu studii în Franța și în Statele Unite, conferențiar la l'Université de Clermont-Ferrand, a colindat lumea întâlnind tot soiul de oameni care i-au oferit răspunsuri la o întrebare fundamentală: cum să ne atingem potențialul maxim și să găsim un sens vieții.

Celelalte romane ale lui Laurent Gounelle (*Les dieux voyagent toujours incognito*, *Le philosophe qui n'était pas sage* și *Et tu trouveras le trésor qui dort en toi*) au fost bestselleruri încă de la apariție, iar drepturile de publicare s-au vândut în 23 de țări.

Ziua în care am învățat să trăiesc s-a vândut în Franța în 450 000 de exemplare.

Laurent Gounelle este în Top 10 cei mai vânduți autori francezi. În 2015, în Franța, cărțile sale s-au vândut în 2 500 000 de exemplare.

Și dacă totul ar începe astăzi?

Imaginează-ți: într-o duminică te plimbi în San Francisco pe faleză, când deodată o ghicitoare te prinde de mână ca să-ți citească viitorul în palmă. Amuzat, intri în joc, dar deodată figura ei se crispează și devine lividă. Ceea ce îți spune în final... ai fi preferat să nu afli. Începând din acest moment, nimic nu va mai fi ca înainte și tot ce făceai zi de zi se va schimba.

Asta i se întâmplă lui Jonathan Cole. Ca urmare a acestei întâlniri tulburătoare, se va trezi purtat într-o aventură a descoperirii de sine, marcată de întâmplări care-i vor schimba radical viziunea asupra vieții. Cu o intrigă ce se bazează pe experiențe științifice reale, romanul lui Gounelle pune într-o lumină nouă existența, așa cum o cunoaștem, și relațiile cu ceilalți, arătându-ne că ne putem construi singuri propria fericire.

„O carte pozitivă,
care-ți dă o stare de bine."
–Ouest-France

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0410-9

TREI